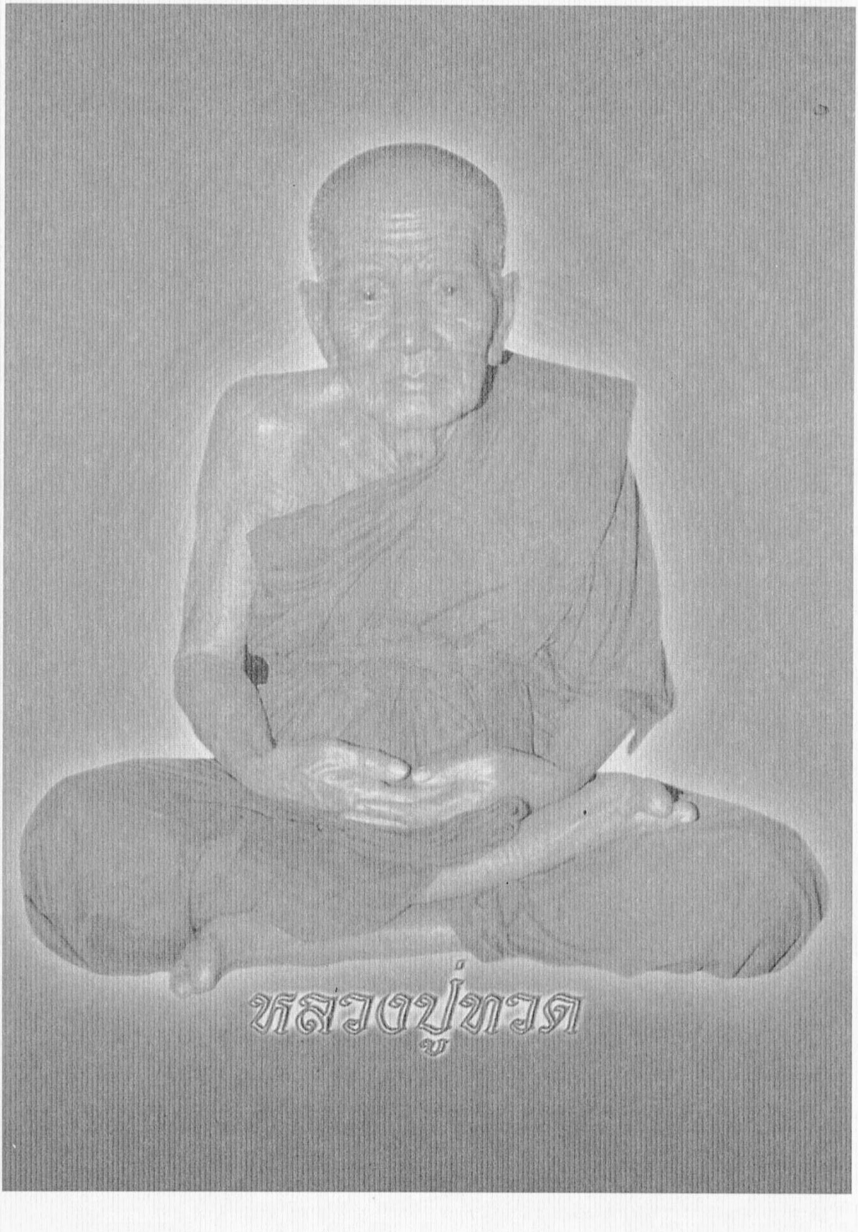
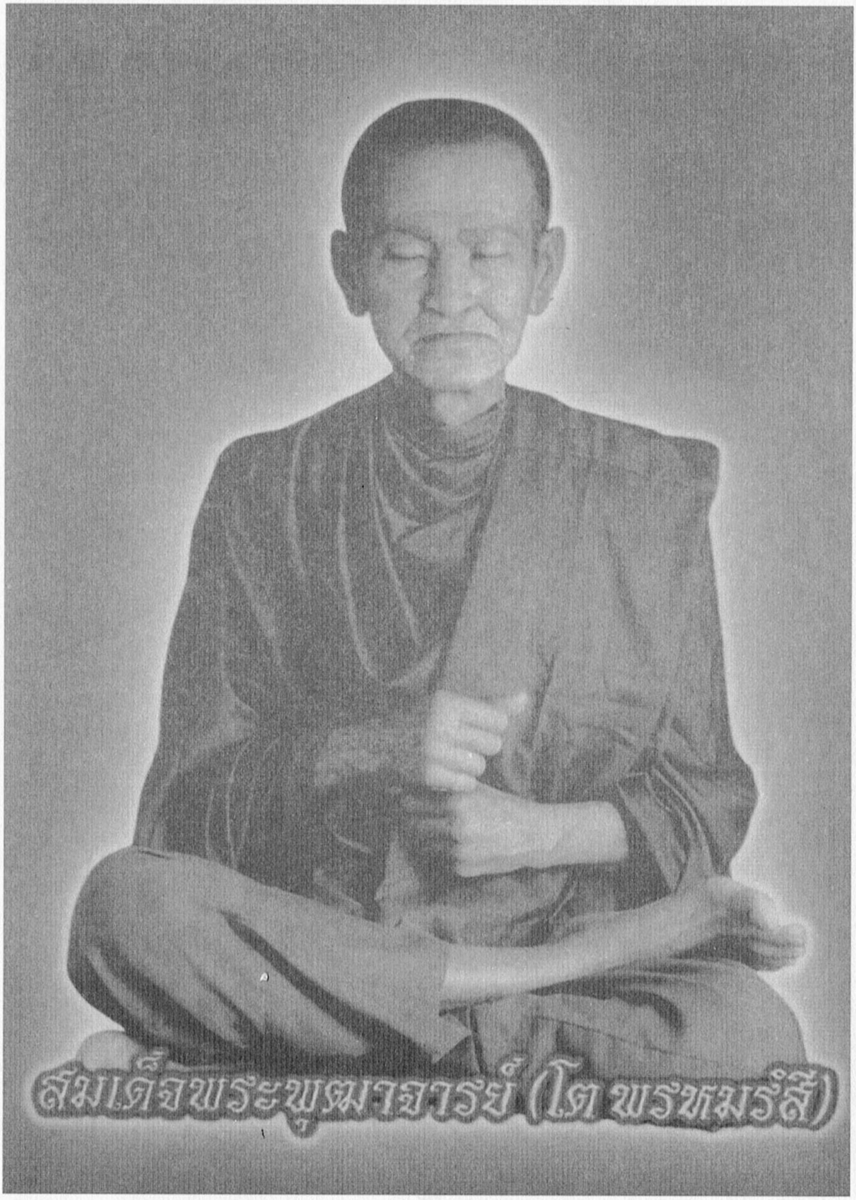

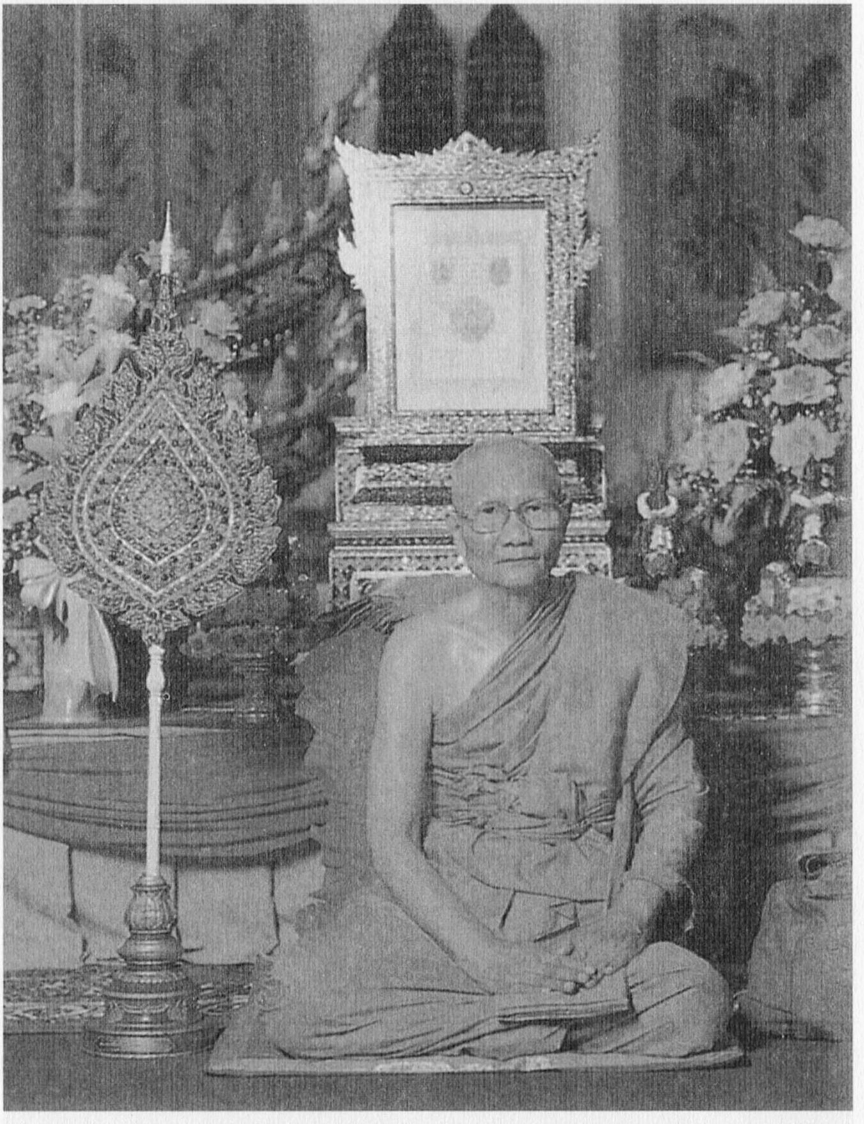
ชื่อ..

สัพพทานัง ธัมมทานัง ชินาติ

การให้ธรรมะเป็นทาน ชนะการให้ทั้งปวง

หลวงปู่ทวด

สมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต พรหมรังสี)

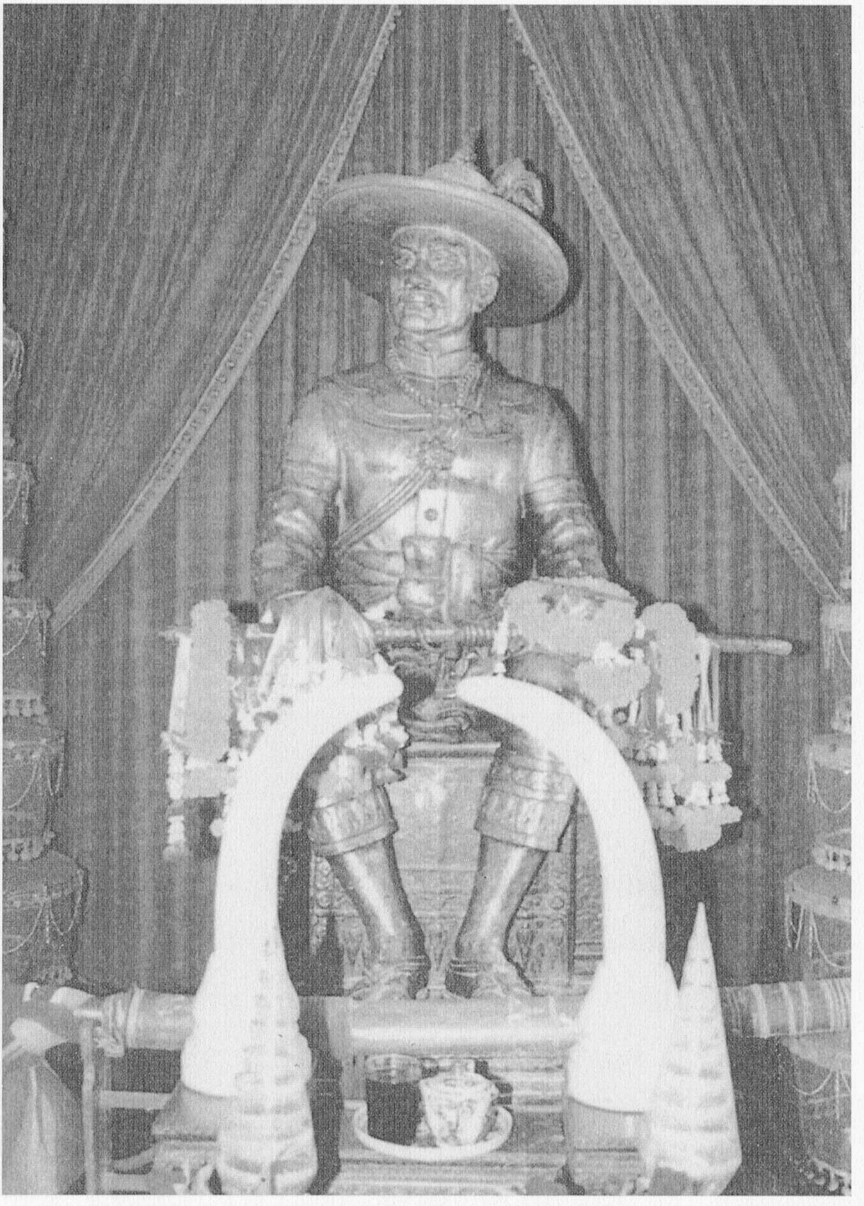

พระราชสุทธิญาณมงคล

วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี

สมเด็จพระนเรศวรมหาราช

สมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช

สมเด็จพระปิยะมหาราช (รัชกาลที่ ๕)

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว (รัชกาลที่ ๙)

ความนำสู่ความใน

โดยปกติแล้วทุกๆ วันทุกๆ เวลาหรือทุกๆ ครั้งที่มีโอกาส ข้าฯ จะสวดมนต์ นั่งสมาธิ ทำบุญ ทำทาน ตามกำลังของข้าพจ้า ถ้ามีกำลังทรัพย์มากพอก็จะไปซื้อหนังสือสวดมนต์เอามาแจกให้กับคนทั่วไป

สาเหตุที่ข้าฯ มักจะชักชวนให้ใครๆ ทำบุญ ทำทาน นั่งสมาธิ สวดมนต์นั้น เพราะว่าอยากให้คนอื่นได้พบกับความสุขทางใจอย่างที่ข้าฯได้รับ เมื่อตอนเป็นเด็ก ข้าฯ ได้ตามคนแก่ไปวัดบ่อยๆ ตอนนั้นก็ไปตามประสาเด็ก คืออยากสนุก อยากกิน ขนม ผู้ใหญ่ก็มักจะอบรมสั่งสอนข้าฯ อยู่เสมอถึงเรื่อง บุญ–กรรม นรก สวรรค์

พอเริ่มเป็นวัยรุ่นก็ชักจะไม่ค่อยเชื่อแล้ว ไม่เชื่อใคร ไม่เชื่ออะไร เชื่อแต่ตัวเอง มีหลายครั้งอยู่เหมือนกันที่ข้าฯ มีความเชื่อแบบผิดๆ คิดแบบผิดๆ จนนำพาตัวเองไปสู่ความทุกข์ พอทุกข์มากๆ เข้า ทรมานมากๆ เข้า ก็เลยต้องเดินย้อนกลับมาทางเก่า ทางที่ผู้ใหญ่เขาเคยจูงมือพาเราไป แต่คราวนี้ข้าฯ ไม่ได้เดินไปเพื่อหาความสนุกเพลิดเพลินเหมือนตอนเป็นเด็กอีกแล้ว ข้าฯ มาทางนี้เพราะอยากมีจิตใจที่สงบ เพื่อให้เข้าใจตนเองและผู้อื่น ผลที่ได้คือจากที่เคยเป็นคนที่ใจร้อน หุนหันพลันแล่น ใจก็เย็นลง จากที่เคยเจอกับปัญหาแล้วเฝ้าถามตัวเองและคนอื่นว่า ทำไม?............ทำไม?............ทำไม?............เปลี่ยนเป็นพูดว่า เข้าใจ?............เข้าใจ?............ มีเหตุผลให้กับทั้งตนเองและคนอื่นมากขึ้น และเมื่อมีปัญหา ก็รู้จักแยกแยะกองปัญหาออกเป็นกองๆ อะไรสำคัญ ไม่สำคัญ อะไรก่อน อะไรหลัง มีระเบียบทางความคิด และรู้จักปล่อยวางมากขึ้น ไม่วิตกจริตกับเหตุการณ์ต่างๆ มากเกินไปเหมือนแต่ก่อน รู้จักปลง รู้จักปล่อยวาง และรู้จักอภัย

ครั้งหลังสุดข้าฯ ได้ไปซื้อหนังสือสวดมนต์แถว ถนนเสาชิงช้า เอามาเกือบ ๒๐๐ เล่ม เพื่อจะเอามาแจก พอซื้อเสร็จก็เดินเอามาวางไว้ที่วัดสุทัศน์ฯ ที่เหลือก็หิ้วกลับมา ตั้งใจว่าจะเอาไปไว้ที่วัดอื่นๆ อีก พอดีข้าฯ ไปนั่งร้านกาแฟในปั๊มน้ำมันแห่งหนึ่ง ก็นึกขึ้นมาได้ว่า *"คนที่ไปวัดเขาก็ไปกันบ่อยๆ อยู่แล้ว บางทีคนแถวนี้เขาอาจไม่ค่อยมีเวลาไปกันบ่อยๆ ก็ได้"* คิดได้ดังนั้นก็วิ่งไล่แจกทุกๆ คน ทั้งเด็กปั๊มและคนที่มาเติมน้ำมัน ยิ่งเห็นคนที่ขี่มอเตอร์ไซค์ก็ยิ่งอยากให้ เพราะอยากให้เขาปลอดภัย

จริงอยู่ที่บ้านของคนโดยทั่วไปส่วนใหญ่ก็มักจะมีหนังสือสวดมนต์กันอยู่แล้ว แต่ข้าฯ คาดหวังว่าหนังสือเล่มนี้อาจจะไปจุดประกายบางอย่างให้แก่พวกเขาก็ได้ แจกที่ปั๊มไปเกือบหมดมีเหลือนิดหน่อยก็เลยเอามาแจกคนในซอยบ้าน

หลังจากนั้นข้าฯ ได้ไปเจอกับน้องที่สนิทกันคนหนึ่ง ก็เล่าให้เขาฟัง น้องคนนั้นก็หยิบเงินมาให้ข้าฯ พูดว่า *"ผมอยากทำบุญแจกหนังสือสวดมนต์มานานแล้ว พี่ช่วยทำให้ผมที"* ตอนแรกตั้งใจว่าจะเอาเงินจำนวนนั้นไปซื้อหนังสือสวดมนต์มาแจกให้น้องคนนั้น ตามที่เคยทำ แต่คิดไปคิดมาก็อยากให้บุญกองนี้เป็นบุญกองใหญ่ขึ้น และอยากให้คนอื่นๆ ได้ร่วมทำบุญในครั้งนี้ด้วย เลยมาชักชวนให้เพื่อนๆ และใครต่อใครมาร่วมทำบุญกัน ข้าฯ รู้สึกปลาบปลื้มและมีความสุขที่คนมีจิตศรัทธาทั้งหลายมาร่วมทำบุญกันมากมาย

ข้าฯ จึงรวบรวมบทสวดมนต์และเนื้อหาสาระอื่นๆ จากหนังสือที่ข้าฯ มีอยู่เอามารวมไว้ในเล่มนี้ ข้าฯ หวังเหลือเกินว่าผู้ที่ได้รับหนังสือเล่มนี้ไปแล้ว จะนำมาเป็นประโยชน์แก่ตัวท่านเอง และคนรอบข้างของท่าน จนทำให้โลกใบนี้น่าอยู่ขึ้นอย่างเป็นลำดับ เพราะทุกคนรู้จักให้อภัยซึ่งกันและกัน ห่วงหาอาทรและช่วยเหลือเกื้อกูลกัน ไม่ทำร้ายทั้งร่างกายและจิตใจกันและกัน

ในความคิดของข้าฯ คิดว่าเราจะทำอะไรๆ ก็ตามอันดับแรกเราต้องทำด้วยความเต็มใจ อยากที่จะทำ...ทำด้วยความเข้าใจ ทำด้วยใจ ทำอย่างมีความสุขกับสิ่งนั้น อย่าไปบังคับตัวเองให้มากมายนัก

สำหรับคนที่ห่างหายจากการสวดมนต์ไปนาน หรือคนที่ไม่เคยสวดและคิดว่าอยากจะเริ่มต้น ข้าฯ ขอแนะนำให้ทำแบบง่ายๆ ก่อนในช่วงแรกๆ เช่น ท่องอิติปิโสฯ เท่าอายุ บวก ๑ ถ้าอายุ ๙ ปีก็ต้องท่อง ๑๐ จบ จะท่องเวลาไหนก็ได้แล้วแต่สะดวก ท่องเสร็จแล้วก็แผ่เมตตาให้ตัวเอง และคนอื่นคือ (ตามหน้า ๑๗)

พอทำไปซักพักแล้วเรารู้สึกเพลิดเพลิน และมีความสุข อยากจะท่องให้มากกว่า ๑ รอบ หรือหยิบเอาบทอื่นๆ มาท่องอีกก็จะเป็นเรื่องที่น่ายินดี ทำไปเรื่อยๆ เป็นประจำจิตของเราก็จะบอกเราเองว่าอยากทำอะไร อะไรที่ดีๆ เพิ่มขึ้นอีก

เวลาที่เรามีความทุกข์ก็แผ่เมตตาให้กับตัวเราบ่อยๆ และต้องไม่ลืมที่จะแผ่เมตตาให้กับคนที่ทำเรามีความทุกข์ ลองทำไปสักพักถ้าทุกข์มากต้องใช้เวลานานหน่อย วันนึงเราจะพบว่าเราไม่ทุกข์ทรมานเพราะเขาอีกต่อไป เราจะไม่มีความรู้สึกว่าโกรธเขา ผิดหวัง เสียใจเพราะเขา ความรู้สึกของเราเมื่อนึกมาถึงเขาก็จะกลายเป็นความรู้สึกที่กลางๆ

อุดมลักษณ์ อติรัตน์

"อันผู้ใดใฝ่ธรรมเป็นเนืองนิจ
และรู้จักข่มจิตไม่ย่อหย่อน
ปฏิบัติพร้อมพรั่งดั่งครูสอน
คงไม่ต้องอาทรและร้อนใจ
ปราชญ์สรรเสริญว่าธรรมนั้นล้ำเลิศ
สุดประเสริฐกว่าทรัพย์ทั้งน้อยใหญ่
ธรรมคุ้มผู้ประพฤติกรรมไซร้
คงต้องได้ผลงามตามตำรา"

พระราชนิพนธ์ในรัชกาลที่ ๖

ท่านชาย นั่งคุกเข่า　　　　*ท่านหญิง นั่งคุกเข่าราบ*

จังหวะที่ ๑ ยกมือขึ้นประนมระหว่างอก

จังหวะที่ ๒ จรดหน้าผาก หัวแม่มือทั้งสองอยู่ระหว่างคิ้ว ปลายนิ้วชี้จรดหน้าผาก

ท่านชาย ข้อศอกต่อกับหัวเข่า　　　　*ท่านหญิง ให้ข้อศอกทั้งสองอยู่ข้างลำตัว*

จังหวะที่ ๓ หมอบกราบลงให้หน้าผากจรดพื้น วางฝ่ามือและก้มศีรษะลงให้หน้าผากจรดพื้นในระหว่างฝ่ามือทั้งสอง

บุญเราไม่เคยสร้าง ใครที่ไหนจะมาช่วยเจ้า

ลูกเอ๋ย ก่อนจะเที่ยวไปขอบารมีหลวงพ่อองค์ใดเจ้าจะต้องมีทุนของตัวเองคือบารมีของตนเอง ลงทุนไปก่อน เมื่อบารมีของเจ้าไม่พอ จึงค่อยขอยืมบารมีคนอื่นมาช่วย มิฉะนั้นเจ้าจะเอาตัวไม่รอดเพราะหนี้สินในบุญบารมีที่เที่ยวไปขอยืมมาจนพ้นตัวเมื่อทำบุญทำกุศลได้บารมีมาก็ต้องเอาไปผ่อนใช้หนี้เขาจนหมดไม่มีอะไรเหลือติดตัวแล้วเจ้าจะมีอะไรไว้ในภพหน้าหมั่นสร้างบารมีไว้แล้วฟ้าดินจะช่วยเอง จงจำไว้นะเมื่อยังไม่ถึงเวลา เทพเจ้าองค์ใดจะคิดช่วยเจ้าไม่ได้ครั้นถึงเวลาทั่วฟ้าจบดินก็ต้านเจ้าไม่อยู่จงอย่าไปเร่งเทวดาฟ้าดิน เมื่อบุญเราไม่เคยสร้างไว้เลยจะมีใครที่ไหนมาช่วยเจ้า

นี่คือคำเทศนาของเจ้าประคุณสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต) พรหมรังษีที่ได้โปรดชี้ธรรมไว้ในนิมิตหลังจากที่ท่านล่วงลับไปแล้ว เมื่อ ๑๐๐ กว่าปี อันเป็นปฐมเหตุที่ต้องสร้างความดีอย่างไม่มีที่สิ้นสุด

การสวดมนต์ เป็นการสวดเพื่อให้มีสติกลับคืนมาถ้าตั้งใจสวด ๑๕ นาทีถึง ๑ ชั่วโมงต่อครั้ง ทุกวัน วันละ ๒ ครั้ง ๓ เดือนเห็นผลแน่นอน สิ่งที่จะได้จากการสวดมนต์จิตใจจะไม่วอกแวกเพราะเราจดจ่ออยู่กับการสวดมนต์ สติก็จะนิ่ง เกิดจิตใจเป็นกลางหรือเป็นธรรม เวลาจะคิดตัดสินใจทำอะไรจิตใจก็จะไม่เข้าข้างตัวเองหรือไม่เข้าข้างคนอื่นไม่มีอารมณ์เข้ามาเกี่ยวข้องในการตัดสินใจทำให้เราตัดสินใจได้อย่างเป็นกลาง มีเหตุมีผลเวลาทำอะไรก็จะไม่ประมาท เหตุการณ์ที่ผิดพลาดที่เกิดจากตัวเราที่เราเคยโทษคน

อื่นก็จะไม่เกิดขึ้นปัญหาชีวิตที่มากระทบเราที่เกิดจากตัวเราเอง ทำให้ไม่โทษดวง โทษกรรม โทษฟ้าดิน ไม่ต้องไปดูหมอ ไม่ต้องสะเดาะเคราะห์ การมีสติรู้ตัว รู้ความรู้สึกนึกคิดของตัวเอง คือกุญแจสำคัญทำให้เข้าถึงความจริง เป็นอิสระหลุดพ้นจากความบีบคั้นทั้งปวง

ข้อดีของการสวดมนต์อีกข้อหนึ่งคือ ทำให้เรามีเมตตาต่อคนอื่น รู้จัก ให้อภัยเสียสละ ไม่โลภ ไม่หลงผิด ไม่โกรธ ไม่เกลียด รู้จักการให้คนอื่น เนื่องจากเราเข้าใจในธรรมชาติของชีวิต ทำให้จิตใจเราเบิกบานเป็นสุขสงบ หน้าตาสดใส ผิวพรรณผุดผ่องไร้สิวฝ้า กระ ดูอ่อนเยาว์ และโรคภัยไม่มาเบียดเบียน ที่สำคัญถ้าสวดจบครบ ๓ เดือน ท่านจะเห็นความเปลี่ยนแปลงในตัวเองอย่างเห็นได้ชัดในทางที่ดีขึ้นและห้ามไปขอบุญบารมีจากหลวงพ่อองค์ใดเพราะจะทำให้เป็นหนี้บุญ ซึ่งจะทำให้มองไม่เห็นความเปลี่ยนแปลง

พุทธศาสนาท้าทายให้คนเข้ามาพิสูจน์แล้วค่อยเชื่อ ไม่ว่าเชื้อชาติใดถ้าปฏิบัติจริงทำจริงจะเห็นผลจริงทุกคนนี่คือวิทยาศาสตร์ทางจิต เป็นศาสตร์แห่งศาสตร์ทั้งปวงที่เป็นสิ่งที่ผู้รู้ก็รู้ได้เฉพาะตัว

สุดท้ายนี้หวังว่า หนังสือเล่มนี้จะเป็นเสมือนเพื่อนทางใจเป็นธรรมะที่งอกงามในจิตใจของทุกคนได้ค้นพบมุมมองใหม่ๆ ที่เราไม่เคยคิดถึงมาก่อน โลกใบนี้วุ่นวายพอแล้ว อย่าให้ใจของเราวุ่นวายตามไปด้วย ความสุขแท้จริงเกิดจากใจของเราถ้าเราเข้าใจและตามอารมณ์เราให้ทัน โลกจะมีความสุขและสวยงามขึ้นอีกเยอะเลย

บูชาพระรัตนตรัย

อิมินา สักกาเรนะ พุทธัง อภิปูชะยามิ

อิมินา สักกาเรนะ ธัมมัง อภิปูชะยามิ

อิมินา สักกาเรนะ สังฆัง อภิปูชะยามิ

บทกราบพระรัตนตรัย

อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ ภะคะวา พุทธัง ภะคะวันตัง อภิวาเทมิ *(กราบ)*

สะวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม ธัมมัง นะมัสสามิ *(กราบ)*

สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ สังฆัง นะมามิ *(กราบ)*

นมัสการพระรัตนตรัย Monk Blessing

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ *(สวด ๓ จบ)*

(คำแปล) ขอน้อมแด่พระผู้มีพระภาคเจ้า พระองค์นั้นซึ่งเป็นผู้ไกลจากกิเลส ตรัสรู้ชอบโดยพระองค์เอง

ขอขมาพระรัตนตรัย

วันทามิ พุทธัง, สัพพะ เมโทสัง, ขะมะถะเม ภันเต,

ข้าแต่พระพุทธเจ้าผู้เจริญ ข้าพเจ้าขอกราบวันทาเพื่อขอขมาโทษทั้งปวงที่ได้ล่วงเกินแด่พระพุทธเจ้า ขอพระพุทธเจ้าจงงดซึ่งโทษล่วงเกินอันนั้นให้แก่ข้าพเจ้าด้วย

วันทามิ ธัมมัง, สัพพะ เมโทสัง, ขะมะถะเม ภันเต,

ข้าแต่พระธรรมอันเจริญ ข้าพเจ้าขอกราบวันทาเพื่อขอขมาโทษทั้งปวงที่ได้ล่วงเกินแด่พระธรรม ขอพระธรรมจงงดซึ่งโทษล่วงเกินอันนั้นให้แก่ข้าพเจ้าด้วย

วันทามิ สังฆัง, สัพพะ เมโทสัง, ขะมะถะเม ภันเต

ข้าแต่พระสงฆ์ผู้เจริญ ข้าพเจ้าขอกราบวันทาเพื่อขอขมาโทษทั้งปวงที่ได้ล่วงเกินแด่พระสงฆ์ ขอพระสงฆ์จงงดซึ่งโทษล่วงเกินอันนั้นให้แก่ข้าพเจ้าด้วย

ไตรสรณคมน์ Tisaranagamana

พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ

(คำแปล) ข้าพเจ้าขอถึงพระพุทธเจ้าว่าเป็นที่พึ่งที่ระลึก

ธัมมัง สะระณัง คัจฉามิ

ข้าพเจ้าขอถึงพระธรรมว่าเป็นที่พึ่งที่ระลึก

สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ

ข้าพเจ้าขอถึงพระสงฆ์ว่าเป็นที่พึ่งที่ระลึก

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงตรัสสอนอะไร
What did the Buddha Teach?

ตลอดระยะเวลา ๔๕ ปี หลังจากที่พระพุทธเจ้าได้ตรัสรู้ พระองค์ทรงเพียรเที่ยวสั่งสอนเหล่าเวไนยนิกรด้วยความสงสารทุกถ้วนหน้าโดยไม่แบ่งชั้นวรรณะถึง ๘๔,๐๐๐ พระธรรมขันธ์ซึ่งรวมสรุปลงเหลือเพียงแค่ ๒ ข้อเท่านั้น คือ

๑. ทุกข์

๒. หนทางพ้นทุกข์

หรือ ๑. เมตตาตน ๒. เมตตาสัตว์

เหตุแห่งทุกข์มี ๓ ประการ คือ

๑. ความโลภ

๒. ความโกรธ

๓. ความหลง

หนทางดับทุกข์มี ๓ ประการ คือ

๑. ทาน

๒. ศีล

๒.๑ เว้นจากการเบียดเบียน ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต

๒.๒ เว้นจากการลักขโมย

๒.๓ อย่าไปประพฤติผิดในกาม

๒.๔ เว้นจากการพูดปด พูดเพ้อเจ้อ

๒.๕ อย่าไปดื่มเหล้าเมายา

๓. ภาวนา

ขาดตัวใดตัวหนึ่งไม่ได้

อริยสัจ **๔** หรือความจริง ๔ ประการของชีวิต อันมี

๑. ทุกข์ คือ ความทุกข์ ควรกำหนดรู้

๒. สมุทัย คือ เหตุแห่งความทุกข์ ควรละ

๓. นิโรธ คือ วิธีการดับทุกข์ ควรทำให้แจ้ง

๔. มรรค คือ การดับทุกข์ ควรเจริญให้มาก

วิธีสวด

ให้ตั้งใจสวด ๑๕ นาทีถึง ๑ ชั่วโมงต่อครั้งทุกวันวันละ ๒ ครั้ง ๓ เดือนเห็นผลแน่นอน การสวดมนต์ที่มีประสิทธิภาพคือให้มีความรู้สึกทั่วตัวตลอดเวลาต้องเข้าใจเนื้อหาคำแปลของบทสวด และตั้งใจสวดอย่างแน่วแน่ ให้เริ่มสวดตั้งแต่บทบูชาพระรัตนตรัย ถึงพาหุง (หน้า ๗-๑๖) เพียง ๑ จบ จากนั้นให้สวด บทอิติปิโส (หน้า ๑๗) เท่าอายุ บวกด้วย ๑ เสร็จแล้วให้แผ่เมตตา (หน้า ๑๗-๑๘) จบแล้วให้แผ่ส่วนกุศล (หน้า ๑๘-๑๙) จากนั้นจึงสวดพระคาถาชินบัญชรหรือจะสวดเลือกเฉพาะบทที่ชอบหรือสะดวกก็ได้ อาจนำบทสวดบางบท เช่น สวดอิติปิโส ครั้งละ ๑๐๘ จบ สวดก่อนนอนจนกระทั่งหลับไป

ทุติยัมปิ พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ

ทุติยัมปิ ธัมมัง สะระณัง คัจฉามิ

ทุติยัมปิ สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ

(คำแปล) แม้ครั้งที่สอง ข้าพเจ้าขอถึงพระพุทธเจ้าว่าเป็นที่พึ่งที่ระลึกของข้าพเจ้า แม้ครั้งที่สอง ข้าพเจ้าขอถึงพระธรรมว่าเป็นที่พึ่งที่ระลึกของข้าพเจ้า แม้ครั้งที่สอง ข้าพเจ้าขอถึงพระสงฆ์ว่าเป็นที่พึ่งที่ระลึกของข้าพเจ้า

ตะติยัมปิ พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ

ตะติยัมปิ ธัมมัง สะระณัง คัจฉามิ

ตะติยัมปิ สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ

(คำแปล) แม้ครั้งที่สาม ข้าพเจ้าขอถึงพระพุทธเจ้าว่าเป็นที่พึ่งที่ระลึกของข้าพเจ้า แม้ครั้งที่สาม ข้าพเจ้าขอถึงพระธรรมว่าเป็นที่พึ่งที่ระลึกของข้าพเจ้า แม้ครั้งที่สาม ข้าพเจ้าขอถึงพระสงฆ์ว่าเป็นที่พึ่งที่ระลึกของข้าพเจ้า

ถวายพรพระ (อิติปิโสฯ)

อิติปิ โส ภะคะวา อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ วิชชาจะ–ระณะสัมปันโน สุคะโต โลกะวิทู อะนุตตะโร ปุริสะทัมมะสาระถิ สัตถา เทวะมะนุสสานัง พุทโธ ภะคะวาติฯ (พุทธคุณ)

Buddhavandana

(คำแปล) แม้เพราะเหตุอย่างนี้ๆ พระผู้มีพระภาคเจ้านั้น เป็นผู้ไกลจากกิเลส ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง ถึงพร้อมด้วยวิชชาและจรณะเป็นผู้ไปแล้วด้วยดีเป็นผู้รู้โลกอย่างแจ่มแจ้งสามารถฝึกบุรุษที่สมควรฝึกได้อย่างไม่มีใครยิ่งกว่า เป็นครูผู้สอนของเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย เป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน ด้วยธรรม เป็นผู้มีความจำเริญ จำแนกธรรมสั่งสอนสัตว์ดังนี้

สะวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม สันทิฏฐิโก อะกาลิโก เอหิปัสสิโก โอปะนะยิโก ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหีติ (อ่านว่า วิญญูฮิติ) (ธรรมคุณ) Dhammavandana

(คำแปล) พระธรรมเป็นสิ่งที่พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ตรัสไว้ดีแล้ว เป็นสิ่งที่ผู้ศึกษาและปฏิบัติได้และให้ผลได้ไม่จำกัดกาล เป็นสิ่งที่ชวนเชิญให้ผู้อื่นมาดู เป็นสิ่งที่ควรน้อมเข้ามาใส่ตัว เป็นสิ่งที่ผู้รู้ก็รู้ได้เฉพาะตนดังนี้

สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ อุชุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ ญายะปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ สามีจิปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ ยะทิทัง จัตตาริ ปุริสะยุคานิ อัฏฐะปุริสะปุคคะลา เอสะ ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ อาหุเนยโย ปาหุเนยโย ทักขิเณยโย อัญชะลีกะระณีโย อะนุตตะรัง ปุญญักเขตตัง โลกัสสาติ (สังฆคุณ) Sanghavandana

(คำแปล) สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้าหมู่ใดปฏิบัติดีแล้ว เพื่อรู้ธรรมเป็นเครื่องออกจากทุกข์แล้ว ปฏิบัติสมควรแล้ว

ได้แก่ ปฏิบัติตรงแล้ว ปฏิบัติบุคคลเหล่านี้คือ คู่แห่งบุรุษ ๔ คู่ นับเรียงตัวบุรุษได้ ๘ บุรุษนั้นแหละสงฆ์ สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้าเป็นสงฆ์ควรแก่สักการะที่เขานำมาบูชา ควรแก่สักการะที่เขาจัดไว้ต้อนรับ เป็นผู้ควรรับทักษิณาทาน เป็นผู้ที่บุคคลทั่วไปควรทำอัญชลีเป็นเนื้อนาบุญของโลกไม่มีนาบุญอื่นยิ่งกว่าดังนี้

พุทธชัยมงคลคาถา (พาหุงฯ)
Jayamangala Gatha (Bahum)

พาหุงสะหัสสะมะภินิมมิตะสาวุธันตัง ครีเมขะลัง อุทิตะโฆระสะเสนะมารัง ทานาทิธัมมะวิธินา ชิตะวา มุนินโท ตันเตชะสา ภะวะตุ เม* ชะยะมังคะลานิ

(คำแปล) สมเด็จพระจอมมุนีทรงผจญภัยพญามารผู้มีฤทธิ์สามารถเนรมิตแขนได้ตั้งหนึ่งพัน แต่ละข้างถืออาวุธครบขี่ช้างชื่อคิริเมขละพร้อมทั้งเสนามารโห่ร้องก้องกึกน่าสะพรึงกลัวทรงพิชิตพญามารกับเสนาทั้งหลายนั้น ด้วยธรรมวิธีคือทรงนึกถึงพระบารมีทั้ง ๑๐ ประการ ที่ทรงบำเพ็ญแล้วมีทาน บารมี เป็นต้น ด้วยเดชแห่งองค์พระผู้พิชิตมารนั้น ขอชัยมงคลทั้งหลายจงมีแก่ท่านทุกเมื่อ

มาราติเรกะมะภิยุชฌิตะสัพพะรัตติง โฆรัมปะนาฬะวะกะมักขะมะถัทธะยักขัง ขันตีสุทันตะวิธินา ชิตะวา มุนินโท ตันเตชะสา ภะวะตุ เม* ชะยะมังคะลานิ

(คำแปล) สมเด็จพระจอมมุนีทรงผจญกับอาฬวกยักษ์ผู้มีจิตกระด้างหยาบช้าดุร้ายเหี้ยมโหดซึ่งเข้ามาทำยุทธนาการอยู่

ตลอดคืนรุนแรงยิ่งกว่าครั้งผจญพญามารทรงพิชิตพญายักษ์ ด้วยขันติวิธีที่ทรงฝึกฝนมาอย่างดีด้วยเดชแห่งองค์พระผู้พิชิตยักษ์นั้นขอชัยมงคลทั้งหลายจงมีแก่ท่านทุกเมื่อ

นาฬาคิริง คะชะวะรัง อะติมัตตะภูตัง ทาวัคคิจักกะ-มะสะนีวะ สุทารุณันตัง เมตตัมพุเสกะวิธินา ชิตะวา มุนินโท ตันเตชะสา ภะวะตุ เม* ชะยะมังคะลานิ

(คำแปล) สมเด็จพระจอมมุนีทรงผจญกับพญาช้างชื่อนาฬาคิรีซึ่งกำลังตกมัน ดุร้าย ประดุจไฟป่าที่เผาผลาญทุกอย่างที่ขวางหน้าร้ายแรงดั่งจักราวุธและสายฟ้า ทรงพิชิตช้างนั้นด้วยวิธีรดด้วยน้ำ คือพระเมตตา ด้วยเดชแห่งองค์พระผู้พิชิตช้างนั้นขอชัยมงคลทั้งหลายจงมีแก่ท่านทุกเมื่อ

อุกขิตตะขัคคะมะติหัตถะ สุทารุณันตัง ธาวันติโยชะ-นะปะถังคุลิมาละวันตัง อิทธีภิสังขะตะมะโน ชิตะวา มุนินโท ตันเตชะสา ภะวะตุ เม* ชะยะมังคะลานิ

(คำแปล) สมเด็จพระจอมมุนีทรงผจญกับจอมโจรองคุลิมาลผู้ดุร้ายยิ่งถือดาบเงื้อง่าวิ่งไล่หมายฆ่าพระองค์ไปเป็นระยะทางไกลถึง ๓ โยชน์ทรงพิชิตจอมโจรด้วยทรงบันดาลอิทธิฤทธิ์ทางใจอันยอดเยี่ยม ด้วยเดชแห่งองค์พระผู้พิชิตจอมโจรนั้น ขอชัยมงคลทั้งหลายจงมีแก่ท่านทุกเมื่อ

กัตตะวานะ กัฏฐะมุทะรัง อิวะ คัพภินียา จิญจายะ ทุฏฐะวาจะนัง ชะนะกายะมัชเฌ สันเตนะ โสมะวิธินา ชิตะวา มุนินโท ตันเตชะสา ภะวะตุ เม* ชะยะมังคะลานิ

(คำแปล) สมเด็จพระจอมมุนีทรงผจญกับนางจิญจมาณวิกา ผู้ซึ่งผูกไม้ไว้ที่ท้องแสร้งทำเป็นหญิงมีครรภ์ยืนด่าว่าใส่ร้ายพระองค์ท่ามกลางประชุมชน ทรงพิชิตนางด้วยวิธีทรงสงบพระหฤทัยเป็นสง่าเฉยอยู่ดั่งพระจันทร์เพ็ญ ด้วยเดชแห่งองค์พระผู้พิชิตนางนั้น ขอชัยมงคลทั้งหลายจงมีแก่ท่านทุกเมื่อ

สัจจัง วิหายะ มะติสัจจะกะวาทะเกตุง วาทาภิโรปิตะ–มะนัง อะติอันธะภูตัง ปัญญาปะทีปะชะลิโต ชิตะวา มุนินโทตันเตชะสา ภะวะตุ เม* ชะยะมังคะลานิ

(คำแปล) สมเด็จพระจอมมุนีทรงผจญกับนางสัจจกนิครนถ์ผู้มืดมนยิ่งนักมุ่งเชิดชูลัทธิของตนว่าเลอเลิศประเสริฐแท้ราวกับชูธงขึ้นฟ้า มุ่งมาจะโต้วาทะกับพระองค์ทรงพิชิต สัจจกนิครนถ์ด้วยเทศนาญาณวิธีคือรู้อัชฌาสัยแล้วตรัสเทศนาสอนให้มองเห็นความจริง ด้วยเดชแห่งองค์พระผู้พิชิตนิครนถ์นั้น ขอชัยมงคลทั้งหลายจงมีแก่ท่านทุกเมื่อ

นันโทปะนันทะภุชะคัง วิพุธัง มะหิทธิง ปุตเตนะ เถระ–ภุชะเคนะ ทะมาปะยันโต อิทธูปะเทสะ วิธินา ชิตะวา มุนินโทตันเตชะสา ภะวะตุ เม* ชะยะมังคะลานิ

(คำแปล) สมเด็จพระจอมมุนีทรงผจญกับพญานาคราชชื่อนันโทป นันทะ ผู้มีฤทธิ์มาก หากเป็นอันธพาล มีความหลงผิดบังอาจสำแดงฤทธิ์แผ่พังพานกั้นฉนวนอากาศปิดทางพุทธโคจรทรงโปรดให้พระมหาโมคคัลลานะพุทธโอรสเนรมิตกายเป็นนาคราชไปปราบ ด้วยฤทธิ์ที่เหนือกว่าด้วยเดชแห่งองค์พระผู้พิชิตพญานาคราชนั้น ขอชัยมงคลทั้งหลายจงมีแก่ท่านทุกเมื่อ

ทุคคาหะทิฏฐิภุชะเคนะ สุทัฏฐะหัตถัง พรัหมัง (อ่านว่า **พรัมมัง) วิสุทธิชุติมิทธิ พะกาภิธานัง ญาณาคะเทนะ วิธินา ชิตะวา มุนินโท ตันเตชะสา ภะวะตุ เม* ชะยะมังคะลานิ**

(คำแปล) สมเด็จพระจอมมุนีทรงผจญกับพกาพรหม ผู้สำคัญตนว่าเป็นผู้มีความรุ่งเรืองด้วยความบริสุทธิ์และมีฤทธิ์ อำนาจกว่าใครๆ เกิดความเห็นผิดว่าชีวิตพรหมเป็นอมตะประดุจถูกงูรัดที่มือทรงพิชิตพกาพรหมด้วยวิธีวางยาพิษคือเทศนาญาณ ด้วยเดชแห่งองค์พรผู้พิชิตพกาพรหมนั้น ขอชัยมงคลทั้งหลายจงมีแก่ท่านทุกเมื่อ

เอตาปิ พุทธะชะยะมังคะละอัฏฐะคาถา โย วาจะโน ทินะทิเน สะระเต มะตันที หิตวานะ เนกะวิวิธานิ จุปัททะวานิ โมกขัง สุขัง อะธิคะเมยยะ นะโร สะปัญโญ

(คำแปล) นรชนใดผู้มีปัญญา ไม่เกียจคร้าน สวดก็ดี ระลึกก็ดี ซึ่งพระพุทธชัยมงคลคาถาทั้ง ๘ บทนี้ทุกวัน นรชนนั้นจะพึงละเสียได้ซึ่งอุปัทวันตรายทั้งหลายมีประการต่างๆ เป็นอเนก และถึงซึ่งวิโมกข์อันเป็นบรมสุขแล

*(*ถ้าสวดให้คนอื่น ให้เปลี่ยนจากคำว่า เม เป็น เต)*

ชัยปริตร (มหากาฯ) Maha Jayamangala (Gatha)

มะหาการุณิโก นาโถ หิตายะ สัพพะปาณินัง ปูเรตวา ปาระมี สัพพา ปัตโต สัมโพธิมุตตะมัง เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ โหตุ เม* ชะยะมังคะลังฯ

(คำแปล) พระผู้เป็นที่พึ่งแห่งปวงสัตว์ประกอบแล้วด้วยมหากรุณายังมีบารมีทั้งหลายทั้งปวงให้เต็มเพื่อประโยชน์แก่สรรพสัตว์ทั้งหลายถึงแล้วซึ่งความตรัสรู้อันอุดม ด้วยการกล่าวคำสัตย์นี้ ขอชัยมงคลทั้งหลายจงมีแก่ท่านทุกเมื่อ

ชะยันโตโพธิยา มูเล สักยานัง นันทิ วัฑฒะโน เอวัง อะหัง วิชะโย โหมิ* ชะยัสสุ ชะยะมังคะเล อะปะราชิตะ ปัลลังเก สีเส ปะฐะวิโปกขะเร อะภิเสเก สัพพะพุทธานัง อัคคัปปัตโต ปะโมทะ ติฯ**

(คำแปล) พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงผจญมาร ณ โคนโพธิพฤกษ์ถึงความเป็นผู้เลิศแล้ว ทรงบันเทิงอยู่ในอภิเษกแห่งพระพุทธเจ้าทั้งหลายให้เจริญความยินดีแก่พวกศากยราชว่า พระองค์ชนะมาร ณ อปราชิตบัลลังก์อันสูงเป็นจอมมหาปฐพีฉันใด ขอท่านจงมีชัยชนะฉันนั้น

สุนักขัตตัง สุมังคะลัง สุปะภาตัง สุหุฏฐิตัง สุขะโณ สุมุหุตโต จะ สุยิฏฐัง พรัหมะ (อ่านว่า **พรัมมะ**) **จาริสุ ปะทักขิณัง กายะกัมมัง วาจากัมมัง ปะทักขิณัง ปะทักขิณัง มะโนกัมมัง ปะณิธีเต ปะทักขิณา ปะทักขิณา นิ กัตวานะ ละภันตัตเถ ปะทักขิเณฯ**

(คำแปล) สัตว์ทั้งหลายประพฤติชอบในเวลาใด เวลานั้นชื่อว่าฤกษ์ดี มงคลดี สว่างดี รุ่งดี และขณะดี บูชาดีแล้ว ในพรหมจารี บุคคลทั้งหลายกายกรรมเป็นประทักษิณ วจีกรรมเป็นประทักษิณ มโนกรรมเป็นประทักษิณ ความปรารถนาของท่าน

เป็นประทักษิณ สัตว์ทั้งหลายกระทำกรรมอันเป็นประทักษิณแล้ว ย่อมได้ประโยชน์ทั้งหลายอันเป็นประทักษิณ

ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง รักขันตุ สัพพะ เทวะตา สัพพะ–พุทธานุภาเวนะ สะทา โสตถี ภะวันตุ เม*ฯ

(คำแปล) ขอสรรพมงคลจงมีแก่ท่าน ขอเหล่าเทวดาทั้งปวงจงรักษาท่าน ด้วยอานุภาพแห่งพระพุทธเจ้าทั้งปวง ขอความสวัสดีทั้งหลายจงมีแก่ท่านทุกเมื่อ

ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง รักขันตุ สัพพะ เทวะตา สัพพะ ธัมมานุภาเวนะ สะทา โสตถี ภะวันตุ เม*ฯ

(คำแปล) ขอสรรพมงคลจงมีแก่ท่าน ขอเหล่าเทวดาทั้งปวงจงรักษาท่าน ด้วยอานุภาพแห่งพระธรรมทั้งปวง ขอความสวัสดีทั้งหลายจงมีแก่ท่านทุกเมื่อ

ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง รักขันตุ สัพพะ เทวะตา สัพพะ สังฆานุภาเวนะ สะทา โสตถี ภะวันตุ เม*ฯ

(คำแปล) ขอสรรพมงคลจงมีแก่ท่าน ขอเหล่าเทวดาทั้งปวงจงรักษาท่าน ด้วยอานุภาพแห่งพระสงฆ์ทั้งปวง ขอความสวัสดีทั้งหลายจงมีแก่ท่านทุกเมื่อ

****ถ้าสวดให้คนอื่นให้เปลี่ยนจากคำว่า อะหัง วิชะโย โหมิ เป็นตวัง วิชะโย โหหิ *ถ้าสวดให้คนอื่น เปลี่ยนจากคำว่า เม เป็น เต*

อิติปิโส เท่าอายุ

อิติปิ โส ภะคะวา อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ วิชชาจะ-ระณะสัมปันโน สุคะโต โลกะวิทู อะนุตตะโร ปิริสะทัมมะสาระถิ สัตถา เทวะมะนุสสานัง พุทโธ ภะคะวาติ

(ให้สวดเกินอายุ ๑ จบ เช่นอายุ ๔๒ ปีต้องสวด ๔๓ จบ)

บทแผ่เมตตาแก่ตนเอง
Sankappo to one's own self

อะหัง สุขิโต โหมิ ขอให้ข้าพเจ้ามีความสุข

นิททุกโข โหมิ ปราศจากความทุกข์

อะเวโร โหมิ ปราศจากเวร

อัพยาปัชโฌ โหมิ ปราศจากอุปสรรคอันตรายทั้งปวง

อะนีโฆ โหมิ ปราศจากความทุกข์กายทุกข์ใจ

สุขี อัตตานัง ปะริหะรามิ มีความสุขกายสุขใจรักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

บทแผ่เมตตาให้สรรพสัตว์ Sankappo to all being

สัพเพ สัตตา สัตว์ทั้งหลายที่เป็นเพื่อนทุกข์เกิดแก่เจ็บตายด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น

อะเวรา โหนตุ จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด อย่าได้มีเวรแก่กันและกันเลย

อัพยาปัชฌา โหนตุ จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด อย่าได้เบียดเบียนซึ่งกันและกันเลย

อะนีฆา โหนตุ จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด อย่าได้มีความทุกข์กายทุกข์ใจเลย

สุขี อัตตานัง ปะริหะรันตุ จงมีความสุขกายสุขใจ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิดฯ

บทแผ่ส่วนกุศล Pattidana

อิทัง เม มาตาปิตูนัง โหตุ สุขิตา โหนตุ มาตาปิตะโร

ขอส่วนบุญนี้จงสำเร็จ แก่มารดาบิดาของข้าพเจ้า ขอให้มารดาบิดาของข้าพเจ้า มีความสุข

อิทัง เม ญาตีนัง โหตุ สุขิตา โหนตุ ญาตะโย

ขอส่วนบุญนี้จงสำเร็จ แก่ญาติทั้งหลายของข้าพเจ้า ขอให้ญาติทั้งหลายของข้าพเจ้า มีความสุข

อิทัง เม ครูปัชฌายาจริยานัง โหตุ สุขิตา โหนตุ ครูปัชฌายาจริยา

ขอส่วนบุญนี้จงสำเร็จ แก่ครูอุปัชฌาย์ อาจารย์ของข้าพเจ้า ขอให้ครูอุปัชฌาย์ อาจารย์ของข้าพเจ้า มีความสุข

อิทัง สัพพะเทวะตานัง โหตุ สุขิตา โหนตุ สัพเพเทวา

ขอส่วนบุญนี้จงสำเร็จ แก่เทวดาทั้งหลายทั้งปวง ขอให้เทวดาทั้งหลายทั้งปวง มีความสุข

อิทัง สัพพะเปตานัง โหตุ สุขิตา โหนตุ สัพเพเปตา

ขอส่วนบุญนี้จงสำเร็จ แก่เปรตทั้งหลายทั้งปวง ขอให้เปรตทั้งหลายทั้งปวง มีความสุข

อิทัง สัพพะเวรีนัง โหตุ สุขิตา โหนตุ สัพเพเวรี

ขอส่วนบุญนี้จงสำเร็จ แก่เจ้ากรรมนายเวรทั้งหลายทั้งปวง ขอให้เจ้ากรรมนายเวรทั้งหลายทั้งปวง มีความสุข

อิทัง สัพพะสัตตานัง โหตุ สุขิตา โหนตุ สัพเพ สัตตา

ขอส่วนบุญนี้จงสำเร็จ แก่สัตว์ทั้งหลายทั้งปวง ขอให้สัตว์ทั้งหลายทั้งปวงมีความสุขทั่วหน้ากันเทอญ

กรวดน้ำให้เจ้ากรรมนายเวร

ข้าพเจ้าขออุทิศบุญกุศลจากการเจริญภาวนานี้ให้แก่เจ้ากรรมนายเวรทั้งหลายของข้าพเจ้าที่ข้าพเจ้าได้เคยล่วงเกินท่านไว้ตั้งแต่อดีตชาติจนถึงปัจจุบันชาติ ท่านจะอยู่ภพใดหรือภูมิใดก็ตาม ขอให้ท่านได้รับผลบุญนี้ แล้วโปรดอโหสิกรรมและอนุโมทนาบุญแก่ข้าพเจ้าด้วยอำนาจบุญนี้ด้วยเทอญ

พระคาถาชินบัญชร *(ย่อ)*

ชินะปัญชะระ ปะริตตังมัง รักขะตุสัพพะทา หรือ **วิญญาณสัมปันโน อิติปิโส ภะคะวา นะโมพุทธายะ** *(สวด ๙ จบ)*

พระคาถาชินบัญชร Jinapanjara Gatha

ให้ตั้งนะโม ๓ จบ แล้วระลึกถึงเจ้าประคุณสมเด็จฯ ด้วยคำว่า

ปุตตะกาโมละเภ ปุตตัง ธะนะกาโมละเภธะนัง อัตถิกา–เย กายะญายะ เทวานังปิยะตังสุตตะวา อิติปิโส ภะคะวา ยะมะราชาโน ท้าวเวสสุวัณโณ มรณังสุขัง อะระหังสุคะโต นะโมพุทธายะ

๑. ชะยาสะนากะตา พุทธา เชตะวา มารัง สะวาหะนัง จะตุสัจจาสะภัง ระสัง เย ปิวิงสุง นะราสะภา

(คำแปล) พระพุทธเจ้าทั้งหลายทรงชนะมารและเหล่าเสนา ทรงเป็นผู้องอาจหาญกล้า ทรงเป็นผู้ประเสริฐแห่งนรชน ทรงดื่มอมตรสแห่งอริยสัจ ๔ ประการแล้ว

๒. ตัณหังกะราทาโย พุทธา อัฏฐะวิสะติ นายะกา สัพเพ ปะติฏฐิตา มัยหัง มัตถะเก เต มุนิสสะรา

(คำแปล) พระพุทธเจ้า ๒๘ พระองค์มีพระตัณหังกรเป็นอาทิ ทรงเป็นผู้นำโลก พระจอมมุนีทุกพระองค์นั้น ขอจงทรงสถิตประทับบนกระหม่อมของข้าพเจ้า

๓. สีเส ปะติฏฐิโต มัยหัง พุทโธ ธัมโม ทะวิโลจะเน สังโฆ ปะติฏฐิโต มัยอัง อุเร สัพพะคุณากะโร

(คำแปล) พระพุทธเจ้าทั้งหลายโปรดทรงสถิตบนศีรษะของข้าพเจ้า พระธรรมสถิตที่ดวงตา พระสงฆ์ผู้เป็นบ่อเกิดแห่งคุณโปรดสถิตที่อกของข้าพเจ้า

๔. หะทะเย เม อะนุรุทโธ สารีปุตโต จะ ทักขิเณ โกณฑัญโญ ปิฏฐิภาคัสมิง โมคคัลลาโน จะ วามะเก

(คำแปล) ขอพระอนุรุทธเถรเจ้าทรงประทับ ณ หทัย พระสารีบุตาโปรดประทับ ณ เบื้องขวา พระโกณฑัญญะโปรดประทับ ณ เบื้องหลัง พระโมคคัลลานะ โปรดประทับ ณ เบื้องซ้าย

๕. ทักขิเณ สะวะเน มัยหัง อาสุง อานันทะราหุลา กัสสะโป จะ มะหานาโม อุภาสุง วามะโสตะเก

(คำแปล) พระอานนท์และพระราหุลโปรดทรงประทับ ณ หูเบื้องขวาของข้าพเจ้า พระกัสสปะและพระมหานามะโปรดประทับ ณ หูเบื้องซ้าย

๖. เกสะโต ปิฏฐิภาคัสมิง สุริโยวะ ปะภังกะโร นิสินโน สิริสัมปันโน โสภิโต มุนิปุงคะโว

(คำแปล) พระโสภิตมุนีผู้แกล้วกล้า ถึงพร้อมด้วยสิริดุจดวงอาทิตย์ที่ส่องแสงสว่าง โปรดประทับ ณ ที่สุดแห่งผมเบื้องหลัง

๗. กุมาระกัสสะโป เถโร มะเหสี จิตตะวาทะโก โส มัยหัง วะทะเน นิจจัง ปะติฏฐาสิ คุณากะโร

(คำแปล) พระกุมารกัสสปะเถระ ผู้แสวงหาคุณอันยิ่งใหญ่ ผู้มีวาทะอันวิจิตรผู้เป็นบ่อเกิดแห่งคุณโปรดประทับที่ปากของข้าพเจ้าเป็นนิตย์

๘. ปุณโณ อังคุลิมาโล จะ อุปาลีนันทะสีวะลี เถรา ปัญจะ อิเม ชาตา นะลาเฏ ติละกา มะมะ

(คำแปล) พระปุณณะ พระอังคุลิมาล พระอุบาลี พระนันทะ พระสีวลี พระเถระห้าพระองค์ เหล่านี้โปรดเป็นประดุจรอยเจิมสถิตที่หน้าผากของข้าพเจ้า

๙. เสสาสีติ มะหาเถรา วิชิตา ชินะสาวะกา เอเตสีติ มะ–หาเถรา ชิตะวันโต ชิโนระสา ชะลันตา สีละเตเชนะ อังคะมังเคสุ สัณฐิตา

(คำแปล) พระอสีติมหาสาวกทั้ง ๘๐ ที่เหลือจากนี้ ผู้ชนะผู้เป็นสาวกแห่งพระพุทธเจ้า ผู้ทรงชนะพระอสีติ มหาสาวกทั้ง ๘๐ เหล่านี้เป็นผู้ชนะต่อข้าศึกคือ กิเลสเป็นโอรสของพระพุทธชินะรุ่งเรืองอยู่ด้วยเดชแห่งศีล โปรดสถิตที่อวัยวะน้อยใหญ่ของข้าพเจ้า

๑๐. ระตะนัง ปุระโต อาสิ ทักขิเณ เมตตะสุตตะกัง ธะชัคคัง ปัจฉะโต อาสิ วาเม อังคุลิมาละกัง

(คำแปล) พระรัตนสูตรโปรดสถิต ณ เบื้องหน้าของข้าพเจ้า พระเมตตสูตรสถิต ณ เบื้องขวาพระธชัคคสูตรสถิต ณ เบื้องขวา พระธชัคคสูตรสถิต ณ เบื้องหลัง พระอังคุลิมาลสูตรสถิต ณ เบื้องซ้าย

๑๑. ขันธะโมระปะริตตัญจะ อาฏานาฏิยะสุตตะกัง อากาเส ฉะทะนัง อาสิ เสสา ปาการะสัณฐิตา

(คำแปล) พระขันธปริตร พระโมรปริตร และพระอาฏานาฏิยสูตรเป็นประดุจฟ้าครอบ พระสูตรปริตรทั้งหลายที่เหลือเป็นประดุจปราการกั้น

๑๒. ชินาณาวะระสังยุตตา สัตตัปปาการะลังกะตา วาตะปิตตาทิสัญชาตา พาหิรัชฌัตตุปัททะวา

(คำแปล) พระธรรมทั้งหลายประกอบด้วยสีลาธิคุณอันประเสริฐซึ่งเป็นอำนาจแห่งพระชินเจ้าจงประดับเป็นอลังการดุจกำแพง ๗ ชั้น ป้องกันอุปัทวะทั้งภายนอกภายในทั้งหลายอันเกิดจากลม และน้ำดี เป็นต้น จงถึงความสิ้นไปไม่มีเหลือ

๑๓. อะเสสา วินะยัง ยันตุ อะนันตะชินะเตชะสา วะสะโต เม สะกิจเจนะ สะทา สัมพุทธะปัญชะเร

(คำแปล) โรคที่เหลือทั้งหลายจงได้รับการกำจัดไปด้วยเดชแห่งพระชินเจ้าผู้ทรงคุณหาที่สุดมิได้ ตลอดเวลาที่ข้าพเจ้ายังมีกิจแห่งคุณ มีศีล เป็นต้น แห่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้านั้น

๑๔. ชินะปัญชะระมัชฌัมหิ วิหะรันตัง มะฮีตะเล สะทา ปาเลนตุ มัง สัพเพ เต มะหาปุริสาสะภา

(คำแปล) ขอพระมหาบุรุษผู้หาญเลิศทั้งหลายเหล่านั้นโปรดอภิบาลข้าพเจ้า ผู้สถิตในท่ามกลางแห่งพระชินบัญชรบนผืนแผ่นดิน

๑๕. อิจเจวะมันโต สุคุตโต สุรักโข ชินานุภาเวนะ ชิตุปัท–ทะโว ธัมมานุภาเวนะ ชิตาริสังโค สังฆานุภาเวนะ ชิตันตะราโย สัทธัมมานุภาวะปาลิโต จะรามิ ชินะปัญชะเรติฯ (ชินะปัญชะระคาถา นิกฐิตา)

(คำแปล) ข้าพเจ้ามีการคุ้มครองรักษาดีแล้ว เป็นผู้มีอุบัติเหตุเภทภัยอันพระชินเจ้ากำจัดแล้วด้วยประการฉะนี้ ขอจงชนะอุปัทวะด้วยอานุภาพแห่งพระชินเจ้าชนะข้าศึกคือกิเลสด้วยอานุภาพแห่งพระธรรม ชนะอันตรายทั้งปวงด้วยอานุภาพแห่งพระ

สงฆ์อันอานุภาพแห่งพระสัทธรรมอภิบาล ประพฤติอยู่ในชินบัญชรเทอญ

ฉบับถูกต้องตรวจตามไวยากรณ์โดย พระศรีสุทธิโสภณ (เที่ยง ป.ธ.) วัดระฆังฯ

คาถาเงินล้าน

(ตั้ง นะโม ๓ จบ)

นาสังสีโม พรหมา จะ มหาเทวา สัพเพยักขา ปะรายันติ *(คาถาปัดอุปสรรค)*

พรหมา จะมหาเทวา อภิลาภา ภะวันตุเม *(คาถาเงินแสน)*

มหาปุญโญ มหาลาโภ ภะวันตุเม *(คาถาลาภไม่ขาดสาย)*

มิเตพาหุหะติ *(คาถาเงินล้าน)*

พุทธะมะอะอุ นะโมพุทธายะ วิระทะโย วิระ โคนายัง วิระหิงสา วิระทาสี วิระทาสา วิระอิตถิโย พุทธัสสะ มานีมานะ พุทธัสสะ สวาโหม *(คาถาพระปัจเจกพุทธเจ้า)*

สัมปะติจฉามิ *(คาถาเร่งลาภให้ได้เร็วขึ้น)*

เพ็ง ๆ พา ๆ หา ๆ ฤๅ ๆ

(บูชา ๙ จบ ตัวคาถาต้องว่าทั้งหมด)

ผู้หมั่นภาวนาก่อนที่จะทำบุญให้ทานใดๆ หรือสวดก่อนที่จะเข้านอนเสมอๆ มิได้ขาดท่านว่า จักเป็นบุญบันดาลอันประเสริฐเลิศล้ำด้วยลาภผลเป็นเศรษฐีมิต้องยากจนแลหลวงพ่อพระชา-ชพรหมยาน (ฤาษีลิงดำ) เมตตามอบให้

คาถามหาลาภ

นะมามีมา มะหาลาภา อิติพุทธัสสะ สุวัณณังวา ระชะ–ตังวา มะณีวา ธะนังวา พีชังวา อัตถังวา ปัตถังวา เอหิ เอหิ อาคัจเฉยยะ อิติมีมา นะมามิหัง

(ให้สวดภาวนาก่อนนอน ๓ จบ และตื่นนอนเช้า ๓ จบ เป็นการเรียกทรัพย์เรียกลาภ จะบังเกิดโภคทรัพย์อย่างมหัศจรรย์)

คาถาค้าขายดี

พุทธัง พะหุชะนานัง เอหิจิตตัง เอหิมะนุสสานัง เอหิลาภัง เอหิเมตตา ชมภูทีเป มะนุสสานัง อิตถิโย ปุริโส จิตตัง พันธัง–เอหิ

พ่อค้า แม่ค้าพาณิชย์นิยมเสกเป่า ๓ จบ ๗ จบ ทำน้ำมนต์ล้างหน้าและประพรมสินค้าขายของดีนักแล (อธิษฐาน และใส่บาตรทุกวันตามศรัทธาจะบังเกิดโชคลาภ)

คาถาเมตตามหานิยม

เมตตา คุณณัง อะระหัง เมตตา

คาถาเวลาขับรถ

ให้ปลอดภัยจากอุบัติเหตุ ไม่หลับใน

เมตตัญ จะ สัพพโล กัสสะมิง มานะ สัมภาวะเย อะปะริมานัง

(คำแปล) บุคคลพึงเจริญเมตตามีน้ำใจไม่มีประมาณไปในโลกทั้งสิ้น

คาถาพระพุทธเจ้าชนะมาร

(พระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต)

ปัญจะมาเร ชิโน นาโถ ปัตโต สัมโพธิมุตตะมัง จะตุสัจ–จัง ปะกาเสสิ ธัมมะจักกัง ปะวัตตะยิ เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ โหตุ เม ชะยะมังคะลังฯ

*เราพูดอยู่เสมอถึงคำว่า **"สติ ปัญญา"***
เราใช้ปัญญาอยู่เสมอก็จริง แต่สตินั้น
แท้จริงแล้ว เรานำออกมาใช้น้อยนัก
ทั้งที่สตินั้นมีคุณค่าแก่ชีวิตและจำเป็นแก่ชีวิต
มีคุณค่าอย่างเหลือที่จะประมาณได้

พระราชสุทธิญาณมงคล
วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี

เมื่ออาตมาได้พบกับ
สมเด็จพระพนรัตน์ วัดป่าแก้ว

คืนวันหนึ่งอาตมานอนหลับแล้วฝันไปว่า อาตมาได้เดินไปในสถานที่แห่งหนึ่งได้พบกับพระสงฆ์รูปหนึ่งครองจีวรคร่ำ สมณสารูปเรียบร้อยน่าเลื่อมใส อาตมาเห็นว่าเป็นพระอาวุโส ผู้รัตตัญญูจึงน้อมนมัสการท่าน ท่านหยุดยืนตรงหน้าอาตมาแล้วกล่าวกับอาตมาว่า

"ฉันคือสมเด็จพระพนรัตน์ วัดป่าแก้ว แห่งกรุงศรีอยุธยา ฉันต้องการให้เธอได้ไปที่วัดใหญ่ชัยมงคล เพื่อดูจารึกที่ฉันได้จารึกถวายพระเกียรติแก่สมเด็จพระนเรศวรมหาราชผู้เป็นเจ้า เนื่องในวาระที่สร้างพระเจดีย์ฉลองชัยชนะเหนือพระมหาอุปราชาแห่งพม่าและประกาศความเป็นอิสระของประเทศไทยจากหงสาวดีเป็นครั้งแรก เธอไปดูไว้แล้วจดจำมาเผยแพร่ออกไป ถึงเวลาที่เธอจะได้รับรู้แล้ว"

ในฝันอาตมารับปากท่าน ท่านก็บอกตำแหน่งให้แล้วก็ตกใจตื่นนอนใกล้รุ่ง อาตมาก็ทบทวนความฝันก็นึกอยู่ในใจว่าเราเองนั้นกำหนดจิตด้วยกรรมฐานมีสติอยู่เสมอ เรื่องฝันฟุ้งซ่านเป็นไม่มี อาตมาก็ได้ข่าวในวันนั้นแหละว่า ทางกรมศิลปากรทำการบูรณะปฏิสังขรณ์พระเจดีย์ใหญ่ในวัดใหญ่ชัยมงคลและจะทำการบรรจุบัวยอดพระเจดีย์ อันเป็นนิมิตหมายการสิ้นสุดการบูรณะแล้วจะรื้อนั่งร้านทั้งหมดออกเสร็จสิ้น

อาตมาจึงได้ขอร้อง ดร.กิ่งแก้ว อัตถากร ให้เลื่อนการปิดยอดบัวไปอีกวันหนึ่งเพื่อที่อาตมาจะได้นำพระซุ้มเสมาชัย ซุ้มเสมาขอ ที่อาตมาได้สร้างขึ้นตามแบบดั้งเดิมที่พบในเจดีย์ใหญ่ใกล้กับวัดอัมพวันซึ่งพังลงน้ำที่กิ่งเหลืองเป็นคนรวบรวมเอามาให้อาตมาตั้งแต่เมื่อเริ่มมาพัฒนาวัดใหม่ ๆ แต่แตกหักผุพังทั้งนั้นหลายสิบปีบ อาตมาได้ป่นเอามาผสมสร้างเป็นองค์พระใหม่ไปร่วมบรรจุไว้ที่ยอดพระเจดีย์บ้าง

วันนั้นอาตมาเดินทางไปถึงก็ได้เดินขึ้นไปบนเจดีย์ตอนที่สุดบันไดแล้ว มองเห็นโพรงที่ทางเขาทำไว้สำหรับลงไปด้านล่าง มีร้านไม้พอไต่ลงไปภายในตั้งใจเด็ดเดี่ยวว่าลงไปคราวนี้ ถ้าพลาดตกลงไปจากนั่งร้านม้าก็ยอมตาย คนที่ร่วมเดินทางมาด้วยเขามัวแต่ไปบนลานชั้นบน อาตมาก็ดิ่งลงไปชั้นล่าง มีไฟฉายดวงหนึ่ง เวลานั้นประมาณ ๐๙.๐๐ น. อาตมาลงไปภายในแล้วก็พบนิมิตดังที่สมเด็จพระพนรัตน์ได้บอกไว้จริง ๆ

อาตมาจึงได้พบว่าแท้ที่จริงแล้วสิ่งที่สมเด็จพระพนรัตน์วัดป่าแก้ว ท่านได้จารึกถวายพระพร ก็คือบทสวดที่เรียกว่า *"พาหุงมหาการุณิโก"*

ท้ายของนิมิตนั้นระบุว่า *"เราสมเด็จพระพนรัตน์ วัดป่าแก้วศรีอโยธเยศ คือผู้จารึกนิมิตรจนาเอาไว้ถวายพระพรแด่มหาบพิตรเจ้าสมเด็จพระนเรศวรมหาราช"*

พาหุงมหากา ก็คือ บทสวดสรรเสริญพระพุทธคุณ พระธรรมคุณ พระสังฆคุณ แล้วก็พรพาหุงอันเริ่มด้วยพาหุงสหัสไปจนถึงทุคคาหทิฏฐิ แล้วเรื่อยไปจนถึงมหาการุณิโก นาโถ หิตายะ และ

จบลงด้วย ภะวะตุ สัพพะ มังคะลัง สัพพะพุทธา สัพพะธัมมา สัพพะสังฆานุ ภาเวนะ สะทา โสตถี ภะวันตุ เต อาตมาเรียกรวมกันว่าพาหุงมหากา

อาตมาจึงเข้าใจในบัดนั้นเองว่า บทพาหุงนี้คือบทสวดมนต์ที่สมเด็จพระพนรัตน์ วัดป่าแก้ว ได้ถวายให้พระบาทสมเด็จพระนเรศวรมหาราชไว้สวดเป็นประจำเวลา อยู่กับพระมหาราชวังและในระหว่างศึกสงคราม จึงปรากฏว่าพระบาทสมเด็จพระนเรศวรมหาราชเจ้าทรงรบ ณ ที่ใด ทรงมีชัยชนะอยู่ตลอดมามิได้ทรงเพลี่ยงพล้ำเลย แม้จะเพียงลำพังสองพระองค์กับสมเด็จพระอนุชาธิราชเจ้า ท่ามกลางกองทัพพม่าจำนวนนับแสนคนก็ทรงมีชัยชนะเหนือกองทัพพม่าด้วยการกระทำยุทธหัตถีมีชัยเหนือพระมหาอุปราชา ณ ดอนเจดีย์ปูชนียสถาน แม้ข้าศึกจะยิงปืนไฟเข้าใส่พระองค์ในตอนที่เข้ากันพระศพของพระมหาอุปราชาออกไปราวกับห่าฝนก็มิปาน แต่ก็มิได้ต้องพระองค์ด้วยเดชะพาหุงมหากาที่ทรงเจริญอยู่เป็นประจำนั่นเอง

อาตมาพบนิมิตแล้ว ก็ไต่ขึ้นมาด้วยความสบายใจถึงปากปล่องที่ลงไปใช้เวลาเกือบสามชั่วโมง เนื้อตัวมีแต่หยากไย่ เดินลงมาแม่ชีเห็นเข้ายังร้องว่า *“หลวงพ่อเข้าไปในโพรงนั้นมาหรือ”* แต่อาตมาไม่ตอบ

ตั้งแต่นั้นมา อาตมาจึงสอนการสวดพาหุงมหากาให้แก่ญาติโยมเป็นต้นมา เพราะอะไร เพราะพาหุงมหากานั้นเป็นบทสวดมนต์ที่มีค่าที่สุด มีผลดีที่สุดเพราะเป็นชัยชนะอย่างสูงสุดของพระบรมศาสดาจากพญาวัสวดีมาร จากอาฬาวกะยักษ์ จากช้างนา

ฬาคิรี จากองคุลิมาล จากนางจิญมานวิกา จากสัจจะกะนิครนธ์ จากพญานันโทปนันทนาคราช และท่านท้าวผกาพรหม เป็นชัยชนะที่พระพุทธองค์ทรงได้มาด้วยอิทธิปาฏิหาริย์และด้วยอำนาจแห่งบารมีธรรมโดยแท้ ผู้ใดได้สวดไว้เป็นประจำทุกวันจะมีชัยชนะ มีความเจริญรุ่งเรืองตลอดกาลนาน มีสติ ระลึกได้จะตายก็ไปสู่สุคติภูมิ

ขอให้ญาติโยมสวดพาหุงมหากากันให้ทั่วหน้านอกจากจะคุ้มตัวแล้ว ยังคุ้มครองครอบครัวได้ สวดมากๆ เข้า สวดกันทั้งประเทศก็ทำให้ประเทศมีแต่ความรุ่งเรือง พวกคนพาลสันดานหยาบก็แพ้ภัยไปอย่างถ้วนหน้า

ไม่ใช่แต่พระบาทสมเด็จพระนเรศวรมหาราชเท่านั้นที่พบความมหัศจรรย์ของบทพาหุงมหากา แม้พระบาทสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราชก็ทรงพบเช่นกันโดยมีบันทึกโบราณบอกไว้ว่าดังนี้

“เมื่อพระเจ้าตากสินมหาราชตีเมืองจันทบุรีได้แล้ว ก็ทรงเห็นว่าสงครามกู้ชาติต่อจากนี้ไปจะต้องหนักหนาและยืดยาวจึงทรงโปรดเกล้าฯ ให้สร้างพระยอดธงแบบศรีอยุธยาขึ้นแล้วนิมนต์พระเถระ ทั้งหลายมาสวดบทพาหุงมหากาบรรจุไว้ในองค์พระ และพระองค์ก็ทรงเจริญรอยตามพระบาทสมเด็จพระนเรศวรมหาราชด้วยการเจริญพาหุงมหากาจึงบันดาลให้ทรงกู้ชาติสำเร็จ”

สวดพาหุงมหากากันให้ได้ทุกบ้าน สวดให้ได้มากๆ จะมีแต่ความรุ่งเรือง สวดพาหุงมหากาก่อนแล้วจึงสวดชินบัญชร เพราะ

ชินบัญชรนั้นเจ้าประคุณสมเด็จฯ ท่านใช้สวดบูชาพระอรหันต์ของท่าน ต้องสวดพาหุงมหากาก่อนแล้ว ฯ จึงมาถึงชินบัญชรให้จดจำกันเอาไว้นั่นแหละมงคลในชีวิต

พระราชสุทธิญาณมงคล
เจ้าอาวาสวัดอัมพวัน และเจ้าคณะ
อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี

คำนำ
ของท่านอาจารย์พุทธทาสภิกขุ

หัวข้อธรรมประเภทนี้ มีไว้สำหรับใช้เพ่งเพื่อให้เห็นข้อเท็จจริงแห่งข้อความนั้น แล้วเพ่งต่อไป เพื่อให้เกิดความรู้สึกเช่นนั้นขึ้นมาจริงๆ จนจิตใจเปลี่ยนไปตามข้อเท็จจริงนั้น ในทางที่จะทำให้เกิดความสลดสังเวช ความไม่ประมาท การเปลี่ยนนิสัยที่ไม่พึงปรารถนา กวาดล้างความรู้สึกชนิดที่ทำความรำคาญต่างๆ ให้แก่ตนให้หมดไปจากจิตใจ และมีความสะอาด ความสว่าง และความสงบ โดยสมควรแก่การกระทำของตนๆ

ความรู้ ความเข้าใจ ที่เกิดจากการเพ่งทำนองนี้ จะถูกต้องและมีประโยชน์กว่าที่เกิดจากการอ่านตะพึด และยังเป็นการปฏิบัติกรรมฐาน ภาวนาชนิดหนึ่งอยู่ในตัว ทั้งสมาธิและปัญญา ในระดับที่คนทั่วไปจะพึงทำได้ และพร้อมกันนั้นก็เป็นศีลอยู่แล้ว ในขณะที่มีการสังวร ระวัง บังคับตัวให้ทำเช่นนั้น ไม่ให้โอกาสแก่การทุศีลแต่ประการใด

รักสงบ

รักสงบ ลงลืม ซึ่ง"ตัวกู"
และลืมทั้ง "ตัวสู" อย่างเต็มที่;
มีสติ ปัญญา และปรานี
หน้าที่ใคร ทำให้ดี, เท่านี้เอย ฯ

มีอยู่แล้ว

-ข-

ขณะใด จิตไม่ มี"ตัวกู"
นิพพานก็ ปรากฏอยู่ ณ จิตนั้น
พอ"ตัวกู" เกิดได้ ในจิต นั้น
สังสารวัฏฏ์ ก็พลัน ปรากฏแทน ฯ

อตฺตา หิ อตฺตโน นาโถ.

ฝ่ายใคร จะพึ่ง ซึ่งพระเจ้า
แต่พวกเรา ชาวพุทธ ศาสนา
สู้เชื่อฟัง โอวาท พระศาสดา
พึ่งธรรมา คือพึ่ง ซึ่งตัวเอง,

ประกอบกรรม ทำมา ซึ่งโชคผล
ตั้งแต่ต้น จนปลาย ได้เหมาะเหม็ง
ทั้งหมดโลก ตามธรรม คือยำเกรง
ถือเคร่ง สร้างตัว อยู่ทั่วกัน.

อตฺตา หิ อตฺตโน นาโถ, แปล
ว่า "ตัว พึ่ง ตัว" แน่, ถ้าปิดผัน
เป็นอื่นไป จนเสี่ยน, พาเหียรครัน
พึ่งเขานั้น ไม่ "หนึ่ง" เหมือนพึ่งตัว ฯ

มองแต่แง่ดีเถิด.

เขามีส่วน เลวบ้าง ช่างหัวเขา
จงเลือกเอา ส่วนที่ดี เขามีอยู่
เป็นประโยชน์ โลกบ้าง ยังน่าดู
ส่วนที่ชั่ว อย่าไปรู้ ของเขาเลย ;
จะหาคน มีดี โดยส่วนเดียว
อย่ามัวเที่ยว ค้นหา สหายเอ๋ย
เหมือนเที่ยวหา หนวดเต่า ตายเปล่าเลย
ฝึกให้เคย มองแต่ดี มีคุณจริง ฯ

เป็นอยู่ ด้วยจิตว่าง

ลงทำงาน ทุกชนิด ด้วยจิตว่าง
ยกผลงาน ให้ความว่าง ทุกอย่างสิ้น
กินอาหาร ของความว่าง อย่างพระกิน
ตายเสร็จสิ้น แล้วในตัว แต่หัวที

ท่านผู้ใด ว่างได้ ดังว่ามา
ไม่มีที่ ทุกข์ทน หม่นหมองศรี
"ศิลปะ" ในชีวิต ชนิดนี้
เป็น "เคล็ด" ที่ ใครคิดได้ สบายเอย ฯ

ความสุขคือเสียงเรียกร้องจากภายใน วัตถุภายนอกไม่อาจเติมเต็ม

เคยถามตัวเองบ้างไหม สิ่งที่ชีวิตเราต้องการอย่างแท้จริงคืออะไร คำตอบในใจของแต่ละคนคงไม่เหมือนกัน แต่ในที่นี้ขอตอบว่า *"ความสุข"* ความสุขคือคำตอบของชีวิต สิ่งที่ชีวิตเราต้องการอย่างแท้จริงคือความสุข สรรพชีวิตล้วนรักสุข เกลียดทุกข์ นี่คือสัจธรรม ทว่ามนุษย์กลับไม่หยุดความต้องการของตนไว้ที่ *"ความสุข"* เพียงอย่างเดียว หากยังต้องการ *"ความสะดวกสบาย"* เพิ่มเติมอย่างไม่เพียงพอ และมักจะมุ่งหมายเอาความสะดวกสบายมากกว่าความสุข จึงพากันสร้างเครื่องอำนวยความสะดวกสบายคือวัตถุขึ้นมากมายจนกลายเป็นเงื่อนไขของชีวิต สำหรับบางคนเครื่องปรับอากาศคือเงื่อนไขสำคัญ ตลอดราตรีต้องเปิดให้มันระบายความเย็น มิฉะนั้นจะนอนไม่หลับ ชีวิตที่มีวัตถุเป็นเงื่อนไขคือชีวิตที่แปลกแยกออกจากธรรมชาติ ซึ่งอบอวลด้วยกลิ่นอายแห่งความสงบสุขชุ่มเย็น ปัจจุบันเราตกอยู่ในวงล้อมแห่งวัตถุ ป่าคอนกรีตรายล้อมสายไฟฟ้าสายโทรศัพท์แทนเถาวัลย์พาดพันระโยงระยาง ม่านหมอกควันปกคลุม มลพิษแผ่กระจาย ระดับความร้อนเพิ่มขึ้น ผู้คนพลุ่งพล่านกลายเป็นว่าเครื่องอำนวยความสะดวกสบายทั้งหลายทำลายความสงบสุขเสียเอง วัตถุนี่แหละล่อเร้าจิตเราให้เกิดความทะยานอยากดิ้นรนแสวงหาจิตที่เกิดความทะยานอยากดิ้นรนแสวงหาไม่อาจหยุดนิ่ง จิตที่ไม่หยุดนิ่งไม่อาจสงบจิตที่ไม่สงบจะพานพบความสุขได้อย่างไร

จะมีหรือเป็นอะไร ขอให้จิตใจสงบเยือกเย็นเถิด หากมีหรือเป็นอะไรแล้ว จิตใจรุ่มร้อน พลุ่งพล่าน ไม่สงบเยือกเย็น จะมีมากมายขนาดไหน หรือจะเป็นใหญ่เป็นโตเพียงใด มันก็ไร้ความหมาย

ความสุขอยู่ที่ใจนี่เอง ใจที่รู้จักคำว่า *"พอ"* หยุดการดิ้นรนแส่ส่ายสงบอยู่ภายใน อิสระจากวัตถุภายนอก

ทุกอย่างต่างเริ่มต้นที่ใจ
จะเลือกรับอะไรระหว่างสุขกับทุกข์

จุดเริ่มต้นของความสุขและความทุกข์อยู่ที่ *"ใจ"* ขึ้นอยู่กับว่าใจสุจริตหรือทุจริต คิดกุศลหรืออกุศล คิดดีหรือคิดร้าย หากเริ่มต้นด้วยใจสุจริต คิดกุศล คิดดี ชื่อว่า เริ่มต้นด้วยความสุข นับแต่นั้นจะไม่เกิดโทษภัยและข้อผิดพลาด แม้เกิดข้อผิดพลาดขึ้นผู้คนก็พร้อมจะให้อภัยเพราะขาดเจตนาร้าย (ไม่จงใจ–อุบัติเหตุ) โทษที่ควรได้รับพลันลดหย่อน หากเริ่มต้นด้วยใจทุจริต คิดอกุศล คิดร้าย ชื่อว่าเริ่มต้นด้วยความทุกข์ นับแต่นั้นจะเกิดโทษภัยและข้อผิดพลาด ครั้นเกิดข้อผิดพลาดขึ้นผู้คนก็ยากจะให้อภัย เพราะเต็มไปด้วยเจตนาร้าย (จงใจ–วางแผนล่วงหน้า) โทษที่ควรได้รับไม่อาจลดหย่อน

เริ่มด้วยความบริสุทธิ์ใจจะปลอดภัย เริ่มด้วยความไม่บริสุทธิ์ใจจะผิดพลาด ตั้งแต่คุณขาดความบริสุทธิ์ใจคิดไม่ซื่อนั่น

แหละ มันเริ่มผิดพลาดแล้ว เตรียมตัวต้อนรับผลแห่งความผิดพลาดนั้นได้เลย ไม่วันใดก็วันหนึ่งมันจะต้องเดินทางมาถึงคุณอย่างแน่นอน

พระพุทธศาสนาให้ความสำคัญต่อใจนี้มาก ถือเป็นจุดเริ่มต้นแห่งความสุขและความทุกข์เลยทีเดียว ทันทีที่ใจสุจริต คิดกุศล คิดดี นั่นคือ จุดเริ่มต้นของความสุข เตรียมต้อนรับความสุขได้ ทันทีที่ใจทุจริต คิดอกุศล คิดร้าย นั่นคือจุดเริ่มต้นของความทุกข์ เตรียมต้อนรับความทุกข์ได้ ดังพุทธคาถาว่า

มโนปุพฺพงฺคมา ธมฺมา มโนเสฏฺฐา มโนมยา
มนสา เจ ปสนฺเนน ภาสตี วา กโรติ วา
ตโต นํ สุขมเนฺวติ ฉายาว อนุปายินี ฯ

ธรรมทั้งหลายเริ่มต้นที่ใจก่อน ใจเป็นใหญ่ ผลสำเร็จเกิดแต่ใจ หากใจใครแจ่มใสดี วาจาจะพูดดี กายจะทำดีตาม นับแต่นั้น ความสุขก็ติดตามเขาเหมือนเงาตามตัว.

มโนปุพฺพงฺคมา ธมฺมา มโนเสฏฺฐา มโนมยา
มนสา เจ ปทุฏฺเฐน ภาสตี วา กโรติ วา
ตโต นํ ทุกฺขมเนฺวติ จกฺกํว วหโต ปทํ ฯ

ธรรมทั้งหลายเริ่มต้นที่ใจก่อน ใจเป็นใหญ่ ผลสำเร็จเกิดแต่ใจ หากใจใครชั่ว วาจาจะพูดชั่ว กายจะทำชั่วตาม นับแต่นั้น ความทุกข์ก็ติดตามเขาเหมือนล้อเกวียนบดหมุนตามรอยโคตัวที่ลากเกวียนไป.

ครั้นเรารู้ว่าแหล่งเกิดแห่งความสุขอยู่ที่ใจสุจริต คิดกุศล คิดดี แหล่งเกิดแห่งความทุกข์อยู่ที่ใจทุจริต คิดอกุศล คิดร้ายแล้ว หากรักสุขเกลียดทุกข์จริงๆ ควรขยับออกห่างจากใจทุจริต คิดอกุศล คิดร้ายเร็วที่สุด อย่ามัวย้ำคิดอยู่กับเรื่องเสียๆ เพราะมันคือเขม่าควันดำเกาะจับเรือนใจให้ขมุกขมัวหม่นหมอง ขณะเดียวกันก็กระเถิบเข้าใกล้ชิดใจสุจริต คิดกุศล คิดดีมากที่สุด เดินอยู่บนถนนกุศลกรรมเสมอ ใจที่สุจริต คิดกุศล คิดดีอยู่เนืองๆ ย่อมชื่นบาน พร้อมส่งผลให้พฤติกรรมแสดงออกชื่นบานด้วย เมื่อนั้นทุกขณะแห่งกิจที่ทำคำที่พูดก็ปลอดภัยไร้อันตรายปลอดพ้นจากมลพิษที่ก่อให้เกิดทุกข์โทษ ล้วนแต่เป็นบุญเป็นกุศล และแล้วเมฆฝนแห่งบุญกุศลก็ตั้งเค้าขึ้นโปรยปรายสายพิรุณลงพรมมวลบุปผาแห่งความสุขให้แย้มบานสะพรั่ง

เงาดวงจันทร์

คนส่วนมาก เมื่อความทุกข์เกิดขึ้นหรือได้ประสบทุกข์ก็สำคัญมั่นหมายว่า ความทุกข์ที่เกิดขึ้นแล้วแก่เรานี้เป็นของเที่ยงยั่งยืน จึงมีความทุกข์มากขึ้น เพราะกลัวว่าความทุกข์อย่างนั้นๆ จะสถิตอยู่ในใจของตนตลอดไปจึงตีโพยตีพายพร่ำเพ้อรำพัน

ส่วนคนที่ประสบสุขเล่า ก็เพลิดเพลินในความสุขด้วยสำคัญมั่นหมายว่า ความสุขที่เกิดแก่เรานี้เป็นของเที่ยงยั่งยืน จึงติดสุขพอความสุขแปรปรวนไปก็เกิดทุกข์ขึ้น เหมือนคนเห็นเงาดวงจันทร์ในขันน้ำจึงคว้าเอา ก็คว้าถูกขันน้ำนั่นเอง หาถูกดวงจันทร์ไม่.

เรื่องควรคำนึง

มีคนเป็นอันมากที่หัวเราะเยาะต่อโลกหน้า ใครเชื่อโลกหน้าหรือชาติหน้าก็จะถูกคนพวกนี้หัวเราะเยาะเอาด้วย

พระพุทธองค์ทรงเรียกบุคคลผู้ไม่เชื่อโลกหน้าว่า *"วิติณณะปะระโลโก* หรือ *วิสสัฏฐะปะระโลโก"* แปลว่า ผู้มีโลกหน้าอันปล่อยวางเสียแล้ว คือไม่เอาใจใส่ต่อโลกหน้าหรือชาติหน้า

เทียบคำว่า *วิสสัฏฐะสะมาจาโร* แปลว่า ผู้มีความประพฤติอันปล่อยเสียแล้ว คือไม่เอาใจใส่ต่อความประพฤติ ไม่มีมารยาทอันดีงาม เช่น นักบวชบางลัทธิเปลือยกาย ไว้ผมยาว ไม่สระไม่สาง

พระพุทธองค์ตรัสว่า ***"คนที่ไม่เชื่อต่อโลกหน้า ที่จะไม่มีทำบาปนั้น ไม่มี".***

มโนธรรม

มโนธรรมเป็นสิ่งสำคัญในตัวคน บางคนมีการศึกษาน้อยแต่มีมโนธรรมดี ก็สามารถตั้งตนไว้ในทางที่ชอบได้ ส่วนบางคนมีการศึกษาเล่าเรียนสูงแต่มีมโนธรรมน้อย มีใจต่ำ ไม่อาจตั้งตนไว้ในทางที่ชอบได้ ต้องล่มจมล้มเหลวในชีวิตเอาตัวไม่รอด

มโนธรรมจึงมีความสำคัญต่อชีวิตของคนทุกคน มโนธรรม คือ การรู้จักผิดชอบชั่วดี รู้จักบาปบุญคุณโทษ ประโยชน์มิใช่ประโยชน์ คนมีมโนธรรมดีเป็นคนดี น่าคบ และเป็นประโยชน์แก่สังคมมาก.

คิดให้เป็น

ความมีอวัยวะร่างกายสมบูรณ์ก็เป็นลาภอย่างหนึ่งของชีวิต ร่างกายที่ไม่มีโรคเบียดเบียนยิ่งเป็นลาภอันประเสริฐขึ้นไปอีก สมดังพระพุทธภาษิตที่ว่า *"ความไม่มีโรค เป็นลาภอย่างยิ่ง"*

ถ้าเราน้อยใจว่าเกิดมาจน ไม่มีเงิน ๑๐ ล้าน ๑๐๐ ล้าน เราจะยอมขายดวงตาทั้ง ๒ ข้างของเราด้วยเงิน ๒ ล้านไหม? แขน ๒ ข้างอีก ๒ ล้าน ขา ๒ ข้างอีก ๒ ล้าน รวม ๖ ล้าน ถ้าเราไม่ยอมก็แสดงว่าอวัยวะเพียง ๓ อย่างของเรานี้มีค่าเกินกว่า ๖ ล้านแล้ว เรารวยแล้ว ให้เป็นเศรษฐีมีเงินร้อยล้าน แต่ตาบอดหูหนวกจะเอาหรือไม่? ความเป็นผู้มีอวัยวะสมบูรณ์ มีโรคน้อย ก็เป็นผลบุญหรือคุณความดีของเราแล้ว

เหมือนตาบอดทิ้งไม้เท้า

ถ้าคนตาบอดได้ฟังว่าคนตาดี มีร่างกายดี เขาเดินได้โดยไม่ต้องถือไม้เท้า จึงทิ้งไม้เท้าเสีย เพราะความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ของตน คนตาบอดนั้นจะเดินไปอย่างไร จะลำบากเพียงใด เสี่ยงอันตรายเพียงใด

ปุถุชนทั้งหลายเหมือนคนตาบอดเดินทางอยู่ในโลก ในสังสารวัฏ คือ การเวียนว่ายตายเกิด ธรรมเปรียบเหมือนไม้เท้า ปุถุชนที่ทิ้งธรรมก็เหมือนคนตาบอดที่ทิ้งไม้เท้า จะต้องลำบากในการดำเนินชีวิตสักเพียงใด

สาระของชีวิต

ความสวยเป็นเรื่องจืดจางง่าย เมื่อคุ้นเสียแล้วก็ค่อยๆ หมดความหมายไปทีละน้อย แต่ความดีเป็นสิ่งที่ไม่รู้จืดจาง ยิ่งคุ้นยิ่งสนิท ยิ่งดื่มด่ำล้ำลึก จะเลือกอะไรก็เลือกเอาเถิด

อนึ่ง ความสวย แม้สวยสักปานใดก็คือสังขารจะต้องมีความเปลี่ยนแปลงชำรุดทรุดโทรม ต้องแก่ เจ็บและตายเน่าเหม็นเป็นที่สุด ไม่เป็นที่ปรารถนาของใครๆ แต่ความดีที่ทำแล้วไม่เป็น ดังนั้นเป็นของยั่งยืนกว่า ไม่ลงท้ายด้วยการที่พึงรังเกียจ

จงลุกขึ้นสู้ต่อไป

คนเรานั้นถ้าไม่ด่วนทอดอาลัยในชีวิต ไม่คิดว่าเสียหายจนหมดทางแก้ เมื่อผิดพลาดอะไรลงไปแล้ว ก็อาจกลับตัวตั้งต้นทำความดีใหม่ สร้างความสดชื่นให้แก่ชีวิตที่อับเฉา นำความเจริญรุ่งเรืองมาสู่ตนเองได้ เพราะในคนที่เกิดมาในโลกนี้น้อยคนนักหรือเกือบหาไม่ได้เลย ที่ไม่เคยทำอะไรผิดพลาด แต่คนดีนั้นจะพยายามแก้ไขความผิดพลาดของตนอยู่เสมอ

เพราะฉะนั้น คำว่า ลุกขึ้นนั่งเถิด จงทำตามคำสั่งสอนของท่านผู้ตรัสรู้เถิด จึงเท่ากับเป็นคำเตือนใจผู้หลับเพราะความหลงให้ตื่นขึ้น รวมทั้งเตือนใจผู้หกล้มพลั้งพลาดให้ลุกขึ้น พยายามแก้ไขความพลาดพลั้งที่แล้วมาต่อไป

อยู่ที่ความคิด

คนที่มีปมด้อยอย่างใดอย่างหนึ่ง แล้วมัวพะวงกังวลแต่เรื่องปมด้อยของตนจนไม่คิดจะทำอะไร ไม่กล้าทำอะไร ปมด้อยจะกลายเป็นภัยอย่างมากสำหรับคนประเภทนี้

แต่ปมด้อยอันเดียวกันนั่นเอง จะเป็นแรงเร่งเร้า เป็นกำลังใจให้คนผู้มีจิตใจเข้มแข็งใช้เป็นประโยชน์ โดยการเพิ่มความพยายามมากขึ้น ระมัดระวังตนมากขึ้น มีความตั้งใจรุนแรงขึ้น เพื่อให้ประสบผลสำเร็จในชีวิตเพื่อจะนำมาลบปมด้อยอันนั้น เรื่องอย่างนี้จะเป็นคุณหรือโทษก็แล้วแต่คนจะรู้จักใช้

เพราะยึดผิด

คนที่เลี้ยงคนแล้วริษยาคนที่อยู่ใต้ปกครองของตนนั้นจะเป็นคนอาภัพไปตลอดชาติ ถึงจะเลี้ยงสักร้อยสักพันคนก็ไม่มีความหมายอะไร กลายเป็นเลี้ยงคนให้เป็นศัตรู

คนที่เลี้ยงคนขึ้นนั้น คือคนที่เข้าใจยกย่องคน ให้เกียรติคน รู้จักส่งเสริมให้เขาดี และเมื่อเขาดีสมใจตัวก็มีความยินดีปรีดา รู้จักทำให้คนอื่นมีใจสูงขึ้น โดยวิธีทำให้เขาภูมิใจในตัวเขาเอง มิใช่กดเขาไว้ตลอดไปเพราะความยึดมั่นผิดๆ ว่าเขาเคยอาศัยตนอยู่

ชีวิตที่แข็งแกร่ง

จิตใจของคนเราจะแข็งแกร่ง ชีวิตของเราจะสมบูรณ์เมื่อเราได้ผ่านทั้งความผิดและความถูกมาแล้ว คนที่ไม่เคยทำอะไรผิดมาเลยก็คือคนที่ไม่เคยทำอะไรเลย ความผิดอันนำไปสู่ปัญหาและความยุ่งยากนั้น ทำให้เรารู้ว่าที่ถูกควรจะทำอย่างไร

ผู้ใหญ่ ผู้สูงอายุที่สามารถแนะนำผู้น้อยผู้เยาว์ได้มากก็เพราะเคยผ่านความถูกและความผิดพลาดมามากแล้ว ขอให้เราให้อภัยในความผิดพลาดของผู้อื่น เพราะเราเองแม้จะมีความรู้และสติปัญญามากเพียงใดก็เคยผิดพลาดมาแล้วเช่นกัน

ใกล้ชิดนักมักเจอพิษ

คนเรานั้นเมื่อมองอยู่ห่างๆ ก็ดูเป็นคนดีงามแทบจะหาที่ติมิได้เลย แต่เมื่อเข้าใกล้ก็ต้องเห็นข้อผิดพลาดบกพร่องบ้างไม่มากก็น้อย เพราะฉะนั้น ถ้านิยมชมชอบใครเลื่อมใสใครแล้ว ก็ขอให้ยืนดูหรือเลื่อมใสอยู่เพียงห่างๆ อย่าเข้าใกล้ชิดนัก เพราะเมื่อเข้าใกล้ชิดก็จะต้องเห็นข้อผิดพลาดบกพร่อง แล้วจะทำให้ความเลื่อมใสศรัทธาที่เคยมีนั้นลดน้อยลง

จงทำเป็นโง่เมื่ออยู่ต่อหน้าปราชญ์

การแสดงความฉลาดรอบรู้ต่อหน้านักปราชญ์นั้นเป็นความโง่เขลาอย่างมาก เมื่ออยู่ต่อหน้าปราชญ์จงพยายามทำตนเป็นคนโง่ให้มากที่สุดเท่าที่จะโง่ได้ อย่าพยายามแสดงความรู้ความฉลาดอะไร เพราะถึงรู้ก็รู้ไม่เท่าท่านซึ่งเป็นปราชญ์ที่นั่งอยู่ต่อหน้าเรา

เป็นความโง่เขลาอย่างมากของคนบางคน ที่เข้าไปหานักปราชญ์แล้วก็มักจะแสดงความรู้ความฉลาดของตน จุดประสงค์ก็เพื่ออวดให้นักปราชญ์ชมเชยว่าตนก็มีความรู้ความฉลาดเหมือนกัน ท่านจะพบความจริงอย่างหนึ่งว่า ถ้าพบคนลักษณะนี้นักปราชญ์จะไม่ยอมแสดงความรู้ความฉลาดหรือความเห็นไรๆ นอกจากนั่งฟังและคอยถามอย่างเดียว

เพราะฉะนั้น ทางที่ดีที่สุด เมื่อเข้าไปหาหรือสนทนากับนักปราชญ์ หรือผู้ยิ่งใหญ่นั้น เราพยายามแสดงความรู้อะไรๆ ให้น้อยที่สุด แล้วเราก็จะได้รับความรู้มากที่สุด

โรงเรียนโลก

คนเรา ถึงจะไม่ฉลาดในการเรียนหนังสือ ก็ควรฝึกฝนตนให้ฉลาดในวิถีชีวิตจึงจะพอพาตัวรอดได้ ชีวิตนี้สลับซับซ้อนมาก จึงไม่มีหลักสูตรเรียน สอนกันก็ยาก จะรู้ได้และฉลาดขึ้นได้ก็ด้วยการสังเกตจดจำ พวกเด็กๆ ควรสนใจเรื่องนี้ให้มาก

คนฉลาดในการเรียนหนังสือหลายคนได้พบกับความล้มเหลวในชีวิตมานักต่อนักแล้ว ก็เพราะไม่สนใจฝึกฝนให้ฉลาดในวิถีชีวิตนั่นเอง

ความโกรธดุจเมฆบัง

ความโกรธเป็นอันตรายต่อสติปัญญา ความรู้ ความสามารถ เพราะเมื่อความโกรธเกิดขึ้น สติไม่พอที่จะกั้นแรงอันเชี่ยวกราดของความโกรธได้ ความโกรธท่วมสติ เหมือนน้ำที่ไหลแรงพังทำนบลงมาท่วมบ้านเรือนให้เสียหาย

บางทีเราพูดว่าโกรธจนลืมตัว คือขาดสตินั่นเอง เมื่อขาดสติแล้วปัญญาก็ไม่อาจโผล่ขึ้นมาช่วยอะไรได้ เพราะสติเป็นตัวขนปัญญามาใช้ในเหตุการณ์เฉพาะหน้าที่เรียกว่า **สัมปชัญญะ** เมื่อขาดสติเสียแล้วปัญญาก็ไม่เกิด จึงทำอะไรไปด้วยอารมณ์หรือด้วยอำนาจของกิเลส ไม่ใช่ด้วยอำนาจของสติปัญญาหรือเหตุผล

พระพุทธองค์จึงตรัสว่า **เมื่อใดความโกรธครอบงำจิต เมื่อนั้นบุคคลก็มีแต่ความมืดมน**

ศึกษาความโกรธ

ความโกรธเป็นศัตรูร้ายตัวหนึ่งของมนุษย์และสัตว์โลกทั้งมวล น้อยคนนักจะเอาชนะมันได้โดยเด็ดขาด ส่วนมากพ่ายแพ้ต่อมัน

มันเป็นผู้ชนะที่ไม่ปรานีต่อผู้แพ้ ทำผู้แพ้ให้ประสบภัยพิบัติต่างๆ เหลือจะกล่าว แต่ถ้าใครชนะมันได้ มันจะให้รางวัลอันประเสริฐสุดต่อผู้นั้น คือความสงบสุขแห่งดวงจิตซึ่งเป็นสิ่งล้ำค่าของมนุษย์เลยทีเดียว

ป้องกันความโกรธ

เพื่อสุขภาพกายและสุขภาพจิตของเรา เราจึงควรระงับความโกรธ ครอบงำความโกรธ หรือขับไล่ความโกรธออกไป เหมือนช่างเหล็กขับไล่สนิมของศัสตราหรือป้องกันไม่ให้ศัสตราเป็นสนิมด้วยการชะโลมน้ำมันไว้เสมอ

ใจของเราก็เช่นเดียวกัน ควรป้องกันมิให้สนิม คือ ความโกรธจับเกาะด้วยการชะโลมน้ำมัน คือ เมตตา

ความโกรธถ้าเกิดขึ้นแล้วก็อย่าให้เกาะอยู่นาน ควรขับไล่ไปเสียด้วยความเข้าใจและให้อภัย

อย่ายอมแพ้

ความยากจนได้เคยสร้างคนให้เป็นคนดี และมีชื่อเสียงโด่งดัง เป็นที่เคารพนบไหว้ของคนมามากต่อมากแล้ว เรื่องสำคัญอยู่ที่ว่า อย่าไปคุกเข่าให้กับความยากจนเท่านั้นเอง

อย่าเลียนแบบไก่

ดูก่อนผู้แสวงสัจจะ มนุษย์ที่ยื้อแย่งทรัพย์สมบัติและความเป็นใหญ่กันนั้น จะต่างอะไรกับไก่ที่แย่งไส้เดือนกัน ไก่ตัวหนึ่งคุ้ยเขี่ยได้ไส้เดือนแล้วมุ่งหมายจะได้เป็นอาหาร อีกตัวหนึ่งซึ่งอยู่ในบริเวณใกล้ๆ เหลือบมาเห็นเข้าจึงมุ่งเข้าแย่ง จิกได้แล้วพาวิ่งหนี ไก่ตัวแรกก็ออกวิ่งตามเอาเพื่อยื้อแย่งไส้เดือนคืนมา ไก่ตัวที่แย่งเขาพาวิ่งหนีไปจนเหนื่อยแล้ววางไส้เดือนลงบนพื้นดิน ทันใดนั้นไก่ตัวแรกก็จิกได้ไส้เดือนใส่ปากแล้วพาวิ่งต่อไป ไส้เดือนตัวน้อยๆ เปลี่ยนจากปากไก่ตัวนี้ไปสู่ปากไก่ตัวนั้นจนบอบช้ำขาดเป็นท่อนเล็กท่อนน้อย

ในที่สุด เกือบไม่เหลืออะไรไว้พอเป็นอาหารเต็มกระเพาะของไก่ทั้งสองได้เลย มันกลายเป็นศัตรูกัน จิกตีกัน เรื่องไส้เดือนมันไม่สนใจเสียแล้ว แต่กลับมาสนใจเรื่องว่าตัวไหนจะอยู่ตัวไหนจะไป ไส้เดือนซึ่งเป็นที่ปรารถนาในเบื้องต้น ไม่ทราบแหลกละเอียดป่นปี้ปะปนไปกับอะไรเสียแล้ว

ดูก่อนผู้แสวงสัจจะ มนุษย์ยื้อแย่งอะไรๆ กัน ทำนองนี้ช่างน่าสังเวชนัก

เสียงเขาว่า

เรื่องเสียง *"เขาว่า"* นั้น ไม่มีความสำคัญเท่าความรู้สึกในตัวของเราเอง เรารู้สึกว่าเราเป็นอย่างไร เราก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ ส่วน

เรื่อง *"เขาว่า"* นั้น อาจจะถูกบ้างผิดบ้าง คนที่เจริญเติบโตขึ้นไม่ได้และทำอะไรไม่สำเร็จนั้น เพราะมีกังวลแต่เรื่องเสียง *"เขาว่า"* เสียมากเกินไป แต่จะอย่างไรก็ตามเสียง *"เขาว่า"* ย่อมมีประโยชน์แก่เราในทางที่เราจะได้นำมาพิจารณาและแก้ไขตัวเอง

ในส่วนที่เราเห็นว่าเป็นส่วนเสีย และมีหลักอยู่อันหนึ่งว่าเสียงกล่าวร้ายนั้นปล่อยไว้ไม่ได้ ต้องรีบหาทางระงับเสีย ถ้าปล่อยไว้มันจะยิ่งขยายตัวออกไปทุกที มนุษย์ชอบฟังเรื่องร้ายของคนอื่นมากกว่าเรื่องดี เรื่องร้ายแพร่หลายออกไปรวดเร็วกว่าเรื่องดี อาจจะมีคนเกลียดเราได้มากๆ เพียงเพราะเรื่องที่มีคนนำเราไปนินทาว่าร้ายโดยที่เรื่องนั้นไม่มีมูลความจริงแต่อย่างใด

ความสงบคือตบะ

การรักษาความสุภาพไว้เสมอนั้นเป็นลักษณะเด่นที่สำคัญของสุภาพสตรี พระราชา พระสงฆ์ และสตรีล้วนมีความอดทนและความข่มใจเป็นเครื่องประดับเสมอกัน การพูดแต่พอประมาณที่ทางพระเรียกว่า**มันตาภาณี**นั้นเป็นคุณสมบัติสำคัญอีกประการหนึ่ง

การพูดจ้อทั้งๆ ที่ยังไม่มีเรื่องอะไรจะพูดนั้นประการหนึ่งและการไม่หยุดพูดเมื่อสิ้นเรื่องที่จะพูดแล้วอีกประการหนึ่ง ทั้งสองประการนี้ให้ผลในทางเสียแก่ผู้พูด จึงควรเว้นเสีย

ความอดทนและความสุภาพทำให้คนมองดูงาม ทำนองเดียวกับการพูดแต่พอประมาณทำให้คนมองดูสงบสง่า น่าเกรงขามเป็นตบะอยู่ในตัว

ฉลาดให้

การให้กำลังใจผู้อื่นนั้น เป็นบุญกุศลและเป็นการช่วยเหลือผู้อื่น ทั้งโดยตรงและโดยอ้อม

พึ่งพาอาศัย

ดูก่อนผู้แสวงสัจจะ อันไม้พันธุ์ดีนั้นถ้ายืนอยู่เดี่ยวโดดไม่มีพันธุ์อื่นช่วยต้านลมหรืออันตรายต่างๆ มันก็ดำรงอยู่ได้ไม่นาน คนดีหรือคนสูงก็เหมือนกัน ไม่ควรอวดดีหมิ่นคนต่ำ เพราะคนต่ำนั่นเองได้เป็นป้อมปราการคอยป้องกันอันตรายให้ และเป็นฐานรองรับให้สูงเด่นอยู่ได้ จึงควรมีเมตตากรุณาช่วยส่งเสริมเขา

อย่างน้อยเขาต้องมีคุณอย่างใดอย่างหนึ่งหรือด้านใดด้านหนึ่งแก่เรา เหมือนไม้แม้พันธุ์ไม่ดีก็ยังช่วยต้านลมให้ได้ เมื่อล้มตายลงก็ช่วยเป็นปุ๋ยให้ได้

จำใจทน

ถ้าคนเราพยายามหัดอดทนต่อเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ได้ ก็ไม่ต้องไปอดทนกับเรื่องใหญ่ๆ แต่ก็เป็นเรื่องที่แปลกประหลาดนักในหมู่มนุษย์เรา คือ มีคนอยู่เป็นจำนวนไม่น้อยที่อดทนต่อถ้อยคำเสียดสีดูหมิ่นของผู้อื่นไม่ได้ จนถึงกับต้องฆ่าเขาทำร้ายเขา แต่

กลับไปอดทนอยู่ในคุกตะรางได้ตั้ง ๑๐ ปีบ้าง ๒๐ ปีบ้าง หรืออาจตลอดชีวิตบ้าง

บางคนไม่ถึงกับฆ่าเขา แต่กลับนำเอาคำเสียดสีเหล่านั้นมาฆ่าตัวเอง ความจริง คำเสียดสีเหล่านั้นมันได้กลายเป็น**อากาศธาตุ**ไปแล้ว มันไม่มีความหมายอะไรเลย ถ้าเราไม่เก็บเอามาใส่ใจ

คำนมัสการพระพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ

อิติปิ โส ภะคะวา อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ วิชชาจะระณะสัมปันโน สุคะโต โลกะวิทู อะนุตตะโร ปุริสะทัมมะสาระถิ สัตถา เทวะ มะนุสสานัง พุทโธ ภะคะวาติ ฯ

สวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม สันทิฏฐิโก อะกาลิโก เอหิปัสสิโก โอปะนะยิโก ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหีติ ฯ

สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ อุชุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ ญายะปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ

สามีจิปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ

ยะทิทัง จัตตาริ ปุริสะยุคานิ อัฏฐะ ปุริสะปุคคะลา เอสะ ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ อาหุเนยโย ปาหุเนยโย ทักขิเณยโย อัญชะลีกะระณีโย อะนุตตะรัง ปุญญักเขตตัง โลกัสสาติ ฯ

ยอดพระกัณฑ์ไตรปิฎก

๑. อิติปิ โส ภะคะวา อะระหัง วะตะ โส ภะคะวา ฯ อิติปิ โส ภะคะวา สัมมาสัมพุทโธ วะตะ โส ภะคะวา ฯ อิติปิ โส ภะคะวา วิชชาจะระณะสัมปันโน วะตะ โส ภะคะวา ฯ อิติปิ โส ภะคะวา สุคะโต วะตะ โส ภะคะวา ฯ อิติปิ โส ภะคะวา โลกะวิทู วะตะ โส ภะคะวา ฯ

๒. อะระหันตัง สะระณัง คัจฉามิ อะระหันตัง สิระสา นะมามิ สัมมาสัมพุทธัง สะระณัง คัจฉามิ, สัมมาสัมพุทธัง สิริพสา นะมามิ, วิชชาจะระณะสัมปันนัง สะระณัง คัจฉามิ, วิชชาจะระณะสัมปันนัง สิระสา นะมามิ, สุคะตัง สะระณัง คัจฉามิ, สุคะตัง สิระสา นะมามิ โลกะวิทัง สะระณัง คัจฉามิ, โลกะวิทัง สิระสา นะมามิ ฯ

๓. อิติปิ โส ภะคะวา อะนุตตะโร วะตะ โส ภะคะวา ฯ อิติปิ โส ภะคะวา ปุริสะทัมมะสาระถิ วะตะ โส ภะคะวา ฯ อิติปิ โส ภะคะวา สัตถา เทวะมะนุสสานัง วะตะ โส ภะคะวา ฯ อิติปิ โส ภะคะวา พุทโธ วะตะ โส ภะคะวา ฯ

๔. อะนุตตะรัง สะระณัง คัจฉามิ อะนุตตะรัง สิระสา นะ-มามิ ปุริสะทัมมะสาระถิ สะระณัง คัจฉามิ, ปุริสะทัมมะสาระถิ สิระสา นะมามิ, สัตถา เทวะมะนุสสานัง สะระณัง คัจฉามิ, สัตถา เทวะมะนุสสานัง สิระสา นะมามิ, พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ, พุทธัง สิระสา นะมามิ อิติปิ โส ภะคะวา ฯ

๕. อิติปิ โส ภะคะวา รูปะขันโธ อะนิจจะ ลักขะณะปาระมี จะ สัมปันโน อิติปิ โส ภะคะวา ฯ อิติปิ โส ภะคะวา เวทะนาขัน-โธ อะนิจจะลักขะณะปาระมี จะ สัมปันโน อิติปิ โส ภะคะวา ฯ อิติปิ โส ภะคะวา สัญญาขันโธ อะนิจจะลักขะณะปาระมี จะ สัม-ปันโน อิติปิ โส ภะคะวา ฯ อิติปิ โส ภะคะวา สังขาระขันโธ อะ-นิจจะลักขะณะปาระมี จะ สัมปันโน อิติปิ โส ภะคะวา ฯ อิติปิ โส ภะคะวา วิญญาณะขันโธ อะนิจจะลักขะณะปาระมี จะ สัมปันโน อิติปิ โส ภะคะวา ฯ

๖. อิติปิ โส ภะคะวา ปะฐะวีจักกะ วาฬะจาตุมะหาราชิกา ตาวะติงสา ธาตุสัมมาทิยานะสัมปันโน ฯ อิติปิ โส ภะคะวา เตโชจักกะวาฬะจาตุมะหาราชิกา ตาวะติงสา ธาตุสัมมาทิยานะสัมปันโน ฯ อิติปิ โส ภะคะวา วาโยจักกะวาฬะจาตุมมะหาราชิกา ตาวะติงสา ธาตุสัมมาทิยานะสัมปันโน ฯ อิติปิ โส ภะคะวา อาโปจักกะวาฬะจาตุมะหาราชิกา ตาวะติงสา ธาตุสัมมาทิยานะ สัมปันโน ฯ อิติปิ โส ภะคะวา อากาสะจักกะวาฬะจาตุมะหาราชิกา ตาวะติงสา ธาตุสัมมาทิยานะสัมปันโน ฯ

๗. อิติปิ โส ภะคะวา ยามะธาตุสัมมาทิยานะสัมปันโน ฯ อิติปิ โส ภะคะวา ตุสิตา ธาตุสัมมาทิยานะสัมปันโน ฯ อิติปิ โส ภะคะวา นิมมานะระติธาตุสัมมาทิยานะสัมปันโน ฯ อิติปิ โส ภะคะวา กามาวะจะระ ธาตุสัมมาทิยานะสัมปันโน ฯ อิติปิ โส ภะคะวา รูปาวะจะระธาตุสัมมาทิยานะสัมปันโน ฯ

๘. อิติปิ โส ภะคะวา ปะฐะมะฌานะธาตุสัมมาทิยานะสัมปันโน ฯ อิติปิ โส ภะคะวา ทุติยะฌานะธาตุสัมมาทิยานะสัมปันโน ฯ อิติปิ โส ภะคะวา ตะติยะฌานะธาตุสัมมาทิยานะสัมปันโน ฯ อิติปิ โส ภะคะวา จะตุตถะฌานะธาตุสัมมาทิยานะสัมปันโน ฯ อิติปิ โส ภะคะวา ปัญจะมะฌานะธาตุสัมมาทิยานะสัมปันโน ฯ

๙. อิติปิ โส ภะคะวา อากาสานัญจา ยะตะนะเนวะสัญญานาสัญญายะตะนะอะรูปาวะจะระธาตุสัมมาทิยานะสัม-

ปันโน ฯ อิติปิ โส ภะคะวา วิญญาณัญจายะตะนะ เนวะสัญญา-นาสัญญายะตะนะอะรูปาวะจะระธาตุสัมมาทิยานะสัมปันโน ฯ อิติปิ โส ภะคะวา อากิจัญจายะตะนะเนวะสัญญานาสัญญายะ-ตะนะอะรูปาวะจะระธาตุสัมมาทิยานะสัมปันโน ฯ

๑๐. อิติปิ โส ภะคะวา โสตาปัตติมัคคะธาตุสัมมา-ทิยานะสัมปันโน ฯ อิติปิ โส ภะคะวา สะกิทาคามิมัคคะธาตุ-สัมมาทิยานะสัมปันโน ฯ อิติปิ โส ภะคะวา อะนาคามิมัคคะ-ธาตุสัมมาทิยานะสัมปันโน ฯ อิติปิ โส ภะคะวา อะระหัตตะ-มัคคะธาตุสัมมาทิยานะสัมปันโน ฯ

๑๑. อิติปิ โส ภะคะวา โสตาอะระหัตตะ ปะฏิผะละธาตุ-สัมมาทิยานะสัมปันโน ฯ อิติปิ โส ภะคะวา สักกิทาคาอะระหัต-ตะปะฏิผะละธาตุสัมมาทิยานะสัมปันโน ฯ อิติปิ โส ภะคะวา อะนาคาอะระหัตตะปะฏิผะละธาตุสัมมาทิยานะสัมปันโน ฯ

๑๒. กุสะลา ธัมมา อิติปิ โส ภะคะวา อะอา ยาวะชีวัง พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ ชัมภูทีปัญจะ อิสสะโร กุสลา ธัมมา นะโม พุทธา-ยะ นะโมธัมมายะ นะโมสังฆายะ ปัญจะพุทธา นะมามิหัง อา-ปามะจุปะ ทีมะสังอังขุ สังวิธาปุกะยะปะ อุปะสะชะ สุเหปาสา-ยะโส โสสะสะ อะอะอะอะนิ เตชะสุ เนมะภูจะนาวิเว อะสังวิสุ-โลปุสะพุภะ อิสวาสุ สุสวาอิ กุสะลา ธัมมา จิตติวิอัตถิ ฯ

๑๓. อิติปิ โส ภะคะวา อะระหัง อะอา ยาวะชีวัง พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ สา โพธิปัญจะ อิสสะโร ธัมมา ฯ

๑๔. กุสะลา ธัมมา นันทะวิวังโก อิติ สัมมาสัมพุทโธ สุคะลาโน ยาวะชีวัง พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ จาตุมะหาราชิกา อิสสะโร กุสะลา ธัมมา อิติ วิชชาจะระณะสัมปันโน อุอุ ยาวะชีวัง พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ ตาวะติงสา อิสสะโร กุสลา ธัมมา นันทะปัญจะ สุคะโตโลกะวิทู มะหาเอโอ ยาวะชีวัง พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ ยามาอิสสะโร กุสะลา ธัมมา พรัหมาสัททะ ปัญจะสัตตา สัตตะปาระมี อะนุตตะโร ยะมะกะขะ ยาวะชีวัง พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ ฯ

๑๕. ตุสิตา อิสสะโร กุสะลา ธัมมา ปุยะปะกะ ปุริสะทัมมะสาระถิ ยาวะชีวัง พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ ฯ

๑๖. นิมมานะระตี อิสสะโร กุสะลา ธัมมา เหตุโปวะ สัตถา เทวะมะนุสสานัง ตะถา ยาวะชีวัง พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ ฯ

๑๗. ปะระนิมมิตะวะสะวัตตีอิสสะโร กุสะลา ธัมมา สังขาระขันโธ ทุกขัง อะนิจจัง อะนัตตา รูปะขันโธ พุทธะปะผะ ยาวะชีวัง พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ ฯ

๑๘. พรัหมา อิสสะโร กุสะลา ธัมมา นัตถิ ปัจจะยา วินะปัญจะ ภะคะวะตา ยาวะ นิพพานัง สะระณัง คัจฉามิ นะโมพุทธัสสะ นะโมธัมมัสสะ นะโมสังฆัสสะ พุทธิลาโภกะลา กะระกะนา เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหนตุ หุลู หุลู หุลู สะวาหายะ ฯ

๑๙. นะโม พุทธัสสะ นะโม ธัมมัสสะ นะโม สังฆัสสะ วิตติ วิตติ วิตติ มิตติ มิตติ มิตติ จิตติ จิตติ วัตติ วัตติ มะยะสุ สุวัตถิ โหนตุ หุลู หุลู หุลู สะวาหายะ ฯ

๒๐. อินทะสาวัง มะหาอินทะสาวัง พรัหมะสาวัง มะหาพรัหมะสาวัง จักกะวัตติสาวัง มะหาจักกะวตติสาวัง เทวาสาวัง มะหาเทวาสาวัง อิสีสาวัง มะหาอิสีสาวัง มุนีสาวัง มะหามุนีสาวัง สัปปุริสะสาวัง มะหาสัปปุริสะสาวัง พุทธะสาวัง ปัจเจกะพุทธะสาวัง อะระหัตตะสาวัง สัพพะสิทธิ วิชชาธาระณัง สาวัง สัพพะโลกาอิริยานัง สาวัง เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหนตุ ฯ

๒๑. สาวัง คุณัง วะชะ พะลัง เตชัง วิริยัง สิทธิกัมมัง ธัมมัง สัจจัง นิพพานัง โมกขัง คุยหะกัง ทานัง สีลัง ปัญญานิกขัง ปุญญะภาคะยัง ยะสัง ตัปปัง สุขัง สิริรูปัง จะตุวีสะติเทสะนัง เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหนตุ หุลู หุลู หุลู สะวาหายะ ฯ

๒๒. นะโม พุทธัสสะ ทุกขัง อะนิจจัง อะนัตตา รูปะขันโธ เวทะนาขันโธ สัญญาขันโธ สังขาระขันโธ วิญญาณะขันโธ นะโม อิติปิ โส ภะคะวา ฯ

๒๓. นะโม พุทธัสสะ ทุกขัง อะนิจจัง อะนัตตา รูปะขันโธ เวทะนาขันโธ สัญญาขันโธ สังขาระขันโธ วิญญาณะขันโธ นะโม สวากขาโต ภะคะวาตา ธัมโม ฯ

๒๔. นะโม ธัมมัสสะ ทุกขัง อะนิจจัง อะนัตตา รูปะขันโธ เวทะนาขันโธ สัญญาขันโธ สังขาระขันโธ วิญญาณะขันโธ นะโม สวากขาโต ภะคะวาตา ธัมโม ฯ

๒๕. นะโม ธัมมัสสะ ทุกขัง อะนิจจัง อะนัตตา รูปะขันโธ เวทะนาขันโธ สัญญาขันโธ สังขาระขันโธ วิญญาณะขันโธ นะโม สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ ฯ

๒๖. นะโม สังฆัสสะ ทุกขัง อะนิจจัง อะนัตตา รูปะขันโธ เวทะนาขันโธ สัญญาขันโธ สังขาระขันโธ วิญญาณะขันโธ นะโม สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ วาหะปะริตตัง ฯ

๒๗. นะโม พุทธายะ มะอะอุ ทุกขัง อะนิจจัง อะนัตตา ยาวะตัสสะ หาโย นะโม อุอะมะ ทุกขัง อะนิจจัง อะนัตตา อุอะ-มะอะ วันทา นะโมพุทธายะ นะอะกะติ นิสะระณะ อาระปะขุทธัง มะอะอุ ทุกขัง อะนิจจัง อะนัตตา ฯ

วิปัสสิต จบแล ฯ

วิปัสสิต

(นะโม ฯ ๓ จบ)

สัพพะทุกขา สัพพะภะยา สัพพะโรคา วินาสสันตุ

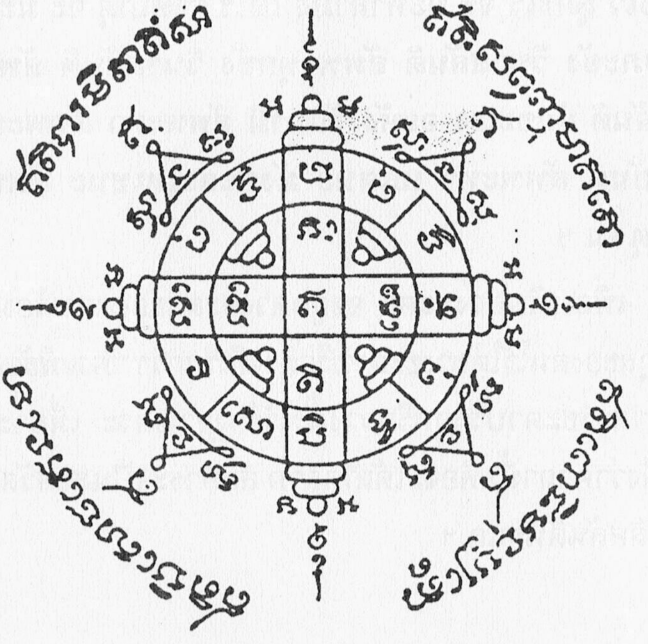
(ท่องตามกำลังวันเกิดของผู้สวด)

วันอาทิตย์	๖ จบ	วันจันทร์	๑๕ จบ
วันอังคาร	๘ จบ	วันพุทธ	๑๗ จบ
วันพุธกลางคืน	๑๒ จบ	วันพฤหัส	๑๙ จบ
วันศุกร์	๒๑ จบ	วันเสาร์	๑๐ จบ

คำกรวดน้ำ
ของยอดพระกัณฑ์ไตรปิฎก

อิมินา ปุญญะกัมเมนะ ด้วยเดชะผลบุญแห่งข้าพเจ้าได้สร้าง และสวดยอดพระกัณฑ์ไตรปิฎกนี้ ขอให้ค้ำชูอุดหนุนบิดามารดา พระมหากษัตริย์ ผู้มีพระคุณ ญาติกา ครู อุปัชฌาย์ อาจารย์ เจ้ากรรมนายเวร และมิตรรักสนิท เพื่อนสรรพสัตว์น้อยใหญ่ พระภูมิเจ้าที่ เจ้ากรุงพาลี แม่พระธรณี แม่พระคงคา แม่พระโพสพ พญายมราช นายนิริยบาล ท้าวจตุโลกบาลทั้งสี่ ศิริคุดอำมาตย์ชั้นจาตุมมะหาราชิกาเบื้องบนสูงสุดจนถึงภวัคคะพรหม และเบื้องล่างต่ำสุด ตั้งแต่โลกันตมหานรก และอเวจีขึ้นมาจนถึงโลกมนุษย์สุดรอบขอบจักรวาล อนันตจักรวาล คุณพระศรีรัตนตรัย และเทพยดาทั้งหลาย ตลอดทั้งอินทร์พรหม ยมยักษ์ คนธรรพ์ นาคา พระเพลิง พระพาย พระพิรุณ ท่านทั้งหลายที่ต้องทุกข์ ขอให้พ้นจากทุกข์ ท่านทั้งหลายที่ได้สุข ขอให้ได้สุขยิ่ง ๆ ขึ้นไป ด้วยเดชะผลบุญแห่งข้าพเจ้าอุทิศให้ไปนี้ จงเป็นอุปนิสัยปัจจัยให้ถึงพระนิพพานในปัจจุบัน และอนาคตกาลเบื้องหน้าโน้น เทอญ ฯ

พุทธัง อะนันตัง ธัมมัง จักกะวาลัง
สังฆัง นิพพานะปัจจะโย โหตุ ฯ

ยันต์มงกุฎพระพุทธเจ้า

พระคาถาบูชาดวงชะตา (ของเก่า)

(นะโม ฯ ๓ จบ)

นะโม เม สัพพะเทวานัง สัพพะคะระหะ จะ เทวานัง สุริยัญจะ ปะมุญจะถะ สะสิ ภุมโม จะ เทวานัง วุโธ ลาภัง ภะวิส-สะติ ชีโว สุกะโร จะ มะหาลาภัง โสโร ราหุเกตุ จะ มะหาลาภัง สัพพะภะยัง วินาสสันติ สัพพะทุกขัง วินาสสันติ สัพพะโรคัง วินาสสันติ ลักขะณา อะหัง วันทามิ สัพพะทา สัพพะเทวา มัง ปาละยันตุ สัพพะทา เอเตนะ มังคะละเตเชนะ สัพพะโสตถี ภะวันตุ เม ฯ

เพื่อเสริมดวงชะตา จงผูกดวงชะตาของตนพร้อมเขียนชื่อนามสกุลของตนไว้ใต้ดวงชะตาหรือดวงที่เรียกว่า *“ดวงพิชัยสงคราม”* แล้วเอาดวงชะตาบรรจุหรือวางตั้งไว้ข้างฐานพระ เมื่อจะบูชาดวงชะตาพึงว่าคาถานี้ เพื่อจะได้เกิดลาภ สักการะ เป็นสุขสวัสดิ์พิพัฒนมงคลเลิศล้นดีนักแล ฯ

คาถาอุณหิสสวิชัย

อัตถิ อุณหิสสะ วิชะโย ธัมโม โลเก อะนุตตะโร

สัพพะสัตตะหิตัตถายะ ตัง ตะวัง คัณหาหิ เทวะเต

ปะริวัชเช ราชะทัณเฑ อะมะนุสเสหิ ปาวะเก

พยัคเฆ นาเค วิเส ภูเต อะกาละมะระเณนะ วา

สัพพัสมา มะระณา มุตโต ฐะเปตวา กาละมาริตัง

ตัสเสวะ อานุภาเวนะ โหตุ เทโว สุขี สะทา

สุทธะสีลัง สะมาทายะ ธัมมัง สุจะริตัง จะเร

ตัสเสวะ อานุภาเวนะ โหตุ เทโว สุขี สะทา

ลิกขิตัง จินติตัง ปูชัง ธาระณัง วาจะนัง คะรุง

ปะเรสัง เทสะนัง สุตวา ตัสสะ อายุ ปะวัฑฒะตีติ ฯ

คาถานี้พระพุทธเจ้าประทานให้กับเทวดาองค์หนึ่งชื่อว่า อุณหิส ซึ่งกำลังจะหมดบุญต้องจุติมาเกิดในโลกมนุษย์ แต่ไม่อยากลงมา จึงทูลวิงวอนพระพุทธองค์ให้ทรงช่วย พระพุทธองค์ทรงประทานคาถา บทนี้ให้สวดภาวนา ทำให้เทพอุณหิสมีชีวิตที่ยืนยาวในเทวโลก

คาถาอุณหิสหรืออุณหิสวิชัยนี้ใช้สำหรับคนที่ดวงชะตาขาด ภาวนาเป็นการต่อดวงชะตาชีวิต และแม้บุคคลทั่วไปจะใช้ภาวนาก็จะทำให้เกิดโชคลาภ มีอำนาจ มีบริวาร และปราศจากภัยอันตราย จงภาวนาทุกเช้าค่ำเถิด

พระคาถาต่ออายุ

อิติปิ โส ภะคะวา พระอาทิตย์เทวา วิญญาณะสัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา พระจันทร์เทวา วิญญาณะสัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา พระอังคารเทวา วิญญาณะสัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา พระพุธเทวา วิญญาณะสัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา พระพฤหัสเทวา วิญญาณะสัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา พระศุกร์เทวา วิญญาณะสัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา พระเสาร์เทวา วิญญาณะสัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา พระราหูเทวา วิญญาณะสัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา พระเกตุเทวา วิญญาณะสัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา อะระหัง

อิติปิ โส ภะคะวา สัมมาสัมพุทโธ

อิติปิ โส ภะคะวา วิชชาจะระณะสัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา สุคะโต

อิติปิ โส ภะคะวา โลกะวิทู

อิติปิ โส ภะคะวา อะนุตตะโร ปุริสะทัมมะสาระถิ

อิติปิ โส ภะคะวา สัตถา เทวะมะนุสสานัง

อิติปิ โส ภะคะวา พุทโธ

อิติปิ โส ภะคะวา ภะคะวาติ ฯ

(ให้ใช้ภาวนาสำหรับคนที่ดวงชะตาขาด เป็นการต่อดวงชะตาชีวิต และจะมีอานุภาพให้เกิดโชคลาภ อำนาจ บริวาร และปราศจากภัยอันตราย ให้ภาวนาทุกเช้าค่ำ)

คาถากันโรคภัยไข้เจ็บ

สักกัตตะวา พุทธะรัตตะนัง โอสะถัง อุตตะมัง วะรัง หิตัง เทวะมะนุสสานัง พุทธะเตเชนะ โสตถินา นัสสันตุปัททะวา สัพเพ ทุกขา วูปะสะเมนตุ เม ฯ

สักกัตตะวา ธัมมะรัตตะนัง โอสะถัง อุตตะมัง วะรัง ปะริฬาหูปะสะมะนัง ธัมมะเตเชนะ โสตถินา นัสสันตุปัททะวา สัพเพ ภะยา วูปะสะเมนตุ เม ฯ

สักกัตตะวา สังฆะรัตตะนัง โอสะถัง อุตตะมัง วะรัง อาหุเนยยัง ปาหุเนยยัง สังฆะเตเชนะ โสตถินา นัสสันตุปัททะ–วา สัพเพ โรคา วูปะสะเมนตุ เม ฯ

*นมัสการพระพุทธเจ้า ๒๘ พระองค์

นะโม เม สัพพะพุทธานัง	อุปปันนานัง มะเหสินัง
ตัณหังกะโร มะหาวีโร	เมธังกะโร มะหายะโส
สะระณังกะโร โลกะหิโต	ทีปังกะโร ชุตินธะโร
โกณฑัญโญ ชะนะปาโมกโข	มังคะโล ปุริสาสะโภ
สุมะโน สุมะโน ธีโร	เรวะโต ระติวัฑฒะโน
โสภิโต คุณะสัมปันโน	อะโนมะทัสสี ชะนุตตะโร

*ในพระคาถาชินบัญชร ตอนที่ ๒

ปะทุโม โลกะปัชโชโต นาระโท วาระสาระถี

ปะทุมมุตตะโร สัตตะสาโร สุเมโธ อัปปะฏิปุคคะโล

สุชาโต สัพพะโลกัคโค ปิยะทัสสี นะราสะโภ

อัตถะทัสสี การุณิโก ธัมมะทัสสี ตะโมนุโท

สิทธัตโถ อะสะโม โลเก ติสโส จะ วะทะตัง วะโร

ปุสโส จะ วะระโท พุทโธ วิปัสสี จะ อะนูปะโม

สิขี สัพพะหิโต สัตถา เวสสะภู สุขะทายะโก

กะกุสันโธ สัตถะวาโห โกนาคะมะโน ระณัญชะโห

กัสสโป สิริสัมปันโน โคตะโม สักยะปุงคะโว ฯ

รายพระนามพระพุทธเจ้า ๒๘ พระองค์[๑]

๑. พระตัณหังกร ผู้กล้าหาญ

๒. พระเมธังกร ผู้มียศใหญ่

๓. พระสรณังกร ผู้เกื้อกูลแก่โลก

๔. พระทีปังกร ผู้ทรงไว้ซึ่งปัญญาอันรุ่งเรือง

๕. พระโกณฑัญญะ ผู้เป็นประมุขแห่งหมู่ชน

๖. พระมังคละ ผู้เป็นบุรุษประเสริฐ

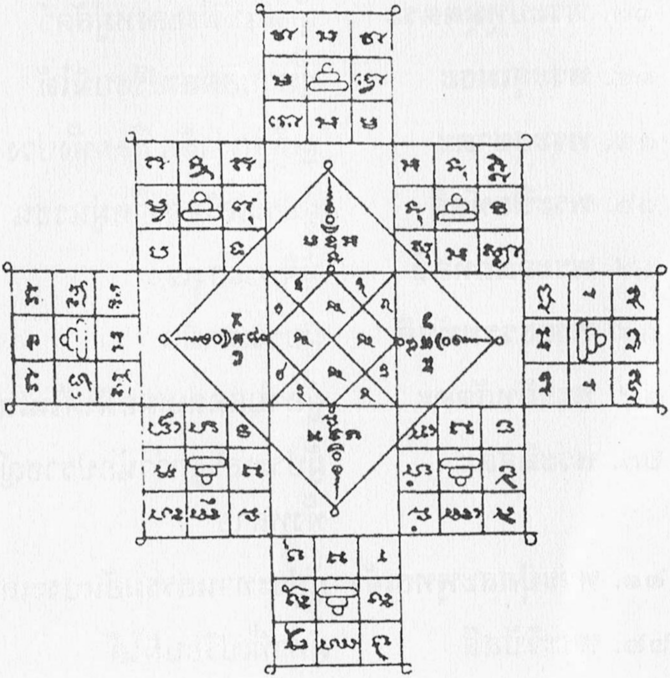
๗. พระสุมนะ ผู้เป็นธีรบุรุษ มีพระหทัยงาม

๘. พระเรวตะ ผู้เพิ่มพูนความยินดี

---

[๑]จากสวดมนต์แปล ฉบับมหามกุฏราชวิทยาลัย หน้า ๑๓๑–๑๓๓

๙. **พระโสภิตะ**	ผู้สมบูรณ์ด้วยพระคุณ
๑๐. **พระอโนมทัสสี**	ผู้อุดมอยู่ในหมู่ชน
๑๑. **พระปทุมะ**	ผู้ทำโลกให้สว่าง
๑๒. **พระนารทะ**	ผู้เป็นสารถีประเสริฐ
๑๓. **พระปทุมุตตระ**	ผู้เป็นที่พึ่งของหมู่สัตว์
๑๔. **พระสุเมธะ**	ผู้หาบุคคลเปรียบมิได้
๑๕. **พระสุชาตะ**	ผู้เลิศกว่าสัตว์โลกทั้งปวง
๑๖. **พระปิยทัสสี**	ผู้ประเสริฐกว่าหมู่นรชน
๑๗. **พระอัตถทัสสี**	ผู้มีพระกรุณา
๑๘. **พระธรรมทัสสี**	ผู้บรรเทามืด
๑๙. **พระสิทธัตตะ**	ผู้หาบุคคลเสมอมิได้ในโลก
๒๐. **พระติสสะ**	ผู้ประเสริฐกว่านักปราชญ์ทั้งหลาย
๒๑. **พระปุสสะพุทธเจ้า**	ผู้ประทานธรรมอันประเสริฐ
๒๒. **พระวิปัสสี**	ผู้หาที่เปรียบมิได้
๒๓. **พระสิขี**	ผู้เป็นศาสดาเกื้อกูลแก่สรรพสัตว์
๒๔. **พระเวสสภู**	ผู้ประทานความสุข
๒๕. **พระกกุสันธะ**	ผู้นำสัตว์ออกจากกันดารคือกิเลส
๒๖. **พระโกนาคมนะ**	ผู้หักเสียซึ่งข้าศึกคือกิเลส
๒๗. **พระกัสสปะ**	ผู้สมบูรณ์ด้วยสิริ
๒๘. **พระโคตมะ**	ผู้ประเสริฐแห่งหมู่ศากยราช

ยันต์ อิติปิโส ๘ ทิศ

เจริญพรหมวิหารสี่

บทสวดแผ่เมตตาตน

อะหัง สุขิโต โหมิ นิททุกโข โหมิ

อะเวโร โหมิ อัพยาปัชโฌ โหมิ

อะนีโฆ โหมิ สุขี อัตตานัง ปะริหะรามิ

บทสวดแผ่เมตตาสัตว์

สัพเพ สัตตา สุขิตา โหนตุ

สัพเพ สัตตา อะเวรา โหนตุ

สัพเพ สัตตา อัพยาปัชฌา โหนตุ

สัพเพ สัตตา อะนีฆา โหนตุ

สัพเพ สัตตา สุขี อัตตานัง ปะริหะรันตุ

บทสวดกรุณา

สัพเพ สัตตา สัพพะทุกขา ปะมุจจันตุ

บทสวดมุทิตา

สัพเพ สัตตา สัทธะสัมปัตติโต มา วิคัจฉันตุ

บทสวดอุเบกขา

สัพเพ สัตตา กัมมัสสะกา กัมมะทายาทา กัมมะโยนี กัม–มะพันธู กัมมะปะฏิสสะระณา, ยัง กัมมัง กะริสสันติ กัลยาณัง วา ปาปะกัง วา ตัสสะ ทายาทา ภะวิสสันติ ฯ

โอวาทปาติโมกขคาถา

(หันทะ มะยัง โอวาทะปาติโมกขะคาถาโย ภะณามะ เส.)

สัพพะปาปัสสะ อะกะระณัง,

การไม่ทำบาปทั้งปวง ;

กุสะลัสสูปะสัมปะทา ;

การทำกุศลให้ถึงพร้อม ;

สะจิตตะปะริโยทะปะนัง,

การชำระจิตของตนให้ขาวรอบ ;

เอตัง พุทธานะสาสะนัง,

ธรรม ๓ อย่างนี้ เป็นคำสอนของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย ;

ขันตี ปะระมัง ตะโป ตีติกขา,

ขันติ คือความอดกลั้นเป็นธรรมเครื่องเผากิเลสอย่างยิ่ง;

นิพพานัง ปะระมัง วะทันติ พุทธา

ผู้รู้ทั้งหลาย กล่าวพระนิพพานว่าเป็นธรรมอย่างยิ่ง ;

นะ หิ ปัพพะชิโต ปะรูปะฆาติ ;

ผู้กำจัดสัตว์อื่นอยู่ ไม่ชื่อว่าเป็นบรรพชิตเลย ;

สะมะโณ โหติ ปะรัง วิเหฐะยันโต,

ผู้ทำสัตว์อื่นให้ลำบากอยู่ ไม่ชื่อว่าเป็นสมณะเลย ;

อะนูปะวาโท อะนูปะฆาโต,

การไม่พูดร้าย, การไม่ทำร้าย

ปาติโมกเข จะ สังวะโร,

การสำรวมในพระปาฏิโมกข์ ;

มัตตัญญุตา จะ ภัตตัสมิง,

ความเป็นผู้รู้ประมาณในการบริโภค ;

ปันตัญจะ สะยะนาสะนัง,

การนอน การนั่ง ในที่อันสงัด ;

อะธิจิตเต จะ อาโยโค,

ความหมั่นประกอบในการทำจิตให้ยิ่ง ;

เอตัง พุทธานะสาสะนัง.

ธรรม ๖ อย่างนี้ เป็นคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย.

พระบูชาประจำวันเกิด

การบูชาพระประจำวันเกิด ชายหญิงใดอยากหาความเจริญรุ่งเรืองและผาสุกในการครองเรือน ควรจะมีไว้บูชาประจำหิ้งพระที่บ้านของตนๆ ทุกคน

พระพุทธประจำวันเกิด

พระประจำวันเกิด ท่านผู้รู้ว่ากำหนดไว้ตามลักษณะวันทั้ง ๗ ในรอบสัปดาห์ ดังต่อไปนี้

ผู้เกิดวันอาทิตย์	ให้บูชา	พระปางถวายเนตร
ผู้เกิดวันจันทร์	ให้บูชา	พระปางห้ามญาติ
	หรือ	ปางห้ามสมุทร
ผู้เกิดวันอังคาร	ให้บูชา	พระปางไสยาสน์
ผู้เกิดวันพุธ	ให้บูชา	พระปางอุ้มบาตร
ผู้เกิดวันพฤหัสบดี	ให้บูชา	พระปางนั่งสมาธิ
ผู้เกิดวันศุกร์	ให้บูชา	พระปางรำพึง
ผู้เกิดวันเสาร์	ให้บูชา	พระปางนาคปรก

หมายเหตุ :*สำหรับท่านที่เกิดวันพุธนั้น เกจิอาจารย์ท่านแยกไว้เป็นสองลักษณะ กล่าวคือ*

ถ้าเกิดวันพุธเวลากลางวัน	*ให้บูชา*	*พระปางอุ้มบาตร*
ถ้าเกิดวันพุธกลางคืน	*ให้บูชา*	*พระปางป่าเลไลย์*
	หรือ	*พระปางสะดุ้งมาร (มารวิชัย)*

ปางถวายเนตร

คาถาบูชาพระปางถวายเนตร

วันอาทิตย์ มีกำลัง ๖ ให้สวดคาถาต่อไปนี้ ๖ จบก่อนเข้านอน

อุเทตะยัญจักขุมา เอกะราชา

หะริสสะวัณโณ ปะฐะวิปปะภาโส

ตัง ตัง นะมัสสามิ หะริสสะวัณณัง ปะฐะวิปปะภาสัง

ตะยัชชะ คุตตา วิหะเรมุ ทิวะสัง

เย พราหมะณา เวทะคุ สัพพะธัมเม

เต เม นะโม เต จะ มัง ปาละยันตุ

นะมัตถุ พุทธานัง นะมัตถุ โพธิยา

นะโม วิมุตตานัง นะโม วิมุตติยา

อิมัง โส ปะริตตัง กัตวา โมโร จะระติ เอสะนา ฯ

อะเปตะยัญจักขุมา เอกะราชา

หะริสสะวัณโณ ปะฐะวิปปะภาโส

ตัง ตัง นะมัสสามิ หะริสสะวัณณัง ปะฐะวิปปะภาสัง

ตะยัชชะ คุตตา วิหะเรมุ รัตติง

เย พราหมะณา เวทะคุ สัพพะธัมเม

เต เม นะโม เต จะ มัง ปาละยันตุ

นะมัตถุ พุทธานัง นะมัตถุ โพธิยา

นะโม วิมุตตานัง นะโม วิมุตติยา

อิมัง โส ปะริตตัง กัตวา โมโร วาสะมะกัปปะยีติ ฯ

(อาจารย์บางท่านแนะว่า)

ผู้เกิดกลางวันควรสวด **อุเทตะยัญจักขุมา**

ผู้เกิดกลางคืนควรสวด **อะเปตะยัญจักขุมา**

หรือเช้าสวด **อุเท** เย็นสวด **อะเป** ก็ได้

หมายเหตุ : *คาถานี้เป็นคาถาพระยานกยูงทอง ภาวนาเวลาเดินทางป้องกันศัตรูปองร้ายแคล้วคลาดดีนักแล*

คาถาบูชาพระปางห้ามญาติ

ปางห้ามญาติ

วันจันทร์ มีกำลัง ๑๕ ให้สวดคาถาต่อไปนี้ ๑๕ จบ ก่อนเข้านอน

๑. **ยันทุนนิมิตตัง อะวะมังคะลัญจะ**
โย จามะนาโป สะกุณัสสะสัทโท
ปาปัคคะโห ทุสสุปินัง อะกันตัง
พุทธานุภาเวนะ วินาสะเมนตุฯ

๒. **ยันทุนนิมิตตัง อะวะมังคะลัญจะ**
โย จามะนาโป สะกุณัสสะสัทโท
ปาปัคคะโห ทุสสุปินัง อะกันตัง
ธัมมานุภาเวนะ วินาสะเมนตุฯ

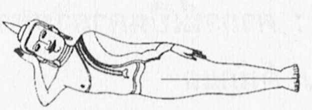
๓. ยันทุนนิมิตตัง อะวะมังคะลัญจะ

โย จามะนาโป สะกุณัสสะสัทโท

ปาปัคคะโห ทุสสุปินัง อะกันตัง

สังฆานุภาเวนะ วินาสะเมนตุฯ

หมายเหตุ : *คาถาบทนี้ภาวนาแก้ฝันร้าย หรือขวัญเสีย ศักดิ์สิทธิ์นักแล*

ปางไสยาสน์

คาถาบูชาพระปางไสยาสน์

วันอังคาร มีกำลัง ๘ ท่านที่เกิดวันนี้ พึงภาวนาคาถานี้ ๘ จบก่อนเข้านอน

ยัสสานุภาวะโต ยักขา เนวะ ทัสเสนติ ภิงสะนัง

ยัมหิ เจวานุยุญชันโต รัตตินทิวะ มะตันทิโต

สุขัง สุปะติ สุตโต จะ ปาปัง กิญจิ นะ ปัสสะติ

เอวะมาทิคุณู เปตัง ปะริตตันตัมภะณามะ เหฯ

หมายเหตุ : *คาถานี้ภาวนาป้องกันศัตรูผู้คิดร้ายเราดีนักแล*

คาถาบูชาพระปางอุ้มบาตร

วันพุธ (กลางวัน) มีกำลัง ๑๗ ให้สวดคาถาบทนี้ ๑๗ จบ ก่อนเข้านอน

ปางอุ้มบาตร

สัพพาสีวิสะชาตีนัง ทิพพะมันตาคะทัง วิยะ

ยันนาเสติ วิสัง โฆรัง เสสัญจาปิ ปะริสสะยัง

อาณักเขตตัมหิ สัพพัตถะ สัพพะทา สัพพะปาณินัง

สัพพะโสปิ นิวาเรติ ปะริตตันตัมภะณามะ เหฯ

หมายเหตุ : *คาถานี้เป็นคาถามหานิยม ภาวนาเดินทางค้าขาย แสวงโชคลาภ ดีนักแล*

คาถาบูชาพระปางป่าเลไลย์

วันพุธ (กลางคืน) มีกำลัง ๑๒ ผู้ที่เกิดในวันนี้ พึงภาวนา สวดคาถานี้ ๑๒ จบ ก่อนเข้านอน

ปางป่าเลไลย์

กินนุ สันตะระมาโนวะ ราหุ สุริยัง ปะมุญจะสิ

สังวิคคะรูโป อาคัมมะ กินนุ ภีโตวะ ติฏฐะสีติ

สัตตะธา เม ผะเล มุทธา ชีวันโต นะ สุขัง ละเภ

พุทธะคาถาภิคีโตมหิ โน เจ มุญเจยยะ สุริยันติฯ

หมายเหตุ : *คาถานี้ท่านให้สวดบูชาพระราหู ๑๒ จบ จะประสบแต่ความสุข ความเจริญ แคล้วคลาดปลอดภัย*

ปางสมาธิ

คาถาบูชาพระปางสมาธิ

วันพฤหัสบดีมีกำลัง ๑๙ ท่านที่เกิดวันนี้ พึงภาวนาคาถานี้ ๑๙ จบ ก่อนเข้านอน

ปูเรนตัมโพธิสัมภาเร นิพพัตตัง โมระโยนิยัง

เยนะ สังวิหิตารักขัง มะหาสัตตัง วะเนจะรา

จิรัสสัง วายะมันตาปิ เนวะ สักขิงสุ คัณหิตุง

พรัหมะมันตันติ อักขาตัง ปะริตตันตัมภะณามะ เหฯ

หมายเหตุ : *คาถานี้ภาวนาเดินทางไกล ป้องกันศัตรูดีนักแล*

ปางรำพึง

คาถาบูชาพระปางรำพึง

วันศุกร์มีกำลัง ๒๑ พึงสวดคาถาบทนี้ ๒๑ จบ ก่อนเข้านอน

อัปปะสันเนหิ นาถัสสะ สาสะเน สาธุสัมมะเต

อะมะนุสเสหิ จัณเฑหิ สะทา กิพพิสะการิภิ

ปะริสานัญจะ ตัสสันนะ– มะหิงสายะ จะ คุตติยา

ยันเทเสสิ มะหาวีโร ปะริตตันตัมภะณามะ เหฯ

หมายเหตุ : *คาถานี้ ภาวนาเดินป่า ฝ่าดง ป้องกันภูตผีปีศาจดีนักแล*

ปางนาคปรก

คาถาบูชาพระปางนาคปรก

วันเสาร์ มีกำลัง ๑๐ ท่านที่เกิดในวันนี้ ให้ภาวนาคาถานี้ ๑๐ จบ ก่อนเข้านอน

ยะโตหัง ภะคินิ อะริยายะ ชาติยา ชาโต นาภิชานามิ สัญจิจจะ ปาณัง ชีวิตา โวโรเปตา เตนะ สัจเจนะ โสตถิ เต โหตุ โสตถิ คัพภัสสะฯ

หมายเหตุ : *คาถานี้ท่านโบราณาจารย์ว่า เป็นคาถาพระองคุลิมาล สำหรับเสกน้ำให้สตรีมีครรภ์ดื่มคลอดบุตรง่ายศักดิ์สิทธิ์นักแล*

ปางมารวิชัย

บทสวดมนต์บูชาพระเกตุ

พระเกตุ พระพุทธรูปปางสะดุ้งมาร เป็นพระประจำพระเกตุ พระเกตุชยปริตรไม่ประจำวันเกิดของใคร เป็นพระรักษาอายุของคนทุกคนให้ยั่งยืน เป็นพระคุ้มครองป้องกันภัยทั้งปวง สวดวันละ ๙ จบ (หรืออย่างน้อยวันละ ๑ จบ)

ชะยันโต โพธิยามูเล สักยานัง นันทิวัฑฒะโน เอวังตะวัง วิชะโย โหหิ ชะยัสสุ ชะยะมังคะเล อะปะราชิตะปัลลังเกสีเส ปะฐะวิโปกขะเร อะภิเสเก สัพพะพุทธานัง อัคคัปปัตโตปะโมทะติ สุนักขัตตัง สุมังคะลัง สุปะภาตัง สุหุฏฐิตัง สุขะโณสุมุหุตโต จะ สุยิฏฐัง พรัมหะจาริสุ ปะทักขิณัง กายะกัมมัง

วาจากัมมัง ปะทักขิณัง ปะทักขิณัง มะโนกัมมัง ปะณิธี เต ปะทักขิณา ปะทักขิณานิ กัตวานะ ละภันตัตเถ ปะทักขิเณฯ

คาถาบูชาพระบรมสารีริกธาตุ

อะหัง วันทามิ ธาตุโย อะหัง วันทามิ สัพพะโส พุทธัง ธัมมัง สังฆัง เอวังธาตุโย จัตตาริ สะสะ มาทันตา เกสา โลมา นะ ขาขีจะ อะหัง วันทามิ ธาตุโยฯ

คาถาบูชาพระธาตุ

สังคะโห อะสังคะโห สังคะหิเตนะ อะสังคะหิตัง อะสังคะหิเตนะ สังคะหิตัง สังคะหิเตนะ สังคะหิตัง อะสังคะหิ-เตนะ อะสังคะหิตัง สัมปะโยโค วิปปะโยโค สัมปะยุตเตนะ วิปปะยุตตัง วิปปะยุตเตนะ สัมปะยุตตัง อะสังคะหิตังฯ

มหาจักรวาล ชัยมงคล

(ตั้ง นะโม ฯ ๓ จบ แล้วจึงสวดคาถานี้ ๑๖ จบ)

นะอุนะ มะอะนะ มะอุมะ นะอะมะ อะนะอะมะอุอะ อุมะอะอุนะสุ พุทธะสังมิ พุทธะมิสัง พุทมิสังธะ มิสังธะพุท อะสัง วิสุโล ปุสะพุภะ พุทธานุภาเวนะ ธัมมานุภาเวนะ สังฆานุภาเวนะ ภะวันตุ เต ฯ

พระคาถาบทนี้ใช้สวดก่อนเริ่มต้นทุกคาถา จะยิ่งเพิ่มความศักดิ์สิทธิ์ยิ่งขึ้น จะช่วยดลบันดาลผู้หมั่นสวดได้มีความเจริญก้าวหน้า มีลาภ ยศ สรรเสริญ อุปสรรคใดๆ มิบังเกิด

คำบูชาพระพุทธมหามณีรัตนปฏิมากร (พระแก้วมรกต)

พุทธะมะหามะณีระตะนะปะฏิมากะรัง ปูเชมิ

ทุติยัมปิ พุทธะมะหามะณีระตะนะปะฏิมากะรัง ปูเชมิ

ตะติยัมปิ พุทธะมะหามะณีระตะนะปะฏิมากะรัง ปูเชมิ

เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ มะหาเตโช เจวะ มะหาปัญโญ จะ มะหาโภโค จะ มะหายะโส จะ ภะวันตุ เม ฯ

นิพพานัสสะ ปัจจะโย โหตุฯ (หรือ **วาละลุกัง สังวาตัง**)

คาถาบูชาพระพุทธชินราช

อิเมหิ นานาสักกาเรหิ อะภิปูชิเตหิ ทีฆายุโก โหมิ อะโรโค สุขิโต สิทธิกิจจัง สิทธิกัมมัง ปิยัง มะมะ ปะสิทธิลาโภ ชะโย โหตุ สัพพะทา พุทธะชินะราชา อะภิปาเลตุ มัง นะโมพุทธายะ ฯ

คาถาพระไพรีพินาศ

อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ สุจิรัง ปะรินิพพุโต

คุเณหิ ธะระมาโนทานิ ปาระมีหิ จะ ทิสสะติ

ยาวะชีวัง ระหัง พุทธัง ธัมมัง สังฆัง สะระณังคะโต

ปูเชมิ ระตะนัตตะยัง ธัมมัง จะรามิ โสตถินา ฯ

คาถาบูชาพระพุทธสิหิงค์

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต

สัมมาสัมพุทธัสสะ ฯ *(ว่า ๓ จบ)*

(นำ) **หันทะ มะยัง พุทธะสิหิงคะปะสังสะคาถาโย ภะณามะ เส ฯ**

(รับ) **อิติ ปะวะระสิหิงโค อุตตะมะยะโสปิ เตโช ยัตถะ กัตถะ จิตโตโส สักกาโร อุปาโท สะกาละพุทธะสาสะนัง โชตะ-ยันโตวะ ทีโป สุระนะเรหิ มะหิโต ธะระมาโนวะ พุทโธติ ฯ**

(คำแปล) พุทธสิหิงคา อุบัติมา ณ แดนใด ประเสริฐ ธ เกริกไกรดุจกายพระศาสดา เป็นที่เคารพน้อม มนุษย์พร้อมทั้งเทวา เปรียบเช่นชวาลา ศาสนาที่ยืนยง เหมือนหนึ่งพระสัมพุทธ สุวิสุทธิ์ พระชนม์คง แดนใดพระดำรง พระศาสน์คงก็จำรูญ ด้วยเดชสิทธิ์ศักดิ์ ธ พิทักษ์อนุกูล พระศาสน์ บ มีสูญ พระเพิ่มพูนมหิทธา

ข้าฯ ขอเคารพน้อม วจีค้อมขึ้นบูชา พิทักษ์ ธ รักษา พระศาสน์มา ตลอดกาล ปวงข้าฯ จะประกาศ พุทธศาสน์ให้ไพศาล ขอพระอภิบาล ชินมารนิรันดร์เทอญ ฯ

คาถาบูชาหลวงพ่อโสธร

นะทรงฟ้า โมทรงดิน พุทธทรงสินธุ์ ธาทรงสมุทร ยะทรงอากาศ พุทธังแคล้วคลาด ธัมมังแคล้วคลาด สังฆัง แคล้วคลาด ศัตรูภัยพาล วินาศสันติ

นะกาโร กุกกุสันโธ สิโรมัชเฌ โมกาโร โกนาคะมะโน นานาจิตเต พุทธะกาโร กัสสะโป พุทโธ จะ ทะเวเนเต ธากาโร ศรีศากะยะมุนี โคตะโม ยะกันเน ยะกาโร อะริยะเมตตรัยโย ชิวหาทีเต ปัญจะพุทธา นะมามิหัง.

ภาวนาทุกค่ำเช้า จะประสบความร่มเย็นเป็นสุขแคล้วคลาด ปลอดภัยนักแล ฯ

พระคาถาสวดบูชาพระสยามเทวาธิราช

อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ อุตตะมัง ธัมมะมัชฌะคา มะ-หาสังฆัง ปะโพเธสิ อิเจตัง ระตะนัตตะยัง พุทโธ ธัมโม สังโฆ จาติ นานา โหนตัมหิ วัตถุโต อัญญะมัญญาวิโย คาวะ เอกีภูตัม-ปะนัตถะโต พุทโธ ธัมมัสสะ โพเธตา ธัมโม สังเฆนะ ธาริโต

สังโฆ จะ สาวะโก จะ พุทธัสสะ อิจเจกา พัทธะเมทิวัง วิสุทธัง อุตตะมัง เสฏฐัง โลกัสมิง ระตะนัต ตะยัง สังวัตตะติ ปะสันนานัง อัตตะโน สุทธิกามินัง สัมมาปะฏิปัชชันตานัง ปะระมายะ วิสุทธิยา สัพพะกะเลเสหิ โหติ ทุกเขหิ นิพพุติ นิพพานัง ปะ-ระมัง สุญญัง นิพพานัง ปะระมัง สุขัง เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ สุวัตถิ โหตุ สัพพะทา ระตะนัตตะยานุภาเวนะ ระตะนัตตะยะ-เตชะสา อุปัททะวันตะรายา จะ อุปะสัคคา จะ สัพพะโส มา กะทาจิ สัมผุสิง สุรัฏฐัง สยามานะเมทิวัง สัมผุสิง สุรัฏฐัง สยามานะเมทิวัง อาโรคิยะสุขัญเจวะ ตะโต ทีฆายุตตาปิ จะ ตัพพัต ถูนัญจะ สัมปัตโย สุขัง สัพพัตโต โสตถิ จะ ภะวันตุ สัมปะวัตตันตุ สยามานัง รัฏฐะปาลินัง เต จะ รัฏฐัญจะ รักขันตุ สยามะรัฏฐิกะเทวะตา สยามานัง รัฏฐะปาลีหิ ธัมมามิเสหิ ปูชิตา สิทธะมัตถุ สิทธะมัตถุ สิทธะมัตถุ อิทัง ผะลัง เอตัสมิง ระตะ-นัตตะยัสมิง สัมปะสาทะนะเจตะโส ฯ

พระราชนิพนธ์ในรัชกาลที่ ๔

คาถาสวดบูชาพระสยามเทวาธิราชจะเป็นสิริมงคลแก่ผู้บูชาทุกวัน ฯ

คาถาบูชาพระพรหม

โอมปะระเมสะนะมัสการัม อางการะ-นิสสะวะรัง พรหมเรสสะยัม ภูปัสสะวะ วิษณุ ไวยะทานะโมโทติ ลูกปัมทะ-ระมา ยิกยานัง ยะไวยะลา คะมุลัม สะทานันตะระ วิมุสะตินัน นะมัตเต นะมัตเต

จะ อะการัง ตะโฉวาจะ เอตามาตาระยัต ตะมัน ตะรามา กัตถะนารัมลา จะสะระวะปะติตัม สัมโภพะกลโล หิวะทิยัม มะตัมยะ ฯ

คาถาบูชาพระพิฆเณศวร

(โอม ศรีคเณศายะณะมะ ๓ จบ)

ชะยะคุเณศะ ชะยะคเณศะ ชะยะคเณศะเทวา

มาตาชากีปะราวาตี ปิตามหาเทวา

ละฑุวันกาโกคะละเฆ สันตะกาเลเสวา

เอกทันตะทะยาวันตะ จาระภุชะทาเล

มาเสสินธุระเสเห มูเสกีอันสะวะรี

อินทะนะโกอังคะเทตะ โกกายาพรหมาชะนะ

โกกุตะเทตะ โกทินะทะนะ มายา

ใช้ธูปแขก ถ้าไม่มีไม่เป็นไร บูชาธูป ๙ ดอก ดอกดาวเรือง, ดอกกุหลาบ, กล้วย, นม, อ้อย, หญ้า (ถ้าไม่มีไม่เป็นไร), มะพร้าว

บทย่อ คาถาบูชาพระพิฆเณศวร

โอมศรีคะเณศะยะณะมะ

โอมนมัชสิวายะ โอมตัสสะ

(ท่อง ๓ จบ)

บูชาพระสังกัจจายน์

คิดได้ลาภ ก็จะได้ลาภ คิดได้ยศ ก็จะได้ยศ คิดได้โชควาสนา ก็จะได้โชควาสนามิขาดสาย

(นะโม ฯ ๓ จบ)

กัจจายะนะมะหาเถโร พุทโธ พุทธานัง พุทธะตัง พุทธัญ-จะ พุทธะสุภา สิตัง พุทธะตัง สะมะนุปปัตโต พุทธะโชตัง นะมามิหัง ปิโย เทวะมนุสสานัง ปิโย พรหมนะมุตตะโม ปิโย นาคะสุปันนานัง ปิยินทะ ริยัง นะมามิหัง สัพเพ ชะนา พะหูชะ-นา ปุริโสชะนา อิตถีชะนา ราชาภาคินี จิตตัง อาคัจฉาหิ ปิยัง มะมา ธัมมะจักกัง ปะทัง สุตตะวา พุชฌิตตะวา อัตตัง ปะทัง สันติเก อะระหา โลเก โลกานัง หิตะการะณา ภันเต ควัมปะติ นามะตี สุโลเก สุปากะโต พรหมะปุตโต มะหาเถโร อะระหะโต เชฏฐะโก มุนินัตถิ เถโร สะโมอินทะ คันธัพพา อะสุรา เทวา สักโก พรหมาภิปูชิโต นะโมพุทธัสสะ ควัมปะติสสะ นะ-โมธัมมัสสะ ควัมปะติสสะ นะโมสังฆัสสะ ควัมปะติสสะ สุขา สุขะวะรัง ธัมมัง ธัมมะจักกัง ปะวะรัง นิฏฐิตัง ปะสิทธิเม ฯ

คาถาอาราธนาพระสีวลี (๑๑)

(นะโม ฯ ๓ จบ)

สีวะลี จะ มะหาเถโร เทวะตานะระปูชิโต โสระโห ปัจ-จะยาทิมหิ สีวะลี จะ มหาเถโร ยักขาเทวาภิปูชิโต โสระโห

ปัจจะยาทิมหิ อะหัง วันทามิ ตัง สะทา สีวะลี เถรัสสะ เอตัง คุณัง สะวัสติลาภัง ภะวันตุ เม ฯ

คาถาหลวงปู่ทวด
(เหยียบน้ำทะเลจืด)

ให้บูชาท่านด้วยธูปแขก ๙ ดอก มะลิขาว ๙ ดอก ตั้งนะโม ๓ จบ แล้วระลึกถึงท่าน ขอบารมีต่างๆ ที่ต้องการ แล้วสวดพระคาถาดังนี้

นะโม โพธิสัตโต อาคันติมายะ อิติ ภะคะวา ฯ

คาถาหลวงปู่โอภาสี
(หลวงปู่ถนนตก)

อิติ สุคะโต อะระหัง พุทโธ นะโมพุทธายะ ปะฐะวีคงคา พระภุมมะเทวา ขะมามิหัง ฯ

คาถาพระครูบาชุ่ม พุทธโก

อิวะ อะวะ สุสะตุ วิวะสะวาหะ ฯ

(ระลึกถึงพระครูบาศรีวิชัย และพระครูบาชุ่ม พุทธโก วัดไชยมงคล)

คาถาเสริมทรัพย์

พระคาถาหลวงพ่อปาน

วัดบางนมโค อำเภอเสนา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ตั้ง นะโม ๓ จบ

พุทธะ มะอะอุ นะโม พุทธายะ *(ว่า ๑ จบ)*

วิระทะโย วิระโคนายัง วิระหิงสา วิระทาสี วิระทาสา วิระอิตถิโย พุทธัสสะ มานีมามะ พุทธัสสะ สวาโหม ฯ

ใช้สวดภาวนาก่อนนอน ๓ จบ ตื่นนอนเช้า ๓ จบ เวลาใส่บาตรจบขันข้าว ๑ จบ แล้วให้ระลึกถึงพระรัตนตรัยและพระปัจเจกโพธิอย่าได้เว้น นอกนั้นภาวนาทุกวัน จะบังเกิดโภคทรัพย์มากมายฯ

คาถาอิทธิฤทธิ์

(หลวงพ่อปาน)

พุทโธ พุทธัง นะกันตัง อะระหัง พุทโธ นะโม พุทธายะฯ

เป็นคาถาป้องกันตัว เมื่อเผชิญหน้ากับศัตรูที่มีศาสตราวุธร้ายแรงทุกชนิด ทั้งมีดไม้หรือระเบิด ให้ภาวนาดังนี้

"อุทธัง อัทโธ นะโม พุทธายะ"

คาถาพญายม

ปะโตเมตัง ปะระชีวินัง สุขะโตจุติ
จิตตะเมตะ นิพพานัง สุขะโตจุติ ฯ

ป้องกันภัยพิบัติทั้งปวง ฯ

คาถาหลวงปู่ศุข
(วัดปากคลองมะขามเฒ่า)

สัตถา เทวะมะนุสสานัง พุทโธ ภะคะวาติ "มะอะอุ"

ขึ้นรถลงเรือ ขึ้นเครื่องบิน ท่องเสมอ ป้องกันภัยพิบัติฯ

คาถาพระพุทธเจ้าชนะมาร
(พระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต)

ปัญจะ มาเร ชิโน นาโถ ปัตโต สัมโพธิ มุตตะมัง จะตุ–สัจจัง ปะกาเสติ ธัมมะจักกัง ปะวัตตะยิ เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ โหตุ เม ชะยะมังคะลัง ฯ

ป้องกันอันตรายทั้งปวง ศักดิ์สิทธิ์ยิ่งนัก ฯ

คาถาบูชาหลวงพ่อวัดปากน้ำ

ท่านสอนให้ภาวนาว่า **"สัมมาอะระหัง"**

ผู้หวังความสุขความเจริญ และความปลอดภัยแก่ตนและครอบครัว ทั้งปรารถนาเข้าถึงธรรม ควรภาวนาคาถาบทนี้ในทุกอิริยาบถ ฯ

คาถาสืบสร้างทางสวรรค์–นิพพาน

ของสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต พรหมรังสี)

(หมั่นทานศีลภาวนา และระลึกถึง)

พุทธะ พุทธา พุทเธ พุทโธ พุทธัง อะระหัง พุทโธ อิติ–ปิโส ภะคะวา นะโม พุทธายะ ฯ

หมั่นภาวนา จะทำให้มีความสุข อายุยืน และนิพพาน ฯ

คาถาหลวงพ่อเงิน (พุทฺธโชติ)

คงกระพันชาตรี

พระพุทธัง พระเจ้าคงหนัง พระธัมมัง พระเจ้าคงเนื้อ พระสังฆัง พระเจ้าคงกระดูก โอมเพชรคงคงตรีสวาหะ ฯ

คาถาบูชาพระสมเด็จ

ปุตตะกาโม ละเภ ปุตตัง ธะนะกาโม ละเภ ธะนัง

อัตถิ กาเย กายะญายะ เทวานัง ปิยะตัง สุตตะวา ฯ

คาถาอาราธนาพระสมเด็จ

โตเสนโต วะระธัมเมนะ โตสัฏฐาเน สิเว วะเร

โตสัง อะกาสิ ชันตูนัง โตสะจิตตัง นะมามิหัง ฯ

คาถาบูชาพระเครื่องและพระกริ่งต่างๆ

พุทธะบูชา ปะฏิหาโร อักขะระยันตัง

อิอิ วิเสเส ปะฏิรูปัง อะภิปูชะยามิ ฯ

คาถาบูชาพระนเรศวรมหาราช

(ตั้ง นะโม ๓ จบ)

อิติจิตตัง เอหิ เทวะตาหิ จะ มะหาเตโช นะระปูชิโต โส ระโส ปัจจะยา ทิปปะติ นะเรโส จะ มะหาราชา เมตตา จะ กะโรติ มะหาลาภัง สะทา โสตถี ภะวันตุ เม ฯ

คาถาพระเจ้าตากสินมหาราช

โอม สิโน ราชาเทวะ ชะยะตุภะวัง สัพพะศัตรู วินาสสันติ ฯ

ถวายเครื่องสักการะ

โอม สิโน ราชาเทวะ นะมามิหัง ฯ

คาถาพระพุทธเจ้าหลวง (ร. ๕)

พระสยามินโท วะโร อิติ พุทธะสังมิ อิติอะระหัง สะหัส-สะกายัง วะรัง พุทโธ นะโมพุทธายะ ฯ

คาถาบูชาหมอชีวกโกมารภัจ

โอม นะโม ชีวะโก สิระสา อะหัง การุณิโก สัพพะสัตตานัง โอสะถะ ทิพพะมันตัง ปะภาโส สุริยา จันทัง โกมาระภัจโจ ปะกาเสสิ ปัณฑิโต สุเมธะโส อะโรคะยา สะมะนา โหมิ ฯ

คาถาบูชานางกวัก

อะภิวาทะนะสีลิสสะ นิจจัง วุฑฒา ปะจายิโน ยะโส จะ โภคะสัมปัตติ พะหู ธะนานิ วัฑฒันติ ฯ

คาถาป้องกันตัว

ฆะเฏสิ ฆะเฏสิ กิงการะณา ฆะเฏสิ อะหังปิ ตัง ชานามิ ชานามิ ฯ

พระคาถานี้ สำหรับใช้ป้องกันตัวได้ทุกขณะ เวลานอนให้ภาวนาไว้ดีนักแล ฯ

คาถากำแพงแก้วเจ็ดชั้น

พุทธัง สัตตะรัตนะมะหาปาการัง สะระณัง คัจฉามิ ฯ

ธัมมัง สัตตะรัตนะมะหาปาการัง สะระณัง คัจฉามิ ฯ

สังฆัง สัตตะรัตนะมะหาปาการัง สะระณัง คัจฉามิ ฯ

สำหรับสวดภาวนา เสมือนมีกำแพงแก้วมหึมาคุ้มกัน แม้อยู่ในถิ่นอันตรายศัตรูและสัตว์ร้าย ไม่อาจทำอะไรได้ กลางคืนให้สวด ๗ จบ แล้วเอาจิต (นึกเห็น) วงรอบบ้านจากขวาไปซ้าย เป็นทักษิณาวัตรป้องกันสรรพภัย วิเศษนักแล ฯ

คำถวายดอกบัวและดอกไม้

มะยัง ภันเต อิเมหิ ธูปะทีปะปุปผะวะเรหิ ระตะนัตตะยัง อะภิปูเชมิ อะยัง อัมหากัง ระตะนัตตะยัสสะ ปูชา ทีฆะรัตตัง หิตะสุขาวะหา โหตุ อาสะวักขะยะปัตติยา

พุทธะบูชา มะหาเตชะวันโต ธัมมะบูชา มะหาปัญโญ สังฆะบูชา มะหาโภคาวะโห ติโลกะนาถัง อะภิปูชะยามะ ฯ

ด้วยเดชะ บุญที่ข้าพเจ้าได้ถวายดอกไม้ แด่พระพุทธเจ้าในครั้งนี้ ถ้าหากข้าพเจ้ายังเวียนว่ายตายเกิด จะเกิดในภพใด ๆ ก็ดี ขึ้นชื่อว่าความยากจนเข็ญใจไร้ทรัพย์

คำถวายสังฆทาน (สามัญ)

อิมานิ มะยัง ภันเต ภัตตานิ สะปะริวารานิ ภิกขุสังฆัส-สะ โอโณชะยามะ สาธุ โน ภันเต ภิกขุสังโฆ อิมานิ ภัตตานิ สะปะริวารานิ ปะฏิคคัณหาตุ อัมหากัง ทีฆะรัตตัง หิตายะ สุขายะ ฯ

ข้าแต่พระสงฆ์ผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขอน้อมถวายภัตตาหาร กับทั้งบริวารเหล่านี้ แก่พระภิกษุสงฆ์ ขอพระภิกษุสงฆ์จงรับภัตตาหาร กับทั้งบริวารเหล่านี้ ของข้าพเจ้าทั้งหลาย เพื่อประโยชน์และความสุข แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย สิ้นกาลนานเทอญ ฯ

คำอธิษฐาน
เมื่อจบของถวายพระสงฆ์

สุทินนัง วะตะ เม ทานัง อาสะวักขะยาวะหัง นิพพานัง โหตุ เม อะนาคะเตกาเล ฯ

คำถวายสังฆทานหลังจากพระฉันเพล

สุทินนัง วะตะ เม ทานัง ปะริสุทธิทานัง อาสะวักขะยาวะหัง สุขัง โหตุ

สุทินนัง วะตะ เม ทานัง ปะริสุทธิทานัง อาสะวักขะยาวะหัง พะลัง โหตุ

สุทินนัง วะตะ เม ทานัง ปะริสุทธิทานัง อาสะวักขะยาวะหัง นิพพานัง โหตุ ฯ

เสร็จแล้วนำดอกไม้ ธูป เทียน ผ้าไตรจีวรเข้าไปถวาย ไม่ต้องนำถังซึ่งใส่เครื่องบริโภคถวาย เพราะหลังจากเพลแล้วพระรับประเคนจะเป็นอาบัติ (วัดอัมพวันใช้บทนี้ถวายสังฆทานทุกกรณี)

กรวดน้ำบทสั้น

อิทัง เม ญาตีนัง โหตุ สุขิตา โหนตุ ญาตะโย ฯ

ขอบุญนี้จงสำเร็จ แก่ญาติทั้งหลายของข้าพเจ้าเถิด ขอญาติทั้งหลายจงเป็นสุขๆ เถิด ฯ

กรวดน้ำ (อีกแบบหนึ่ง)

อิมินา ปุญญะกัมเมนะ

ด้วยบุญนี้ อุทิศให้

อุปัชฌายา คุณุตตะรา

อุปัชฌาย์ ผู้เลิศคุณ

อาจะริยูปะการา จะ

แลอาจารย์ ผู้เกื้อหนุน

มาตา ปิตา จะ ญาตะกา

ทั้งพ่อแม่ แลปวงญาติ

สุริโย จันทิมา ราชา

สูรย์จันทร์ แลราชา

คุณะวันตา นะราปิ จะ

ผู้ทรงคุณ หรือสูงชาติ

พรัหมะมารา จะ อินทา จะ

พรหมมาร และอินทราช

โลกะปาลา จะ เทวะตา

ทั้งทวยเทพ และโลกบาล

ยะโม มิตตา มะนุสสา จะ

ยมราช มนุษย์มิตร

มัชฌัตตา เวริกาปิ จะ

ผู้เป็นกลาง ผู้จ้องผลาญ

สัพเพ สัตตา สุขี โหนตุ

ขอให้เป็นสุขศานติ์ทุกทั่วหน้า อย่าทุกข์ทน

ปุญญานิ ปะกะตานิ เม

บุญผองที่ข้าทำ จงอำนวยศุภผล

สุขัง จะ ติวิธัง เทนตุ

ให้สุข สามอย่างล้น

ขิปปัง ปาเปถะ โวมะตัง

ให้ลุถึง นิพพานพลัน ฯ

อิทัง เม ครูปัชฌายาจะริยานัง โหตุ สุขิตา โหนตุ คะรุปัชฌายาจะริยา

ขอส่วนบุญนี้จงสำเร็จแก่ครูอุปัชฌาย์ อาจารย์ของข้าพเจ้า

ขอให้ครูอุปัชฌาย์ อาจารย์ของข้าพเจ้ามีความสุข

อิทัง เม สัพพะเทวะตานัง โหตุ สุขิตา โหนตุ สัพเพเทวา

ขอส่วนบุญนี้ จงสำเร็จแก่เทวดาทั้งหลายทั้งปวง ขอให้เทวดาทั้งหลายทั้งปวงมีความสุข

อิทัง เม สัพพะเปตานัง โหตุ สุขิตา โหนตุ สัพเพเปตา

ขอส่วนบุญนี้ จงสำเร็จแก่เปรตทั้งหลายทั้งปวง ขอให้เปรตทั้งหลายทั้งปวงมีความสุข

อิทัง เม สัพพะเวรีนัง โหตุ สุขิตา โหนตุ สัพเพเวรี

ขอส่วนบุญนี้ จงสำเร็จแก่เจ้ากรรมนายเวรทั้งหลายทั้งปวง ขอให้เจ้ากรรมนายเวรทั้งหลายทั้งปวงมีความสุข

อิทัง เม สัพพะสัตตานัง โหตุ สุขิตา โหนตุ สัพเพสัตตา ฯ

ขอส่วนบุญนี้ จงสำเร็จแก่สัตว์ทั้งหลายทั้งปวง ขอให้สัตว์ทั้งหลายทั้งปวงมีความสุข ทั่วหน้ากันเทอญ.

กรวดน้ำให้เจ้ากรรมนายเวร

ข้าพเจ้าขออุทิศบุญกุศล จากการเจริญภาวนานี้ให้แก่เจ้ากรรมนายเวรทั้งหลายของข้าพเจ้า ที่ข้าพเจ้าได้เคยล่วงเกินท่านไว้ตั้งแต่อดีตชาติจนถึงปัจจุบันชาติ ท่านจะอยู่ภพใดหรือภูมิใดก็ตาม ขอให้ท่านได้รับผลบุญนี้ แล้วโปรดอโหสิกรรม และอนุโมทนาบุญแก่ข้าพเจ้าด้วยอำนาจบุญนี้ด้วย เทอญ.

คำขอขมาลาโทษเจ้ากรรมนายเวร

กายกรรม ๓ วจีกรรม ๔ มโนกรรม ๓ กรรมดีอันใดเป็นบุญกุศลที่ข้าพเจ้าทั้งหลาย ได้บำเพ็ญมาแล้วในอดีตชาติก็ดี ในปัจจุบันชาติก็ดี ในวันนี้ก็ดี ขอให้ถึงแก่ท่านทั้งหลาย ที่มีภพมีภูมิมีชาติเป็นแดนเกิด มีชรา มีมรณะ มีจิต มีชีวิต มีวิญญาณ มีขันธสันดาน มีวิบากแห่งกรรมมีการกระทำ มีกฎแห่งกรรม เจ้ากรรมนายเวร เจ้าการบัญชี จตุโลกบาล ทั้ง ๔ มี ยมบาล มนุษย์ ๑ สวรรค์ ๖ พรหม ๒๐ อบายภูมิทั้ง ๔ บัดนี้ ข้าพเจ้าทั้งหลายได้สร้างกองการกุศล มีผลทาน ผลศีล ผลภาวนา ผลแผ่เมตตา ขอให้ถึงแก่

ท่านทั้งหลายที่ได้กระทำกรรมไว้ ล่วงเกิน ด้วยกายก็ดี ด้วยวาจาก็ดี ด้วยใจก็ดี ต่อหน้ากันก็ดี ลับหลังกันก็ดี รู้ก็ดี ไม่รู้ก็ดี ขอให้ท่านทั้งหลาย จงอโหสิกรรมให้แก่ข้าพเจ้า ขอให้ท่านทั้งหลายจงอโหสิ-กรรมให้ซึ่งกันและกัน อย่าได้มีเวรภัย เกิดชาติหนึ่งภพใด ขอให้ข้าพเจ้าสร้างแต่กรรมดี สร้างบารมีของตนให้พ้นภัยพาล ลุล่วงบ่วงมาร ถึงพระนิพพาน ในที่ทุกสถาน ในกาลทุกเมื่อ เทอญ.

พุทโธ อะโหสิ ธัมโม อะโหสิ สังโฆ อะโหสิ

การไหว้พระในบ้าน (พ่อแม่)

เมื่อเราไหว้พระรัตนตรัยแล้ว ก่อนนอนทุกวัน พึงไหว้พ่อแม่ผู้เป็นพระในบ้านซึ่งมีพระคุณอันยิ่งใหญ่แก่เรา โดยพนมมือขึ้นรำลึกถึงพระคุณของท่าน กล่าวคำไหว้ ดังนี้

มัยหัง มาตาปิตูนังวะ ปาเทสุ

วันทามิ สาทะรัง ฯ

(กราบลง ๑ ครั้ง)

นึกถึงพ่อแม่และนึกเห็นตัวเราหมอบกราบแทบเท้าท่านทั้งสอง. เพื่อเป็นสิริมงคลให้ประสบแด่ความเจริญในชีวิต

คำอธิษฐานอโหสิกรรม

ข้าพเจ้าขออโหสิกรรม กรรมใดที่ทำแก่ผู้ใด ในชาติใดๆ ก็ตาม ขอให้เจ้ากรรมนายเวร จงอโหสิกรรมให้แก่ข้าพเจ้า อย่าได้จองเวรจองกรรมต่อไปเลย

แม้แต่กรรมที่ใครๆ ทำแก่ข้าพเจ้าก็ตาม ข้าพเจ้าขออโหสิกรรมให้ทั้งสิ้น ยกถวายพระพุทธเจ้าเป็นอภัยทาน เพื่อจะได้ไม่มีเวรกรรมต่อไป ด้วยอานิสงส์แห่งอภัยทานนี้

ขอให้ข้าพเจ้า ครอบครัว บุตรหลาน ตลอดจนวงศาคณาญาติ และผู้อุปการคุณของข้าพเจ้า มีความสุข ความเจริญ ปฏิบัติแต่สิ่งที่ดี และสิ่งที่ชอบด้วยเทอญ ฯ

*ผลงานของ **ดญ. การหิรัญ หิรัญกาญจน์ (ฟองฝน)***

บทสวดสรรเสริญพระแม่กวนอิม

นำโมไต๋ซื้อ ไต๋ปุย กิวโค่ว กิวหลั่ง

กวงไต๋เล่งก๋ำ กวงสี่อิม ผู่สัก

(กราบ)

นำโมไต๋ซื้อ ไต๋ปุย กิวโค่ว กิวหลั่ง

กวงไต๋เล่งก๋ำ กวงสี่อิม ผู่สัก

(กราบ)

นำโมไต๋ซื้อ ไต๋ปุย กิวโค่ว กิวหลั่ง

กวงไต๋เล่งก๋ำ กวงสี่อิม ผู่สัก

(กราบ)

นำโมฮู๊ก นำโมหวบ นำโมเจ๊ง นำโมกิ๊วโค่ว กิวหลั่ง กวงสี่อิมผู่สัก ทั่งจี้โต โอม เกียล้อฮวดโต เกียล้อฮวดโต เกียออ-ฮวดโต ล้อเกียฮวดโต ล้อเกียฮวดโต ซาผ่ออ เทียงล้อซิ้ง ตี่ล้อ-ซิ้ง นั่งลี่หลั่ง หลั่งสี่ซิง เจ็กเฉียก ใจเอียงห่วยอุ่ยติ๊ง นำโมม่อ-ออปวกเยี่ยปอล้อบิ๊ก *(จบ)*

สวดมนต์บทนี้ ๑ จบ ให้จุดทึบที่วงกลม ๑ วงทุกครั้ง เพื่อให้เกิดความศักดิ์สิทธิ์มากยิ่งขึ้นและต้องหมั่นทำความดีกตัญญูต่อบิดามารดา ผู้มีพระคุณทั้งหลาย และพิมพ์หนังสือธรรมะแจกเป็นธรรมทาน ตั้งใจแน่วแน่ในการสวดพระคาถาบทนี้ ก็จะสมหวังตามที่บนบานไว้ทุกอย่าง

ธรรมโอสถ

อันหนทาง ชีวิต คิดดูเถิด

เมื่อเราเกิด แล้วต้องแก่ แน่ใช่ไหม

หนีไม่พ้น เจ็บไข้ กายและใจ

จะแก้ไข อย่างไร ให้ทุกข์คลาย

เป็นโรคกาย หมอยา รักษาโรค

ถูกโฉลก ถูกเหตุผล ดลโรคหาย

เป็นโรคใจ ภัยรุมเร้า เศร้าปางตาย

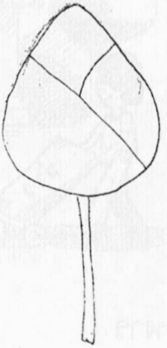
ทุกข์มลาย เมื่อรู้ใช้ ***"โอสถธรรม"***

เติมธรรมะ ให้ชีวิต พิชิตโรค

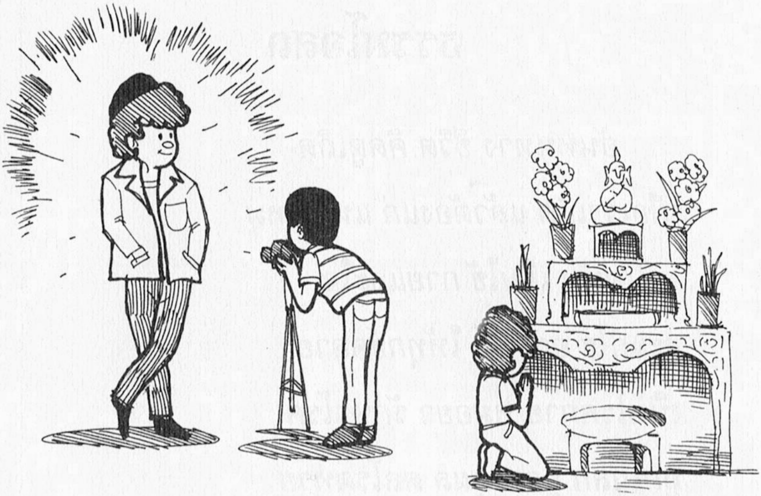
ดับทุกข์โศก ดับตัณหา อย่าถลำ

ดับกิเลส โลภ-โกรธ-หลง จงหมั่นจำ

ยึดพระธรรม พระศาสดา เป็นยาใจ

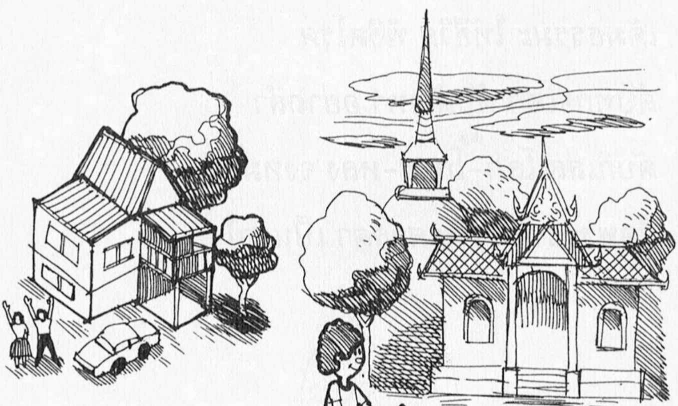

*ภาพดอกบัว ของ**น้องป่าน***

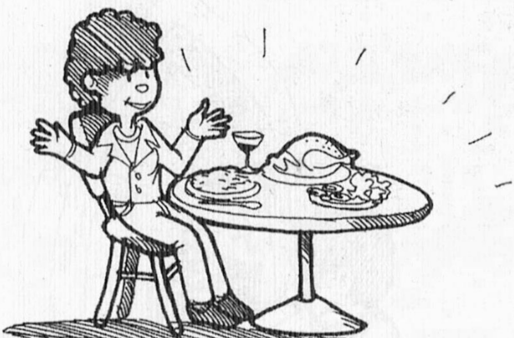
❁ เหตุใด เกิดมางามสง่าหน้าตาดี

❁ ผลจาก ชาติก่อนถวายดอกไม้สดบูชาพระ

❁ เหตุใด มีบ้านเรือนใหญ่โตโอหาร

❁ ผลจาก ถวายข้าวสารเข้าวัดชาติก่อนนั้น

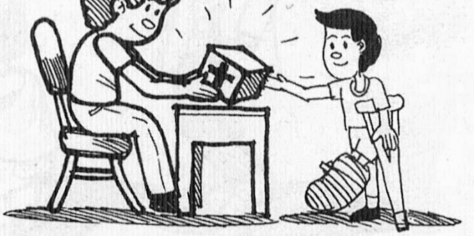

❁ เหตุใด มีเสื้อผ้าอาหารบริบูรณ์

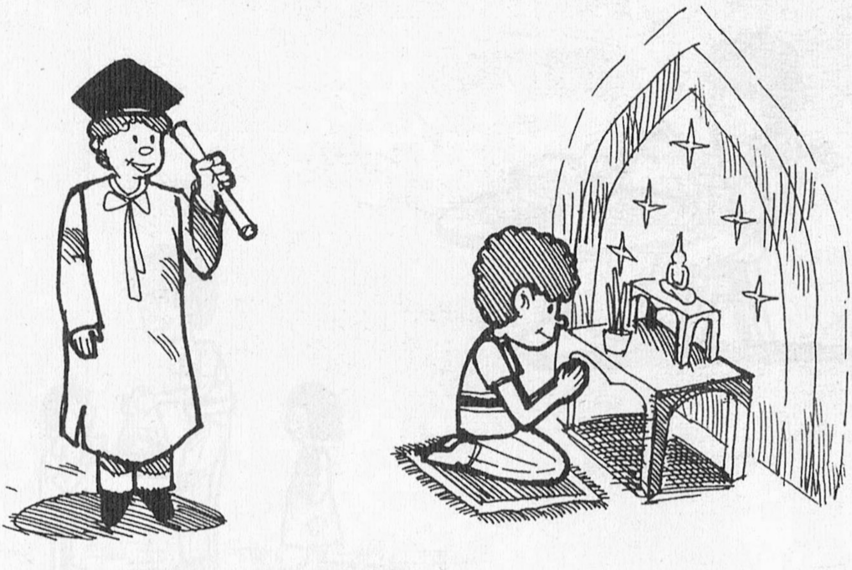
❁ ผลจาก ชาติก่อนเกื้อหนุนข้าวน้ำแก่คนจน

❁ เหตุใด ชาตินี้สุขภาพดีไร้โรคภัย

❁ ผลจาก ชาติก่อน บริจาคยารักษาโรคคนไข้

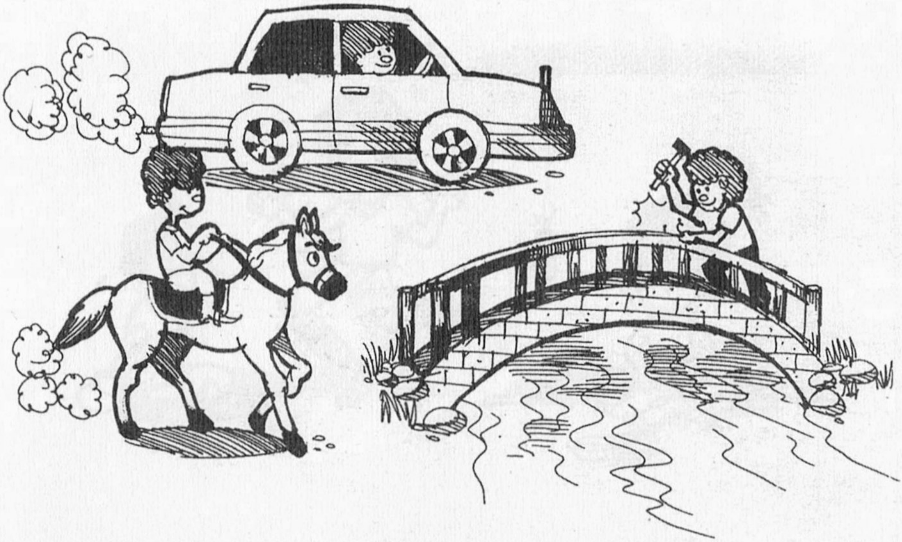
❁ เหตุใด เกิดมาปราดเปรื่องเรืองปัญญา

❁ ผลจาก ชาติก่อนภาวนาหมั่นสวดมนต์

❁ เหตุใด สวมใส่แพรพรรณอันงดงาม

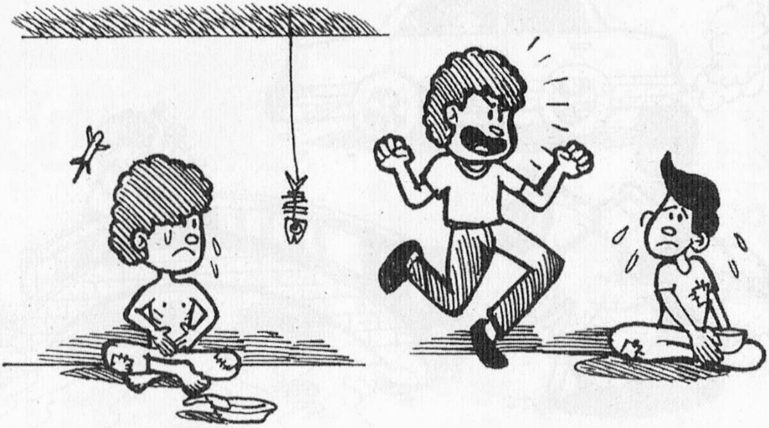
❁ ผลจาก ชาติก่อนถวายจีวรแด่พระสงฆ์

- เหตุใด ได้ขี่ม้ามีพาหนะนั่งคานหาม
- ผลจาก ชาติก่อนซ่อมสร้างสะพานทางสัญจร

- เหตุใด ชาตินี้มีอายุยืนนาน
- ผลจาก ชาติก่อนทำทานซื้อสัตว์ปล่อย

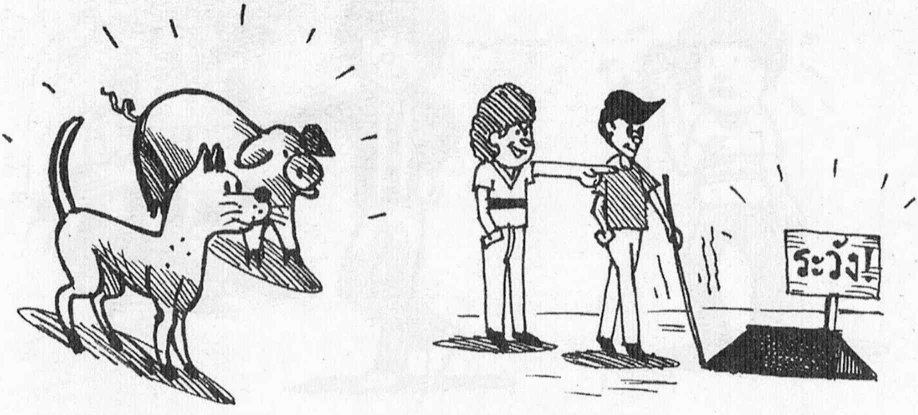
❁ เหตุใด ชาตินี้น่าสงสารต้องอดตาย

❁ ผลจาก ชาติก่อนเยาะหยันด่าทอขอทาน

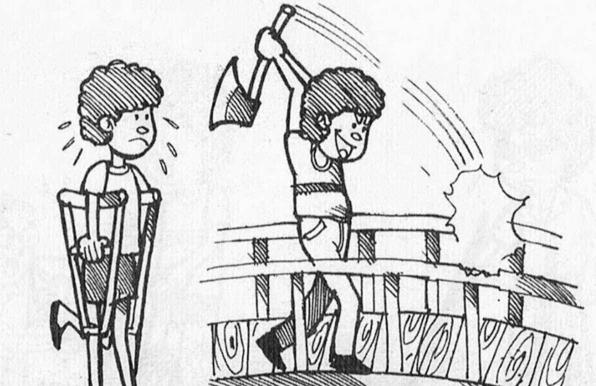
❁ เหตุใด ยากจนไร้ญาติ ขาดมิตร

❁ ผลจาก ชาติก่อนใจร้ายไม่ลดรา

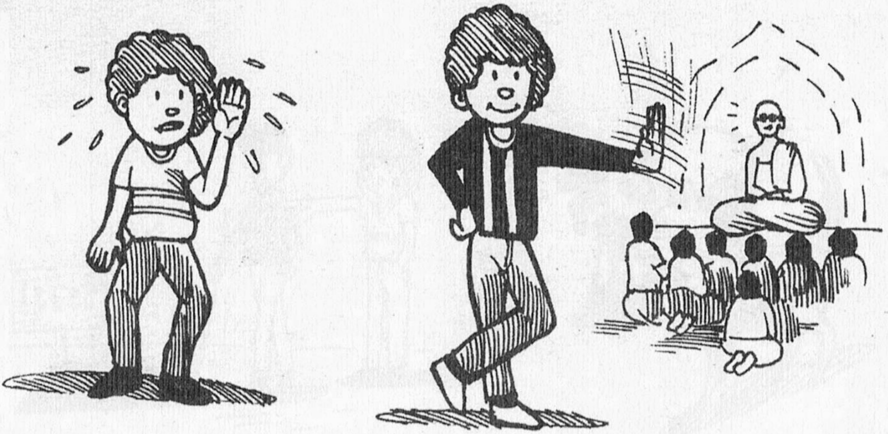
❀ เหตุใด ชาตินี้เกิดมาเป็นหมูหมา

❀ ผลจาก ชาติก่อนเจตนาหลอกลวงคน

❀ เหตุใด ชาตินี้ขาลีบงอคดโก่งพิการ

❀ ผลจาก ชาติก่อนทำลายสะพานทางสัญจร

- เหตุใด ชาตินี้หูหนวกไม่ได้ยิน
- ผลจาก ชาติก่อนปิดใจไม่เชื่อพระธรรมคำสอน

- เหตุใด นัยน์ตาบอดมืดมน
- ผลจาก ชาติก่อนจัดพิมพ์จำหน่ายหนังสือลามก

❀ เหตุใด ถูกงูฉกเสือกัดทำร้ายเอา
❀ ผลจาก ชาติก่อนก่อร้ายสร้างศัตรู

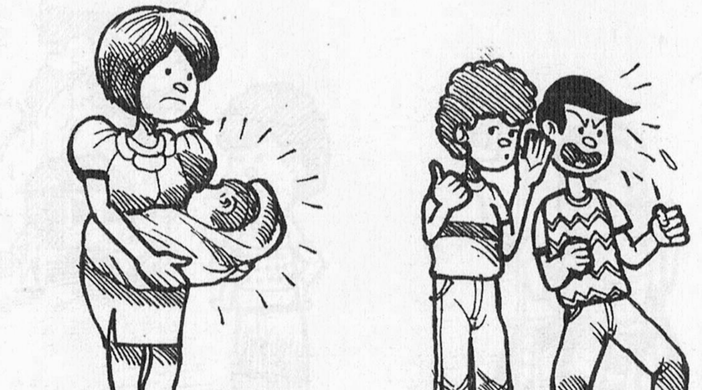

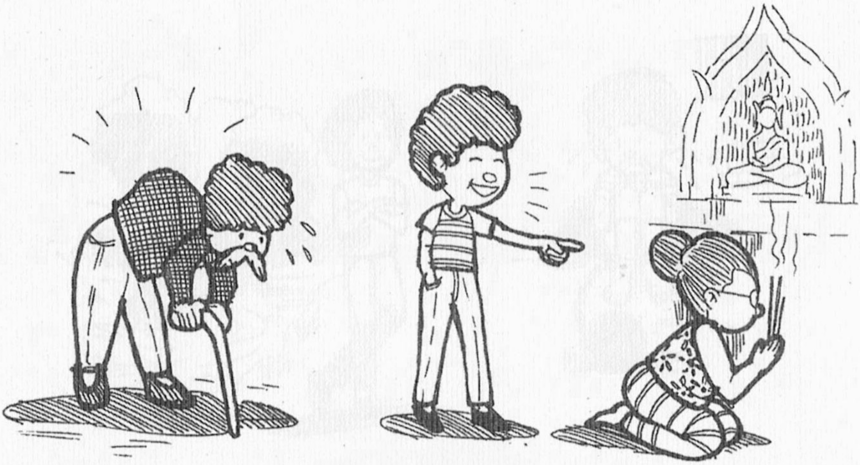
❀ เหตุใด ชาตินี้มีโรคมากลำบากกาย
❀ ผลจาก ชาติก่อนเห็นใครวอดวายนึกยินดี

- เหตุใด เกิดเป็นม้าวัวควายในชาตินี้
- ผลจาก ชาติก่อนเป็นหนี้ไม่จ่ายคืน

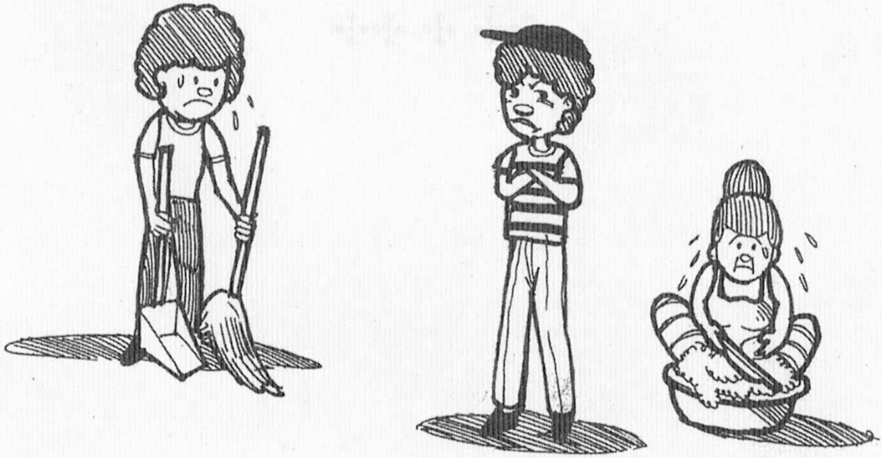

- เหตุใด เกิดชาตินี้ ปากแหว่งจมูกโหว่
- ผลจาก ชาติก่อนชอบยุแหย่ให้เขาแตกกัน

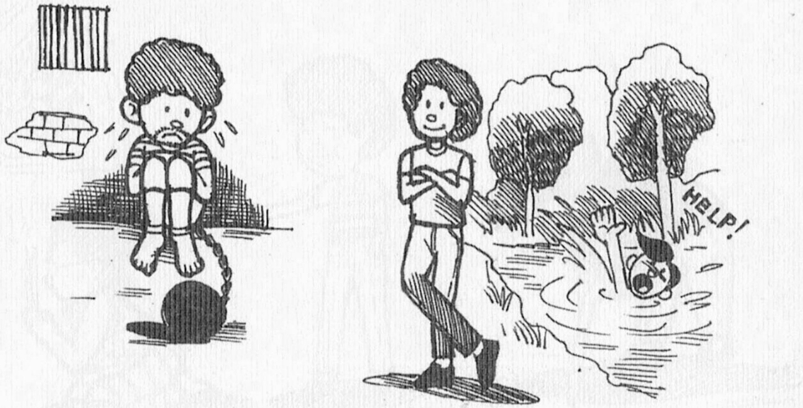
❁ เหตุใด ชาตินี้จึงหลังโก่งค่อมคด

❁ ผลจาก ชาติก่อนเยาะเย้ยนักพรตคนไหว้พระ

❁ เหตุใด ชาตินี้ต้องตกต่ำเป็นบ่าวไพร่

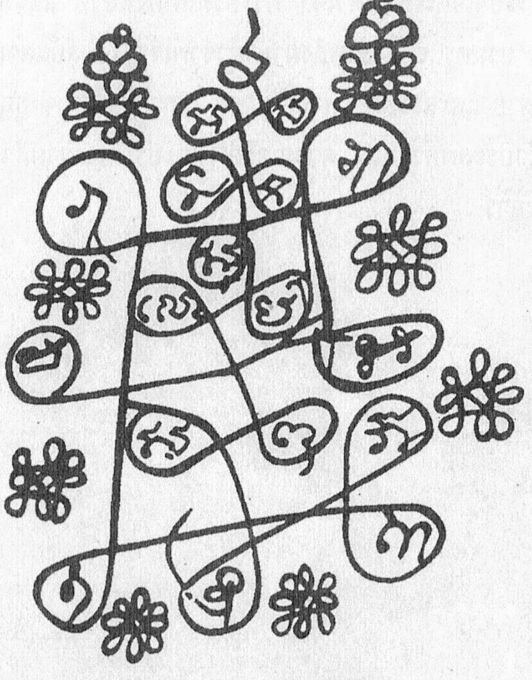
❁ ผลจาก ชาติก่อนเนรคุณไม่ช่วยเหลือใคร

❀ เหตุใด ชาตินี้ ถูกจองจำ

❀ ผลจาก ชาติก่อนเห็นใครมีอันตรายไม่คิดช่วย

มหายันต์แห่งยอดพระกัณฑ์ไตรปิฎก

ยอดพระกัณฑ์ไตรปิฎก

(ต้นฉบับเดิม)

คำอธิษฐานขอพร

ข้าพเจ้าขออาราธนา พระบารมี ๓๐ ทัศ ขององ๕สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่เสด็จนิพพานไปแล้ว มากยิ่งกว่าเม็ดกรวด เม็ดทราย ในท้องมหาสมุทรทั้ง ๔

ด้วยเดชะ พระพุทธานุภาพ พระธัมมานุภาพ พระสังฆานุภาพ พระบารมี พระโพธิสัตว์ พระปัจเจกะโพธิสัตว์เจ้า พระอรหันต์ทั้งหลาย และพระบารมีขององค์ พระสมณะโคดม บรมครู ขอได้ส่งพลังมายังตัวข้าพเจ้า จงดลบันดาลให้ข้าพเจ้า หาย จากโรคภัยทั้งหลาย และสรรพเคราะห์ทั้งหลาย ในกายข้าพเจ้าจงสูญไปสิ้นไปด้วยเถิด และขอให้ข้าพเจ้าประสพความสุข ความเจริญ และประสพความสำเร็จตามที่ข้าพเจ้า ปรารถนาทุกประการ

เวลากรวดน้ำ อย่าไปจับก้นกัน หรือจิ้มกัน ต่อกันเป็นแถว

(พนมมือตั้งใจอุทิศไปให้ก็ได้)

ยถา...เปตานัง ให้แก่ เปรต สัพพีติโย ให้พรแก่คน

ยถาให้ผี สัพพีให้คน ต้องพนมมือรับพร

พิมพ์เผยแผ่เป็นธรรมทาน
เพื่ออุทิศบุญกุศลให้แก่

บรรพบุรุษ บิดา มารดา ครูอุปัชฌาย์ อาจารย์ ผู้มีพระคุณ ญาติสนิท มิตรสหาย เจ้ากรรมนายเวร เจ้าเกณฑ์ชะตา เจ้าที่ เจ้าทาง แม่พระธรณี ผีบ้านผีเรือน ที่ข้าพเจ้าอาศัยอยู่ สัมภเวสีทั้งหลาย และสรรพสัตว์น้อยใหญ่ทั้งปวง

ขอให้ท่านทั้งหลายจงอนุโมทนาในบุญกุศลนี้ และจงได้รับในบุญกุศลนี้ โดยทั่วหน้ากันเทอญ

ถ้าท่านมีทุกข์ ขอให้พ้นทุกข์
ถ้าท่านมีสุขอยู่แล้ว ขอให้สุขยิ่ง ๆ ขึ้นไป

สพฺพทานํ ธมฺมทานํ ชินาติ
การให้ธรรมะเป็นทาน ชนะการให้ทั้งปวง

อานิสงส์ของการแจกหนังสือธรรมะเป็นทาน

๑. กรรมเวรจากอดีตชาติจะได้ลบล้าง
๒. หนี้เวรจะได้คลี่คลาย พ้นภัยจากทะเลทุกข์
๓. โรคภัยไข้เจ็บจากเจ้ากรรมนายเวรจะพ้นไป
๔. วิญญาณของเด็กที่แท้งในท้องจะได้ไปเกิดใหม่
๕. กิจการงานจะราบรื่นสมความปรารถนา
๖. บุตรจะเฉลียวฉลาดเจริญรุ่งเรือง
๗. บารมีคุ้มครองลูกหลานให้อยู่เย็นเป็นสุข
๘. พ่อแม่จะมีอายุยืน
๙. ลูกหลานเกเรจะเปลี่ยนแปลงเป็นคนดี
๑๐. วิญญาณทุกข์ของบรรพบุรุษจะพ้นจากการถูกทรมานไปสู่สุคติ

ข้อคิดในชีวิต

ชีวิตของคนเรา เป็นชีวิตที่ไม่มีอดีต ไม่มีอนาคต มีอยู่แต่เวลานี้ คือชีวิตที่ดำรงอยู่ขณะเดียว

เมื่อทุกข์จงทุกข์ เมื่อสุขจงสุข มีสติอยู่กับปัจจุบัน

อดีตเมื่อ ๕ ปี ๑๐ ปี จนเมื่อวินาทีที่แล้ว ต่างผ่านเลยไปแล้ว

อนาคตอีก ๑๐ ปี หรือ ๕ ปี หรืออีก ๑ วินาทีข้างหน้า ก็ยังไม่มา

เพราะฉะนั้น จงใช้ชีวิตอยู่กับวันนี้ ชั่วโมงนี้ นาทีนี้ วินาทีนี้ ทำขณะนี้ให้ดี

วันพรุ่งนี้ มันจะดูแลตัวเองได้ อย่ากังวลไปเลย แม้แต่ความเป็นความตาย

ก็ไม่สำคัญสำหรับเรา อยู่ที่จิตอันวิมุติ หลุดพ้น ปล่อยวางว่างธรรมทั้งปวงได้เป็นพอ

"หากจะตัดกรรม"

ต้องบำเพ็ญไตรสิกขา ถือพร้อมด้วยความมีศีล อิ่มเอมเปรมปรีดิ์ในสมาธิและเพียบพร้อมด้วยสติปัญญา ทำเจตนาให้ถึงพร้อม ดังนี้มนุษย์ย่อมหลุดพ้น ไกลห่างจากวิถีแห่งกรรม

"เมื่อมีจงรู้จักให้ เมื่อได้จงรู้จักพอ

เมื่อขอจงรู้จักคุณค่า คนเราเกิดมา เมื่อถึงเวลา

ก็ต้องจากกันไป"

พิมพ์ถวายเป็นกุศลโดย

ร.ต.ต. ศิวะพร เรืองพระยา และครอบครัว

คุณจันทร์เพ็ญ เหมือนประสาท และครอบครัว

พิมพ์ที่ : **ศักดิโสภาการพิมพ์**

๓๕-๓๗ ซอยบรมราชชนนี ๓๗ ถนนบรมราชชนนี

แขวงตลิ่งชัน เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ ๑๐๑๗๐

โทร. ๐-๒๘๘๑-๔๑๓๒ - ๔ โทรสาร ๐-๒๘๘๑-๔๑๓๔

สรรพคุณ Indication การสวดมนต์ทำให้

๑. มีสติ จิตใจเป็นกลาง ไม่ใช้อารมณ์ ไม่เข้าข้างใคร ตัดสินใจมีเหตุมีผล

๒. รักษา บรรเทา โรคภัยไข้เจ็บได้อย่างชงัด เช่น นอนไม่หลับ ปวดเมื่อยร่างกาย ปวดหัว

๓. ไม่ประมาทมีปัญหาชีวิตก็มีปัญญาที่จะแก้ไขได้

๔. หน้าตาสดใส ผิวพรรณผุดผ่อง ไร้สิว ฝ้า กระ แลดูอ่อนเยาว์

๕. ไม่โทษดวง ฟ้าดิน ไม่ต้องดูหมอ ไม่ต้องสะเดาะเคราะห์

๖. มีเมตตา รู้จักการให้ ไม่ละโมภ เสียสละ

๗. รู้จักให้อภัย ไม่หลงผิด ไม่โกรธ ไม่เกลียดใคร

วิธีใช้

หนังสือเล่มนี้ ออกแบบเพื่อสามารถพกพาไปในสถานที่ต่างๆ ได้โดยสะดวกใช้ได้ตามโอกาสต่างๆ ยามท้อแท้ สิ้นหวัง สามารถใช้ได้ ทั้งเวลาอยู่ในรถ อยู่ในบ้าน ขายของ ทำงานในสำนักงาน เรียนหนังสือ หรือปฏิบัติหน้าที่ใดๆก็ตาม ก็จะทำให้มีสติเข้มแข็ง มีกำลังใจที่เกิดขึ้นจากตัวเองไม่ต้องพึ่งคนอื่นในการที่จะก้าวต่อไป ให้ตั้งใจสวด ๑๕ นาที ถึง ๑ ชั่วโมงต่อครั้งทุกวัน วันละ ๒ ครั้ง * ๓ เดือนเห็นผลแน่นอน ไม่ต้องเสียเงิน